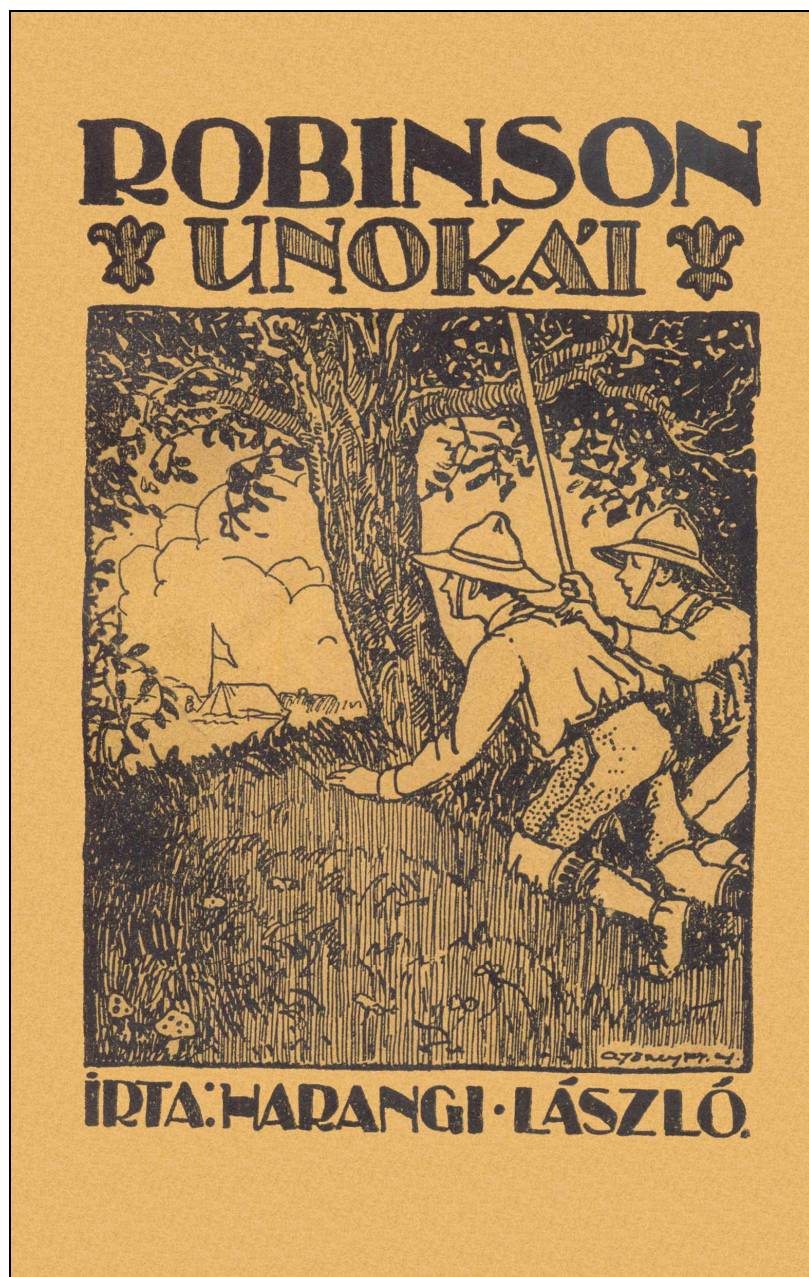

Harangi László Robinson unokái Cserkészregény

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Harangi László
Robinson unokái
Cserkészregény

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1927-ben jelent meg Budapesten, a Magyar Cserkész Szövetség kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Első fejezet, mely nagy izgalommal kezdődik és egy titokzatos levéllel végződik	4
Második fejezet, melyben Pista nevezetes szerepre vállalkozik.....	7
Harmadik fejezet, melyben Faragó Pistát hűtlenül cserben hagyja egy darás zsák.....	11
Negyedik fejezet, melyben a helyzet kissé kibonyolódik, de csak azért, hogy annál jobban bebonyolódjék.....	15
Ötödik fejezet, melyben a sötét éjszakából két titokzatos alak bukkan fel néhány pillanatra	20
Hatodik fejezet, melyben Pista ijedtében még félni is elfelejt.....	22
Hetedik fejezet, melyben Faragó Palika ismét megjelenik a színen, de előbb megvárakoztatja kissé a türelmes olvasót.....	25
Nyolcadik fejezet, melyben a nyájas olvasó egy vérfagyasztóan szigorú nagybáccsival ismerkedik meg.....	30
Kilencedik fejezet, melyben a kis pocok megkezdí a cserkész életet.....	33
Tizedik fejezet, melyben Pistáék nagy hőstettet visznek véghez	37
Tizenegyedik fejezet, melyben Pista robinsoni tekintélyre emelkedik.....	41
Tizenkettedik fejezet, melyben Pista továbbhalad a dicsőség útján	45
Tizenharmadik fejezet, melyben Pista egy gerelydobással megment egy életet	51
Tizennegyedik fejezet, melyben Palika túlságosan is magas helyzetbe emelkedik.....	58
Tizenötödik fejezet, melyben Palika nem jelenik meg, de mégis ökörlötte forog minden.....	62
Tizenhatodik fejezet, melyben három alkalmi költő elszavalja közös szerzeményét.....	66
Tizenhetedik fejezet, melyben a komancsák kiássák a harci bárdot.....	69
Tizennyolcadik fejezet, melyben Pista is szövetséges után néz	72
Tizenkilencedik fejezet, melyben Palika hadifogságba kerül és más nevezetes dolgok is történnek.....	74
Huszadik fejezet, amelyben Faragó Pista váratlanul nagy csávába kerül.....	78
Huszonegyedik fejezet, melyben változó szerencsével dühöng a harc.....	81
Huszonkettedik fejezet, melyből kitetszik, hogy nem minden győzelem, ami annak látszik	87
Huszonharmadik fejezet, melyben Faragó mama szívárvány színben látja meg a világot.....	93

Első fejezet, mely nagy izgalommal kezdődik és egy titokzatos levéllel végződik

– Mozgás fiúk, mozgás! 10 perc múlva indulunk!

Ez a harsány kiáltás a poggyászkocsi mellől kelt szárnyra. Azaz, hogy a szárnyait egy hosszú vékony cserkész két jó lába pótolta. A cserkész hírnök kipirult arccal vágatott végig a vasúti kocsik sora mellett. Amerre elhaladt, csak úgy dobogott a föld alatta. Maga Csaplár Gyuri legalább is határozottan hallani vélte az öreg föld szívének dobogását. Az is azt az egy mondatot kalapálta, amit a cserkészszívek:

– Megyünk, indulunk a nagytáborba!

Hanem egyszerre megszakadt a kiáltás, mintha csak elbotlott volna Csaplár Gyuri újdonsült ádámcsutkájában (mert Gyurka csak éppen most kapta meg a vastagabbik hangját), sőt maga Gyurka valósággal meg is botlott valami „izében”. Ugyanis, miután kecses zergeszökésekkel keresztülgaloppozott szerencsésen egy csomó zsákon és ládán, hát éppen Faragó Pistának a botja gáncsolta el. Ez a baleset nem történt Pista részéről egészen szándék nélkül. Rögtön nyakkendőn is ragadta Gyurkát.

– Te, Csapi, hol van a parancsnok úr?

Pista alacsonyabb volt Gyurkánál. Meglátszott rajta, hogy nem sajnálják tőle otthon a falatot. Az arca szinte gyerekesen gömbölyű volt, de most még a rendesnél is halaványabb. Még hozzá kackiásan megkötött cserkésznyakkendője is félrecsúszott. Nyilvánvaló volt tehát, hogy nagy baj van.

– Mi az? Mi történt? – kérdezte Csaplár.

De Pista csak szorosabban markolta meg Gyurkának a „kötőfékjét”.

– Fontos jelenteni való. A parancsnok urat keresem. Hol van?

Ez a kérdés tulajdonképpen felesleges volt. A pályaudvart kisebb-nagyobb rajokban lepték el a cserkészszülők. A papák és mamák áradata legsűrűbben a parancsnok körül tolongott. Gyurka tehát néma kézmozdulattal jelezte az irányt, mire legott kiszabadult a nyakkendője Pista erélyes markából. A marok tulajdonosa pedig egyenesen a legsűrűbb tömegnek tartott. Feladata nem volt éppen könnyű. Hol erélyesebben, hol gyengédebben furakodott előre. Aztán megállt a parancsnok úr közelében és reménytelenül várta, hogy hátha egyszer mégis csak elfogynak azok a hölgyek és urak, akik még okvetlenül beszélni kívánnak a parancsnok úrral itt az utolsó pillanatban.

Révész parancsnok úr észrevette. Kérdő tekintettel fordult feléje. Pista közelebb lépett.

– Parancsnok úr, tisztelettel jelentem, hogy a mama azt üzeni, hogy nagyon szépen köszöni a parancsnok úrnak, hogy meg tetszett engedni Palikának, hogy eljöjjön táborozni, hogy ...

Révész parancsnok úr itt már némiképpen megunt a változatos mondatszerkezettel megalkotott jelentést. Most hát, mikor Pista éppen nagy lélegzettel gyűjtött erőt a továbbiakra, közbeszólt.

– Az ám! hát elhoztad az öcsédet? Hol van? A gyülekezőnél nem láttam.

– Parancsnok úr kérem, nem hoztam el! – jelentette ki Pista, bizonyos lemondó szomorúsággal.

– Miért, mi történt vele?

Pistából egyszerre kitört a visszafojtott izgalom. A szavak csak úgy bugyborékolnak kifelé a szájából.

– Tetszik tudni, hogy a mama az mindig fél. Tegnap egy kicsit köhögött a Palkó, hát az ágyba dugta. Pedig én úgy szerettem volna, ha velünk jöhet és a papa is szerette volna, dehát a mama nem engedi. Azért nem is jött ki velem a vasúthoz, mert Palikát nem lehet egyedül hagyni otthon. Nem maradna meg az ágyban.

– Ejnye szegényke, nagyon rosszul eshet neki...
– Bizony rugdalózik, kiabál, meg sír is, pedig a mama megígérte neki, hogy mindennap elviszi a cukrászdába és ...

Pista hirtelen elhallgatott, és egyszerre nagy figyelemmel kezdett vizsgálni valamit. Ez a valami egy bizonyos barna női kalap volt, mely most tűnt fel a láthatáron és gyorsan közeledett az emberhullámok felett.

– Hát sajnálom. Pedig a tábori élet csak javára válna – fejezte be a parancsnok a kihallgatást.

– Bocsánatot kérek tanár úr, nem hiszem, hogy jót tett volna neki, sőt inkább azt hiszem, ki se bírta volna. És most még szinte örülök, hogy ez a hirtelen betegség véget vetett az örökös határozatlanságomnak.

Ezt azonban már a világért sem Pista mondta. A szapora szó ama barna kalap alól ömlött. A kalap tulajdonosa közben már utat tört magának a parancsnok úrhoz.

– Jé, a mama, hát mégis! – hüledezett Pista.

– Éppen most hallok nagyságos asszonyom, hogy szegény Palkó ... De hiszen itt a kis legény! – szakította félbe Révész tanár úr saját szavait, mikor a kisfiú is előbukkant az édesanyja mögül. – No, hisz akkor nincs baj!

– Jaj, dehogy nincs tanár úr! – sóhajtott fel Faragó Istvánné. – Ez a gyerek alig áll a lábán, olyan beteg volt az éjszaka. Még hozzá a hőmérőm is most törött el, de azt hiszem, lehetett talán 39 fokos láza is. Tessék megnézni, milyen sápadt most is.

Palkó pufók kisfiú, iskolás volt, kék matróruhában, gondosan elválasztott frizurával. Foglalkozására nézve a második elemi osztály végzett tanulója. Hanem a sápadtság csak nem akart meglátszani rajta.

– Sápadt? No azt talán nem lehet mondani, elég jó színe van ...

Itt a parancsnokot valaki más kerítette hatalmába, de a barnakalapos mama azért zavartalanul folytatta.

– Piros? Hát persze! Bizonyosan most is láza van. Látod Pali, de te sohasem nyugszol! Most csak az kell, hogy egy kis szél átjárjon, és kész a tüdőgyulladás.

Révész parancsnok úr most újra hozzájuk fordult.

– Hát csak előre fiúk, szálljatok be. Öt perc múlva indulás! Tehát akkor mégis eljön a kis legény?

– Dehogy, dehogy eresztem el! – vágott közbe Faragó Istvánné. – Az uram is nagyon szeretné, dehát nem lehet. Pista miatt is eleget félek, ők mind a ketten olyan gyenge szervezetűek, Pistikának nagyon kényes gyomra van ... – Itt Pista jónak látta rövid búcsúzással eloldalogni, nehogy még őt is itthon marasztalja az utolsó pillanatban az édesanyja. Előbb azonban még odaszólt az öccsének.

– Hát nem jöhetsz?

Palika nem felelt. Az a bizonyos „láz”, tudniillik a pulykaméreg, csak egyre pirosabbra festette a képét. Pista megsimogatta.

– Legalább kijöttél búcsúzni. Látod az elindulást. Az is jobb, mint semmi.

– Nem igaz! Nem jobb! – mondta durcásan Palkó, és két haragos könnycsepp jelent meg a szemében. – El akarok menni!

Pista érezte, hogy nem sikerült a vigasztalás. Szánakozva nézett végig az öccsén. Attól is félt, hogy megríkatja. Ezt náluk mindig családi szerencsétlenségnek fogták fel.

– Szervusz! – mondta hát röviden. – Majd írok.

– Nem kell! – mondta Palika, és csak vonakodva adott kezet. Annál nehezebben búcsúzott el tőle az édesanyja. Szerencsére Pali belekapaszkodott a karjába.

– Mama, add ide a ridiküldet, – mondta határozottan és komolyan.

Faragó mama sietve teljesítette ezt az ártatlan kívánságot. Búcsúzóul Pistán igazított utoljára egyet-kettőt, aztán még valami jutott az eszébe.

– Igaz, tanár úr, bocsánatot kérek, a legfontosabb most jutott az eszembe.
Révész parancsnok úr éppen szívélyesen kezét rázott valakivel. Most megfordult.

– Parancsoljon nagyságos asszonyom.

– Nem lehetne mégis a Pista számára egy ágyat szerezni valahonnan? Félek... mégis a földön hálai, különösen esős időben. Még meg talál betegedni. Bizony télen még egy külön takarót szoktam a lepedője alá tenni, hogy jó melegen és puhán feküdjék.

– Ne tessék félni, megszokja.

– De a fülbemászők ...!

– Azokkal is csak úgy ijesztgetik ... Pardon!

Egy másik szűlő közbejött megszakította a beszélgetést. Aztán a parancsnok még egyszer bölintott.

– Akkor hát remélem, hogy elhozza legalább látogatóba hozzánk a kis cserkész-inast. Bár a táborunk az idén kissé messze esik. Viszontlátásra.

– Dehogv tanár úr, most igazán lehetetlen. A férjem is beteges, meg aztán a háztartás... Egy félnapra se tudnék kimozdulni, ha emberhalálról volna szó, még akkor se.

A parancsnok indulni készült.

– Akkor hát sajnálom ...

– Azért a helyzet nem oly kétségbeejtő, – sietett őt megvigasztalni Faragó mama. – Szerencsére a bátyámnak éppen arrafelé van a birtoka. Már írtam neki, hogy tartsa szemmel Pistát. Meg aztán ...

De most már a parancsnok másfelé figyelt. Egy segédtszt jelentette, hogy a málházást befejezték.

A fiúkat már visszaküldtem a rajhoz. Lezárhatjuk a poggyászkocsit?

– Igen. De előbb kérdezd meg az éllemezési biztost.

– Már megkérdeztem.

– Akkor jó. Indulás!

Néhány másodperc múlva éles, szaggatott sípszó járta be az állomást: gyülekező. Aztán a vasúti kocsik ablakai megteltek cserkészfejekkel. A kalapok feszes viharšíja katonás komolyságot adott az arcoknak. A poggyászkocsi ajtaja dörömbölve záródott be. Utána néhány pillanatnyi ünnepélyes csend. Aztán a vonat jókedvű bodros felhőt pöffentett ki a kéményén, és szinte pajkosan elsüvöltötte magát. A trombita tisztelgést vezényelt, a kezek feszesen emelkedtek a kalapok pereméhez. A cserkészzászló meglebbentette fehér szárnyát, és a repeső friss szélben röpülni kezdett a nagytábor felé.

Akik itt maradtak, meghatottan néztek a vonat után. Különösen a mamákon vett erőt az elérzékenyülés. Faragónő is a zsebkendője után nyúlt.

A ridikűl megint ott lógott a karján, csak úgy öntudatlanul vette vissza beszélgetés közben, hanem ...

– Pali, Palkó, Palikám! – hangzott végig a sínek mentén a következő percben az éles kiáltás. – Pali! No, hol az a gyerek?

Bizony nem könnyű valakire rátalálni ebben a sokadalomban. Akadtak ugyan segédkezők, akik siettek az útbaigazítással.

– A kisfiú? Éppen az elébb ment vissza nagyságos asszonyhoz.

– Dehogv, arra sétált a vonat felé. A berakodást nézte.

Faragó mama egyre szaporább lépésekkel járt fel-alá az állomáson. Szinte úgy tetszett neki, hogy forog vele a világ. Kivette a zsebkendőjét: a táskából egy papírszelet hullott a földre. Valaki lehajolt és átnyújtotta neki. Közönséges noteszlap volt, rajta ceruzával kétsornyi ákom-bákom.

– „Anyuskám, de én mégis elmegyek, mer nem is vagyok beteg, ne féjj, én cserkész akarok leni. Kezét csókolja Palika.”

Második fejezet, melyben Pista nevezetes szerepre vállalkozik

– Hát fiúk, először is egy kicsit kényelembe helyezzük magunkat. Hátizsákokat a pad alá!
– vezényelt Rácz Ferenc rajparancsnok úr.

– Kérlek az oldalbordám ugyan elég tartós anyagból készült, de azért nem szereti, ha belekönyökölnék, – jegyezte meg halkán Bálint Peti abból az alkalomból, hogy a vonat egy váratlan erőyes zökkenésére kissé túl közeli érintkezésbe került Sebestyén Karcsi könyökével. Karcsi éppen a pukkadásig tömött hátizsákját emelte le a hálóból, hogy parancs szerint az ülés alá gyömöszölje.

– Pardon, Petikém, – mondta mély basszus hangján. – Igazán nem akartam.

– Neked is kár volt mindjárt oda az emeletre hurcolkodni, – szólt fölényesen Vörös Imre.

Faragó Pista eddig hallgatva álldogált az ablak mellett. Először indult táborba, és hát... szóval még mindig vissza-visszanézett az állomás felé.

– Jó, hogy ez a kis szél van, legalább nem sülünk meg, – mondta, csak éppen hogy kizökkentse magát a búcsúzási hangulatból.

– Na igen, – hagyta rá Vörös Imre – ha tudniillik itt a levegőt nem hamisítanak egy kis mozdonyfüsttel.

Pista leült. Éppen felelni akart, hanem válasz helyett inkább felkapta a fejét, és kérdő tekintettel bámult a mennyezetre.

– Fiúk, azt hiszem, most a legjobb volna ... – kezdte Csaplár Gyurka kedélyesen. Hanem Pista most már nem csak a fejét forgatta, de még morgott is hozzá.

– Hát ez meg mi a csoda? Azt hiszem ...

Azonban a következő pillanatban feleslegessé vált minden „hiedelem”, mert Faragó Pityu már világos tényekkel állott szemben. A tények a feje fölött elterülő poggyásztartó deszkáiról potyogtak lefelé meggyőző erővel, egyre sűrűbb cseppekben, míg végre egységes vízszugárban omlottak a feje búbjára.

– Esik, – jegyezte meg Vörös Imre hidegvérrel.

Pista meg Sebestyén Karcsi egyszerre ugrottak talpra.

Karcsinak ez a cselekedet nagyobb érdemül tudható be, mivel kissé túlságosan természetes lévén, általában nem igen szerette a gyors mozgást.

– A kulacsom! – dörmögte.

Leemelte a kulacsot és sietve nyomta vissza a hűtlen dugót a kulacs szájába.

Természetesen Pista száját korántsem sikerült bedugaszolnia.

– Bocsánatot kérek! – csattant fel Pista – ez igazán nem járja! Tartsa mindenki a kulacsát...

A rajparancsnok közbelépett.

– Ugyan Pista, Pista, nem érdemes azért a pár csepp vízért ilyen magas hangnemből kezdeni.

Rácz parancsnok szavára Pista csakugyan leszállt a fortisszimóról a pianóra.

– Hát kérlek, Feri bátyám, nem azért mondom ...

Hanem azt képzelheted, hogy nem nagyon kellemes dolog, ha az ember így nyakon lesz öntve és ...

– Brrr! „lesz öntve.” Micsoda Magyarság! – kottyantott közbe valaki.

– Ha az embert nyakon öntik, – javította ki Veres Imre a pórul járt mondatszerkezetet.

– ... Szóval képzelheted, – folytatta Pista emeltebb hangon – hogy nem vagyok szokva a ...

– A vízhez, azaz a mosdáshoz, – egészítette ki halkán a kis Bálint Peti.

Esik – jegyezte meg Vörös Imre hidegvérrel.

Ezt a megjegyzést csak magának szánta, mert bántani sohasem akart senkit, hanem Pista mégis meghallotta. Vörös lett, mint a rák.

– Ha ezzel azt akarod mondani, – kezdte viharosan emelkedő hangon. – Ha azt akarod mondani...

A mondat másik fele azonban örökre elsüllyedt az ismeretlenség homályába, mert a kocsi ajtaja egy rántással megnyílt. Tóth Vili nézett be, az élélmezési biztos.

– Te, Feri, odaát már folyik a parancsnoki értekezlet. Téged is várnak. A napiparancs már kezd megfogalmazódni. Csapd ki a rajodat a legelőre, aztán gyere át.

– Legelni, az se rossz, – vélekedett félhangon Sebestyén Karcsi, és legott rajparancsnoki engedelmet szerezvén, holmi elemőzsiát vett elő.

– No, tücskök, csak izzadatok még egy kicsit, élvezzétek ki a hőséget, mert aztán úgyse lesz többet melegek, – vetette oda Tóth Vili.

– Dehogyan nem! Hát mikor a tejet húzzuk haza minden reggel vagy három óra járásnyiról, – szólt bele a beszélgetésbe Nemes Bandi. Tóth Vili fölényesen legyintett.

– Akkor se! Mit tudjátok ti szöcskék, hogy hová mentek! Hogy micsoda paradicsomi helyet szimatolt ki nektek öregapátok, már mint én.

Tóth Vili egy csapásra az érdeklődés középpontjába került.

– Te voltál lent? Te választottad a táborhelyet?

– Én hát! Azaz, hogy hárman: a parancsnok úr, Vas Géza és csekélységem. Mi voltunk a felderítő expedíció. De ők ketten csak méregettek, colstokkal játszadoztak, térképpel babráltak; én meg azalatt keresztül-kasul nyargaltam az egész vidéket, hogy csak úgy szakadt rólam a verejték ...

– Ott van ni! – rikoltott Vörös Imre. – Hát akkor hol van az a nagy hüvösség? Maszlag! Tóth Vili, noha már elsőéves egyetemi polgár volt, nem igen tudott tekintélyt tartani.

– Na menjünk! – mondta Rácz és kifelé indult. Tóth Vili azonban még ki akarta vágni magát.

– Fiam, azt jegyezd meg, hogyha egy élelmezési biztos mászkál, annak közben annyi gondtól fő a feje, hogy még az északi sarkon is gutaütést kaphat. Különben is, láttatok ti valaha erdőt?

– Meghiszem azt!

– Tavalay a Bakonyban táboroztam, – feleltek innen is, onnan is. Tóth Vili szánakozva felnevetett.

– Szegény, szerencsétlen flótások! Ezek komolyan azt képzelik, hogy már láttak erdőt. Az mind semmi! Mondhatom nektek, hogy ha én haramiai pályára mentem volna és nem jogra, hát kizárólag ezt az erdőt béreltem volna ki a magasabb rablóművészet gyakorlására. Valósággal hátborzongató.

– No, azt szeretném látni! – mondta hanyagul Faragó Pista. Rácz Ferenc már kint volt, de Vili csak a fejével intett, hogy mindjárt jön ő is.

– Szeretné? Majd meglátod. Valahányszor táborőr leszel, mindig ki fog lelni a hideg ebben az erdőben.

– Engem?

– Mindnyájatokat. Különben is...

– Napiparancs, – hangzott kívülről.

Vas Géza, a műszaki biztos lépett be.

– Kirakodást végzi a második rajnak az első és második őrsé. A többi mindjárt a táborhelyre vonul.

– Szóval mi kocsin megyünk haza Pityukám! Szervusz!

Ezt Bálint Peti mondta, aki szintén a második raj második, azaz „fecske”-őrsében szolgált, és leghűségesebb fegyvertársa volt Pistának.

Vas Géza folytatta.

– Csak egy szekeret kapunk, de három fordulóra felrakhattok mindent, őrségre mindegyik őrs négy embert ad: kettő a táborban, egy az élelmiszersátornál, egy a műszaki sátornál. Rakodó őrsök a könnyebb őrséget kapják. Tízről tizenkettőig második raj „zerge”-őrs, tizenkettőtől kettőig második raj „fecske”. Kettőtől négyig az első rajból az „oroszlánok”, négytől hatig a „sasok”. A második raj másik két őrsé napos lesz holnap, tehát ma nem állít őrséget, az első raj harmadik és negyedik őrsé reggel nagy bevásárlási expedícióra indul egész napra, tehát azt is felmentjük az őrség alól. Megértették?

– Meg!

A tisztek kivonultak. De Tóth Vili még visszaszólt.

– Szegény őrség! Reggelre tele lesz a tábor hideglelősekkel.

– Ugyan no! Mondhatom nagy dolog, – vágta vissza Pista.

– Könnyű neked onnan az akasztófáról! – kötődött Vili. – Protekciós, jóban van az őrsvezetővel. Téged bizonyosan nem küldenek ki őrségre.

Pista válasz helyett Csaplár Gyurkához fordult.

– Kérlek, Gyurka, engem okvetlenül küldj ki őrségre!

Csaplár Gyuri őrsvezetői tekintéllyel ingatta a fejét.

– Megfázol, a mamád úgyis azt mondta...

Pista elvörösödött.

– Ne törődjél te azzal! Nem fázom meg.

– Csak valami jó bátor embert adjatok mellé, – tanácsolta Vili az ajtóból.

– Kell is oda bátorság, – vélekedett Bálint Peti. – Ha valami baj van, az ember egyszerűen lármát üt.

– Az nem is olyan könnyű dolog, – felelt Tóth Vili.

– Pláne, mondjuk az élelmiszeres sátornál. Nem valami kedélyes hely. Egy kicsit oldalt esik a tábortól, mert a konyha előtt van.

Éppen ott könnyű lármát ütni, – mondta Peti. – Csak beszaladnék a sátorba, és elkezdeném döngetni az új főzőládánkat egy mozsártörővel, az aztán a nagydob!

– Hogyne, majd a főszakács ki is kaparná a szemedet! Egész évben spóroltuk rá a pénzt. Még a közelébe se ereszt senkit. Úgy vigyáz rá! – kiáltott közbe Vörös Imre.

– No oda akkor ember kell a gátra, – dörmögött Sebestyén Karcsi, a második raj első őrsének vezetője. – Tőlem Vörös Imre megy tíztől tizenkettőig.

Tőlünk pedig én! – vágta ki elszántan Pista. Tóth Vili hirtelen elnevette magát, mintha megcsiklandozták volna.

– Nagyszerű! Pompás! Hihíhí.

Aztán gyorsan összeszedte magát, és gúnyos komolysággal nézett farkasszemet Pistával.

– Én megyek az élelmiszeres sátorhoz! – ismételte Pista.

Ez a nagy bátorsága önmaga előtt is meglepő volt, dehát a hangulat így hozta magával.

– Jó – mondta Csaplár Gyurka némi gondolkodás után. – Rendben van. Bizonyosan az első raj is leadta már az őreit.

Tóth Vili kiment. A fiúk egy pár pillanatilag hallgattak. Mindenki Pistára nézett, aki merev előkelőséggel és jól tettetett közönnyel bámult ki az ablakon. Hanem a társalgásba ezután ritkán szólt bele.

Csak mikor újra szóba került az örökösége, akkor fortyant fel bosszúsan.

– Ugyan kérlek, mint akartok mindig azzal az őrséggel? Hát mi van abban olyan nagy dolog? Meglesz és punktum. – Azzal beletemetkezett a Sporthírlap legújabb számába.

Tóth Vili pedig még a folyosón megállította Vas Gézát.

– Te öreg, egy baráti szívességre akarlak kérni. Szeretnék este egy rövid kirándulást tenni.

– Nem lesz elég neked holnap egész nap a kirándulásból, az élelmezési expedícióval?

– Jó, de ez most egészen más. Ide hallgass! Titokban, hogy regényesen szóljak, az éj leple alatt, mi ketten az éjszaka ...

A vonat ebben a pillanatban egy hídra robogott fel. A beszélgetés többi része elveszett a sínek csattogásában.

Harmadik fejezet, melyben Faragó Pistát hűtlenül cserben hagyja egy darás zsák

Faragó Palika durcásan nézett körül, és a szemét dörzsölte. Egy-két lusta könnycsepp még mindig ott tétovázott az arcán. Ezek most hanyatt-homlok rohantak le az állára. Hiszen aludt ő így ebéd után máskor is. Hanem most a párna egy kicsit kemény. – Azaz, hogy párnának most az egyszer nyoma sem volt. Sátorgöngyölegek, ládák, zsákok vették körül. Minden a helykímélés elve szerint szorosan egymás mellett. Ezt a kis zugot is alig tudta kiánsni magának az egyik láda mögött.

Dehát hogy is történt?

Az állomáson, mikor a poggyászkocsi mellett álldogált, egyszerre csak újra elfutotta a méreg. Hogy a Pista elmenjen, ő pedig itt maradjon? Olyan nincs!

A műszaki biztos akkor éppen háttal állt az ajtónak, és a kalauzzal beszélgetett. Így hát sikerült észrevétlenül felmásznia. Most aztán utazik a táborba, azért is.

Az igaz, hogy mikor rázárták az ajtót, sötét lett és bizony még sírdogált is. De aztán mélyen elaludt, és most is csak egy erős döccenés ébresztette fel.

Odakinn valaki hangosan elkiáltotta magát. Láncok csörögtek, a vonat megállt, aztán éleset füttyentett. Palika hallotta a távolodó dübörgését, de az ő kocsija nem mozdult.

Megérkeztek, és a poggyászkocsit lekapcsolták az állomáson.

Palika még föl sem tudta fogni ezt az új helyzetet, mikor a vasajtó lakatja megzördült. Ijedten lapult meg egy láda mögött.

Az ajtót csakugyan félrehúzták, Csaplár Gyurka meg Nemes Bandi ugrottak be két másik fiúval.

– Ott jön már a szekér! Előre, adogatni!

A zsákok és egyéb holmik megindultak lefelé. Szerencsére a kocsi másik végéről kezdték a lerakodást, Palkót egyelőre nem zavarta senki. Csöndesen várta, hogy mi lesz.

Egy ideig csak a rakodók lihegése hallatszott.

– Úgy, mehet! – mondta végre Csaplár Gyurka. – Az első örs menjen velük kirakodni. Mi addig pihenünk.

A motoszkalás megszűnt a kocsiban, a fiúk leugráltak.

– Most majd ti mentek föl! – vezényelt Gyurka.

Egy valaki már be is mászott a vagonba. Ahogy Pali óvatosan kisandított a láda mögül, kis híja, hogy ki nem ugrott egészen.

– Pista!

A hang erősségének ez a legkisebb foka azonban csak a finom egérfüleknek lett volna hozzáférhető.

Pista rátelepedett egy zsákra, és egykedvűen lóbálta a lábát.

– Most majd őfelségét, a főzőládát is feltesszük a tetejére, – kiáltott le.

– Dehogy, azért a főszakács külön négylovas fiákkert küld, – szólt vissza Vörös Imre. – Fáklyászene is lesz őfelsége tiszteletére.

Odalent nevettek. Pistára is éppen átragadó félben volt a nevetés, amikor egy forgács hátulról fülön találta. Valahonnan az egyik sarokból jöhetett. Megfordult.

Ha valaki odalentől figyelte volna Pistát, az is csak annyit vehetett volna észre, hogy kétszer is felkelt a darás zsákról, amíg egyszer talpra tudott állni. De a fiúk hátat fordítottak a síneknek, és a kocsit nézték.

Pista odament, ahonnan a forgácsot kapta.

– Pali, te vagy az? Hát te hogy ... ?

– Eljöttem, – suttogta Palkó. Félig dacosan nézett fel a bátyjára.

– No megállj! Majd kapsz te ezért otthon. Szegény mama. Eredj most rögtön.
– Hogy menjek haza?
– Vonaton. Majd adok rá pénzt és megkérdezzük, hogy mikor indul visszafelé legközelebb a vonat. A Keletinél felszállsz a hatvanas villanyosra, átszállót veszel...
– De én nem akarok hazamenni! – vágta ketté Palkó egyszerűen a bonyodalmas tervet.
– Dologra legények, jön már a kocs! – hallatszott kívülről.
– Bújj vissza, majd aztán beszélünk! – súgta oda Pista az öccsének.
Már akkor a másik három cserkész is felkapaszkodott a vagonba.
– Nem onnan Pista! Azokat a ládákat utoljára hagyjuk. Előbb a közepét rakjuk ki.
Egy darabig ment a rakodás szó nélkül.
– Ez a darás zsák kipukkadt, – állapította meg csaplár Gyurka. – Ezt majd az utolsó kocsin visszük.
– Kutya meleg van ebben a vagonban, – dűnnyögött Pista. – Csináljunk egy kis huzatot itt a másik oldalon.
Közös erővel felnyitották a vagon ajtaját a másik oldalon is.
– Készen van a második szállítmány! Na most hegyibe a főzőládát! – vezényelt a szekér mellett Gyurka.
– Egy fiú öljön mellé, és fogja, hogy le ne essék. Eredj te, Peti!
– Majd beszélgetek vele az úton, hogy ne unja magát, – jegyezte meg Bálint Peti, ahogy felmászott a szekérre.
A fiúk nevetve néztek utána. Az „adogatók” is leszálltak pihenni. Pista azonban nem szállt le, és nem is nevetett.
Ahogy biztonságban érezte magát, visszaosont a ládához.
– Pali, itt nem maradhatsz. Most a ládákat is kirakjuk.
– Veletek akarok menni a táborba.
– Azt nem lehet, a parancsnok úr nem tudja, hogy eljöttél, azt meg tudja, hogy a mama nem eresztett volna.
– Persze, akkor mindjárt hazaküld.
– Mindjárt nem, mert közben eszembe jutott: a tábori prospektusban megvan a menetrend. Vissza most már csak hajnalban megy a vonat. Reggelig mindenestre várni kell.
– De én nem akarok hazamenni!
– Csitt!
A suttogó szóváltás kezdett önkéntelenül hangosodni. Hámos Elemér fel is szólt a kocsiba.
– Mi az Pista, mit morogsz?
– Semmit.
Egy darabig csend volt a vagonban. Aztán Pista kétségbeesésében zordonabb hangnembe csapott át. Lehajolt Palikához.
– Eh, mit! Ha nem fogadsz szót, bejelentem a parancsnok úrnak, az majd elbánik veled. Palkó szeme dacosan felvillant.
– Meg veled is elbánik! Mert akkor hazudós cserkész vagy, és a hazudósokat kidobják a csapatból. Tudod, hogy mit ígértél, mikor a vázát eltörted? És én nem is mondtam meg a mamának. Te meg cserkész becsületszóra ígérted, hogy megteszed egy kívánságomat. Szép kis becsületszó.
Palika ezt az egészet szinte egy lélegzetre hadarta végig. Félig kiemelkedett a ládák közül, és úgy sziszegett, mint valami kis mérges kígyó.
Pista nagyokat nyelt.
– No jó, – mondta végre egészen halkan. – Becsületszóra ígértem, az igaz. Hát mit kívánsz?

– Azt, hogy ne szólj senkinek, és vigyél be titokban a táborba, és addig el ne árulj, amíg én nem mondom.

Ezek súlyos feltételek voltak. Pista gondolkozott.

– Másszál le ott, azon az oldalon, – mondta, végre és bújj el abba a bokorba. – Mielőtt elmegyünk, visszajövök hozzád.

Azzal Pista odaállt a vagonajtóba, és igyekezett egész szélességében elfődni a nyílást. Ami a bent történő esetleges zörgéseket illeti, arra nézve torkaszakadtából rágyújtott a „Tizenhárom ezüst pityke fityeg a mentémen” kezdetű énekre.

Úgy énekelgetett egy darabig vidám hangon, de összeráncolt homlokkal és gondterhelt arccal. Aztán egyszerre csak abbahagyta a nóta közepén és megkönnyebbülten felsóhajtott. Csaplár Gyurka rákiáltott.

– Szállj le Balázs a hintóról, most mi adogatunk!

Pista szót fogadott. Gyuri ezalatt a darás zsákot nézegette.

– Ezek hadizsákok, ezeken már nem lehet úgy lovagolni.

Pista elnézte a zsákot és gondolt egyet.

– Majd én mellé ülök és tartom, – mondta hirtelen támadt buzgalommal.

– Jó, rendben van.

A szekér már közeledett, sietni kellett. Pista óvatosan átballagott a teherkocsi másik oldalára. Ott sétált fel-alá annak a bizonyos bokornak a közelében.

– Hát jól van! Elhatároztam, – mondta halkán, mikor először elment a bokor mellett, – beviszlek a táborba.

A bokor csendesen lóbálta az ágait, mintha bólintana, hogy érti.

– Estefelé gyere utánunk.

– Hova menjek? – vélekedett egészen halkán a bokor. – Nem tudom az utat.

Pista bizonyos Sherlock Holmes-i pózba vágta magát.

– Az nem baj. Az egyik zsákunk elszakadt, a dara csak úgy pereg belőle, annak a nyomán eltalálsz a táborba. A zsáknál én leszek!

– De akkor már sötét lesz, – hallatszott a bokorból – nem látni, hogy hol darás az út.

– Itt a lámpám!

Pista villanyos zseblámpája belepottyant a bokorba. De az ágak még mindig nyugtalanul fészkelődtek.

– Aztán, ha ott meglátnak a táborban?

– Nem látnak meg. A tábor közelében van egy elhagyott régi kastély, azt tudom a prospektusból. Annak a pincéjében elhálhatsz.

Erre a biztatásra a bokor olyan izgalomba jött, mintha az akácnak csupa nyárfalevele volna.

– A pincében?

– No gyerünk, gyerünk urak! Ne amerikázzunk! – hangzott fel a kociútról. — Itt a szekér! Pista! Bújj elő!

A bokorból még panaszos hangok keltek óvatosan szárnyra, de Pista közbevágott.

– Hát csak bízd rám a többi, – szólt vissza. Aztán önérzetes lépésekkel megindult.

– Megjegyzem, maszlag az egész azokkal a rablókkal! – mondta akkor éppen Bálint Peti, ahogy leugrott a szekérről. – A kastély felől még kőfal is van. A mi táborunkból ugyan ki nem lopnak semmit.

– Mentők, a darás zsákhoz! – vezényelt Gyurka, mikor a ládák és egyéb maradékok már fent voltak a kocsin.

Pista volt az első, aki az ájult zsákot karjaiba ölelte. Aztán a kocsi dőcögve megindult az utolsó szállítmánnyal és a maradék legénységgel.

Egy darabig a vidéket nézték.

– Hol van a mi táborunk? – kérdezte valaki.

– Az még nem látszik ide, – magyarázta Bálint Peti. Ő már megtette egyszer ezt az utat, hát nagyban adta a bankot. – Először egy őrház jön, onnan kétfelé ágazik az út. Aztán a kastély következik. Onnan még egy jó kis darab a tábor.

Beértek az erdőbe. Pista ott kuporgott a szekér végében a zsák mellett, és aggódva figyelt. Jobbról is, balról is levált egy-egy mellékút és beleveszett az erdőbe. Ilyenkor erősebbet nyomott a csörgedező darás zsákon.

– Hadd fogyjon, nem kár érte. Úgyse szereti senki, – gondolta magában. Hangosan pedig hirtelen ezt kérdezte.

– Hát a tábor nem a kastély mellett van?

– Nem egészen. Tízpercnyi út.

Pista hallgatott. A dara lassan apadt, de a gondjai rohamosan növekedtek.

Az őrháznál az út csakugyan kétfelé vált.

– A jobboldali a mienk, – magyarázta Peti. – Arra meg talán ... Mondd csak Pista, hát neked, mi bajod?

Pista zavartan fordult hátra.

– Nekem? Semmi!

– Neked nem. De hogy tartod azt a zsákot?

– Tartom.

– Köszönöm szépen! Nézzétek, hogy potyog belőle.

– Nem is potyog! – védekezett kétségbeesetten Pista.

– Most nem. De ott az úton! Egész fehér sáv van mögöttünk.

– Jó, hát majd ... most... – hebegte Pista bizonytalanul.

Csaplár Gyurka egész hosszúságában felegyenesedett a kocsiban. Egy hosszú lépéssel átlábolt egy ládán, és a zsák mellett termett. Nemes harag tükröződött az arcán.

– Eredj innen, zöldfülű!

Méltósággal, de eréllyel félrenyomta Pistát és a zsák mellé telepedett. Innen most már földi hatalom el nem mozdítja.

A kocsi most indult bele a villás út egyik ágába. A daraeső megszűnt épp az elágazásnál. Pista megsemmisülve bámult maga elé.

Negyedik fejezet, melyben a helyzet kissé kibonyolódik, de csak azért, hogy annál jobban bebonyolódjék

Ahogy a kocsi megállt és Pista földet érzett a lába alatt, visszafordult az erdő felé.

– Hohó, barátom, nem arra.

– Igen, de ...

Rácz parancsnok úr azonban még annyi időt sem engedett, ami alatt egy tisztességes kifogás megterem az ember fejében, amellyel visszamehetne az állomásra. A rajparancsnok buzdította az embereit.

Most földolog fiaim a gyorsaság! Estére állni kell a tábornak. Faragó Pista, a te nevedet ezennel Cövek-Faragó Istvánná bővítem. A nemesi előneved, a cövek ott hever egy rakáson. Rajta!

Pista kénytelen-kelletlen nekifogott a cövekfaragásnak. Ezt a nemes foglalkozást különben nem űzte egyedül. Csaplár Gyurka emberei mind azt csinálták. Sebestyén Karcsi örse ezalatt a sátorkarókat verte le.

– Kutya meleg van, – sóhajtott Pista. Magában pedig azt gondolta: „Nem fog idetalálni az a gyerek.”

– Majd mindjárt verjük a cöveket, attól majd lehűlsz, – vigasztalta Peti. De Pistának megint másfelé járt az esze.

– Szegény gyerek, még uzsonnája sincs ott lenn a bokorban, – gondolta szomorúan. És ahogy elkészültek a cövekfaragással, elszántan megindult, de Gyurka mindjárt útját állta.

– Hová mész?

– Izé. Nekem még ... Egy darabon visszamegyek az úton. A lámpám ... Nincs az övemem és úgy látszik ...

Csaplár Gyurka azonban nem engedte szóhoz jutni.

– Először felferjük a sátrunkat. Majd szólok a biciklistáknak, hogy tartsák szemmel az utat. Hisz ma délután még lemennek egy párszor. Megkereshetik a te lámpádat is. Most szaladj át a műszaki sátorhoz döngölőért.

Pista megindult. Az első raj egyik sátra már állt. Ahogy a mögött befordult, meglassította lépteit. Tétovázott. Hátha most egyszerűen szó nélkül elmenne ...

– Nyaralunk? Nyaralunk, kedves kolléga? Unalmas ez a tábor, mikor így pénzért sem kap az ember egy kis foglalkozást. Ugye?

Tóth Vili jött az élelmiszeres sátor felől Vas Gézával. Ott nézelődtek már egy darab idő óta. Pista elvörösödött és átadta Vasnak, a műszaki biztosnak Csaplár Gyurka üzenetét.

– Tessék az embernek meghízni, – dörmögött Pista, mikor visszatért a döngölővel Bálint Petihez.

– Meghízni?

– Persze, a mama nagyon a lelkemre kötötte, hogy meg kell híznom a táborban. Aztán ez a hajsza ...

– Ugyan Pista, szégyelld magad.

Pista haragjában akkorát szózott az egyik cövekre a döngölővel, hogy csak úgy recsegett.

– Te, vigyázz, elreped, – intette Bálint Peti. Sebestyén Karcsi pedig odaszólt Vörös Imrének.

– Eredj oda Imre, és lásd el annak a cöveknek a baját.

Imre átvette a döngölőt, nekigyürkőzött és ...

Várj csak Imre, az a cövek ferdén áll a földben. Au!!

Pistának ez a békés megjegyzése éles kiáltásban végződött. Ahogy helyre akarta rúgni a cöveket, lábhegye összetalálkozott a döngölővel, mely jókora csapással zúdult lefelé. Egy-két rövid pillanatig csend volt. Pista egy lábon ugrált a sátor mellett, a többiek meghökkenve nézték. Imre félredobta a bunkót, és hozzásietett.

– Ne haragudjál testvér, igazán nem akartam. Talán nem is kaptál olyan nagyot, hiszen alig adtam bele erőt.

– Vesd le a cipődet, majd bejelentem az ügyet az egészségügyi biztosnak, – intézkedett Csaplár Gyurka.

Pista leroskadt a föbe, Bálint Peti lassan kifűzte a cipőjét.

– Vigyázz, lassan, majd én, – nyögött fel Pista.

A cipő csak ment valahogy, de a harisnyánál megint tétovázott.

– Csak le vele! – biztatta Vörös Imre.

Pista komolyan nézett fel rá.

– Nem lehet, azt hiszem odaragadt. Csodálom, hogy még nem szivárgott át rajta a vér.

– Majd leáztatjuk, de előbb mutasd csak.

Vörös Imre fenyegetőleg közeledett a harisnyához.

– Nem, akkor inkább én! – határozott végre Pista.

– De csak lassan, ne siettesetek. A mama azt mondja, hogy ilyenkor legjobb mindjárt orvost hívni. Az ember vérmérgezést kaphat.

Mindezek nem éppen a legfőrfiasabb hangon szakadtak ki Faragó Pista melléből.

– Fiúk! – kiáltott bele egyszerre a csendbe boldogan Bálint Peti. – Éljen! Hiszen ez csatárcipő, pléhből van az orra.

Most már Vörös Imre is bátrabb lett.

– Akkor hát nézzük csak azt a lábat.

– No? – kérdezte Csaplár Gyurka, aki már készen állt egy tiszta zsebkendővel. – Vérzik?

– Dehogy, akár egy szúnyogcsípés, – jelentette Imre.

– Vörös folt, az van rajta egy kicsi, ennyi az egész.

Pista egy darabig csalódottan nézett a lábára.

– Hát azt elhihetitek, – mondta végre halkán és vontatottan – hogy fáj.

Azzal lassan feltápáskodott, és fél lábon elsántikált. A harisnyáját és cipőjét úgy vitte a kezében.

Aztán egy bokor mellett próbát tartott. A cipő orrán kissé behorpadt a pléh, de azért fel tudta húzni. Egészen jól tudott állni a lábán. Visszamenni szégyellt, tétlenül ödöngeni is.

Most! – gondolta magában. – Itt az alkalom! –Azzal határozott lépésekkel megindult, de valaki a vállára tette a kezét.

– Ugye, te a Csaplár Gyuri örséből való vagy?

Hosszú, vékony, szemüveges fiatal ember állt mögötte.

Török Gábor volt, a tábori orvos. Igazában csak másodéves orvostanhallgató, de itt az egészségügyek fő-főbiztosa.

Pista rosszat sejtett. Török Gábornak valami táska is volt a kezében.

– I... igen, – mondta kissé vontatottan.

– Nálatok valaki a lábát törte, vagy mi. Most hallottam fél füllel. Az örsvezetőnek kötelessége lett volna bejelenteni.

Már nem is fáj, – védekezett ügyetlenül Pista.

– Úgy? Hát te vagy az, na nézzük csak. Vesd le a cipődet.

Pista úgy nézett ki ebben a pillanatban, mint aki citromra gondol. Sóhajtott, leült és újra kifűzte a cipőjét.

Török Gábor alapos ember volt. Lassan, körülményesen megvizsgálta, azonközben a nap szépen ereszkedett lefelé az égen.

– Nem lesz semmi baj, – jelentette ki végre a tábori orvos – hideg víz kell rá és pihenés. Ma már ne dolgozzál semmit.

Azzal faképnél hagyta Pistát.

– Na, hála Istennek, – sóhajtott Faragó Pista – végre indulhatok. Sötétedik. Lehet, hogy magától is elindult szegény. Az őrházig azért még eléje tudok menni.

Nekivágott egyedül a sötétedő útnak. Egyenes út, az őrházig nincs elágazás, de azért a dolog mégsem olyan egyszerű. Az erdő kétoldalt erősen zúgott a feltámadó esti szélben. Az egyes szélrohamok közt annál nagyobb volt a hallgatás. Ilyenkor, mintha a sötétség is egy-egy nagyobb darab feketeséget olvasztott volna bele a levegőbe.

Pista halkan, bizonytalanul rágyújtott egy cserkész nótára. De a szél hidegen visszanyomta a torkába. Valahogy egyre nehezebb lett a lélegzete. Lehet, hogy a szél okozta, lehet, hogy más ...

Egyszer aztán egészen megállt. Már csaknem elért az út kettéágazásáig. Az erdei kis őrház sötét foltja már idelátszott. Hanem előtte az útszélen valaki állt. Pistának legalább úgy tetszett. Megállt és várta, hogy a másik közelebb jöjjön. De az sem közeledett. Hanem mintha egyszer-kétszer intett volna a karjával.

– Ha legalább a cserkészbotom itt volna, – gondolta Pista. – Így csak a bicskáját tapogatta meg az övén.

Az idegen megint csak integetni kezdett.

– Meglátott, különben nem integetne, – következtette Pista. – Végre is az erdőör háza nincs messze. Lehet, hogy ő maga áll ott.

Közben már óvatosan megindult. Az idegennek az a néhány lépés, amivel közelebb ment hozzá, sokkal barátságosabb külsőt adott. A köpenyege szaggatottabb lett, egy karja helyett három-négy is állt ki az oldalán.

Nem mondom, hogy embernél az ilyen tulajdonságok valami rendkívüli megnyugtató hatást gyakorolnának, de arra éppen jók, hogy a bokrot meg lehessen különböztetni általuk az igazi embertől,

Pista még idejében elharapta az alázatosan remegő hangú köszöntést, sőt a nagy meghunyászkodás után most éppen az ellenkező hangulatba csapott át. Biztonság okáért még három lépést közeledett a bokorhoz, aztán bosszúsán elnevette magát.

– Majd adok én neked, embereket ijesztgetni! – mormogta maga elé. – Gyere csak bicskám!

Jól esett neki, hogy legalább sajátmagával társaloghat. Kinyújtotta kezét egy vastagabb ág után, hogy füttyköst vágjon magának, de a bokor hátrahőkölt. Valósággal visszahajlította a felső részét, azután megint előre csapódott, csaknem Pista arcába.

– Hohó! Mi ez?

Az út itt kanyarodott, a szelet elfogták a magas fák. A bokor mégis recsegett, suhogott, mozgott, aztán hirtelen csönd lett.

Pista hátraszökkent. Lélegzetviesszafojtva várt. A bokor alján egyszerre kigyúlt valami. A fénysugár megtört az ágak között. Fürgén felszaladt Pista nadrágszárán, megmászta az ingét, nyakát, belevillant a szemébe. Aztán kialudt.

Faragó Pista abban a nyomban elugrott a helyéről. Felfedezték és most támadást várt.

A bokorból csakugyan előtört valaki. Pista marokra fogta a kést.

– Pityukám, jaj Pityukám!

A bicska a földre hullott. A kis ellenfél pedig egyenesen Pista nyakába ugrott és egy nagyot cuppantott a képén. A támadásnak ez a módja Pistát egészen lefegyverezte.

– Te vagy az Palkó? No akkor jól van. Éppen eléd jöttem.

Mindez egyetlen megkönnyebbült sóhajásban szabadult ki a melléből.

Palika csendesen sírva fakadt.

– Olyan sötét volt! Ott a háznál kutya is van. Aztán úgy megijedtem a bicskától. – Itt megint elérzékenyedett.

– Katonadolog, – vigasztalta férfiasan Pista. – Az igazi cserkész nem ijed meg a maga árnyékától. A bátorság, az a fő!

Egy pillanatra elhallgatott, mert mi tagadás, még maga is lihegett egy kissé a félelemtől. Aztán más hangon folytatta.

– Szóval most már csak gyere szaporán! Túl vagyunk a bajon!

Karon fogta Palikát és megindultak. Pista elvette a lámpát Palikától, néha megvillantotta a sárga fénysugarat.

– Valahol itt van ezen az oldalon. A tábori újságban benne volt a kastély alaprajza. Az út melletti oldalon van, mormogta Pista. Aztán magasra emelte a lámpát.

Pityukám, jaj, Pityukám!

Már letértek az útról és a kastély mellett voltak. A falból egy nagy fekete lyuk nézett rájuk.

– No, eredj be! Majd mindjárt visszajövök – bízta Pista Palkót.

Palika csak állt és makacsul fogta a bátyja kezét.

– Be? – kérdezte aztán. – Ide be?

– No ne félj semmit, a lámpát is itt hagyom. Eressz hát.

– Én ide be nem megyek! – jelentette ki egyszerre Palika.

Pista tudta még otthonról, hogy nem szokta megmásítani az elhatározását. Bosszúsan ráncolta a homlokát.

– Akkor nem tudom, hol alszol az éjszaka! A táborba nem akarsz bejönni...

– Neeem! Ha meglátnak, hazaküldenek.

Pista csak a homlokát dörzsölte az öklével.

– Meg aztán nagyon éhes vagyok, uzsonnát sem kaptam, – panaszkodott Palika.

– Majd hozok vacsorát az enyémből, de sietni kell, a többiek már esznek ... Legközelebb az élelmiszeres sátor van. Már berakodtak, és ma még nem főzünk, ott most nem jár senki, gyere.

Pár pillanat múlva Palika bebújt a sátornyíláson.

– De aztán siess vissza, – mondta.

– Sietek, hanem a lámpát add ide, világítani nem szabad. Valaki erre jöhet és meglát.

– Rablók?

– Nem, cserkészek. Ha valaki addig bejön a sátorba, bújj el. Csak akkor gyere elő, ha háromszor egymásután mondom a nevedet.

– Hova bújjak?

– Egy láda mögé, vagy az üstbe, vagy ... csitt! Hallod? Imára fújnak. Megvolt a vacsora! Máris! No majd lesz nekem!

Azzal minden további ceremónia nélkül futni kezdett a tábor felé.

Ott alaposan megszidta imádság után a rajparancsnok, amiért engedelem nélkül kószált. Mire megszabadult, az örök már felálltak. Vörös Imre teljes hivatalos tekintéllyel strázsált az élelmiszeres sátor előtt.

Palika egyelőre fogoly volt, és életében először nem kapott vacsorát.

Ötödik fejezet, melyben a sötét éjszakából két titokzatos alak bukkan fel néhány pillanatra

– Te, Imre!

Vörös Imre hátranézett az élelmiszeres sátor mellől.

– No, mi az? Már megint itt vagy?

Barna Elek idegesen bökölte hosszú botjával a fűvet.

– Tudod, egy kicsit unom magam ott egyedül. Meg aztán, meg aztán ... Tudod, hogy az erdőör itt volt látogatóban délután?

– No és aztán?

– Semmi különös, csak éppen mondom. Azt mondja, vadászni is szokott.

– Tőlem szokhat.

– No jó, jó! Tőlem is, csak ... Azt mondja, télen vaddisznót is lőtt.

Imrét most már érdekelni kezdte a dolog, de nem igen akarta észre vétetni.

– Hol lőtte? – kérdezte hanyagul.

– Itt erre, a tábor mellett. Megmutatta a helyet. Véletlenül éppen ott van a műszaki sátor mellett.

– Hát azért unod te magadat odaát?

– Nem, izé, csak úgy ... Csitt! Hallod?

Valami zörrent az élelmiszeres sátorban. Hallgatóztak, aztán Imre odasúgott Eleknek:

– Mintha valami mozogna odabent? Várj csak.

Barna Elek megint „ideges” lett.

– Ne hívjam előbb a táborőröket?

– Nem szükséges.

Imre bevilágított a sátorba.

– Csak egy csomó konzerv dült le az egyik láda tetejéről, ez az egész, – jelentette kisvártatva. – Csak eredj nyugodtan a helyedre.

Hogy Elek csakugyan olyan nyugodtan ment-e a helyére, azt nem tudjuk. Elég az, hogy elment. Igaz, hogy öt perc múlva már megint visszajött. Akadozó lélegzettel suttozott.

– Te Imre, most igazán ...

– Mit igazán?

– Hát ... Gyere át egy kicsit. Ott a műszakinál igazán mozog valami.

– A bokrok a szélben.

– Nem. Először én is azt hittem. Csak gyere át, ha mondom.

– Maszlag – morgott Imre, de azért fogta a lámpáját, botját és elindult.

Az élelmiszeres sátor körül csend lett. Azaz, hogy mögötte halkan susogni kezdtek a lombok. Két titokzatos alak bukkant elő.

– Psszz.

– Te vagy az?

– Igen. Minden rendben van. Ott vannak a műszaki sátor mellett mind a ketten.

Tóth Vili halkan elnevette magát.

– Nagyszerű! Hogy csaltad el őket?

– Nem nagy dolog, – mosolygott Vas Géza. – Egy futballabdát akasztottam kötélre a szíjánál fogva. Azt verdesi a szél a fákhöz. Mondhatom, nagyon rejtélyesen zörög.

Ez alatt mind a ketten a sátor mögött térdeltek. Gyorsan kibontották a ponyvát és benéztek.

– Jól van. Ha innen hátulról lopódzunk be, egészen komoly rablás jellege lesz. Gyerünk. Négykézláb csúsztak be a ponyva alá.

– Nyomd rá a fedelét, aztán induljunk! – sürgette Vili Gézát.

A bujkáló holdvilágnál valami csillogó nagy fehér tárgy emelkedett ki hátul a sátor mélyéből.

– Hej, a kakas csípje meg! Jó pár kilócska! – méltatlankodott Vili. – Nem is tudtam, hogy a főzőláda ilyen nehéz.

– Lehet, hogy a pakolásakor raktak is bele valamit.

– Borítsuk ki!

– Nem, – tiltakozott Géza – attól félek, úgyis elég nagy nyomot hagyunk. Messze van még ide az az izé?

– Hát bizony még jó darab út és elég tekervényes, de megéri a fáradságot. Nagyszerű tréfa lesz.

– Emeld csak feljebb. Úgy, csendesen.

– Pszt. Pszt.

Mire Vörös Imre elfoglalta az őrhelyét egy jó darab idő múlva, már újra csendes volt minden.

– Tudtam, hogy valami szamárság sül ki belőle, – morgott Imre. – Futballt kötni a fára!

– Szeretném tudni, kié ez a labda – mondta Elek fojtott haraggal.

– Reggel kisül, add ide, eltesszük zálogul.

Imre felkapta a lámpáját és bement a sátorba.

– Elek! – hangzott egy pár pillanat múlva. – Elek, gyere be gyorsan!

Vörös Imre nem szokott kijönni a sodrából, de most izgatott volt. Elek is beugrott a sátorba. Pár pillanat múlva, mind a ketten kibújtak a nyíláson. Zavartan néztek össze.

– Egyelőre nem szabad lármát ütni – mondta Imre. – Maradj itt! Én felköltöm Rác parancsnok urat.

Azzal eltűnt a sötétben.

Hatodik fejezet, melyben Pista ijedtében még félni is elfelejt

Faragó Pista egyszer csak arra ébredt, hogy valaki keresztülmászik rajta.

– Noóó, – mormogta félálomban, és megragadta az alkalmatlan idegent.

– Eressz!

Az idegen most már nem is volt olyan idegen. Pista megismerte Vörös Imrét.

– Az őrség ... Köszönöm ... Megyek már ... – motyogta álmosan.

Rátámaszkodott Imre vállára és feltérdelt.

– Eressz! – ismételte türelmetlenül Imre – fel kell költenem a rajparancsnok urat.

– Rác parancsnok úr? A másik sátorban alszik.

– No akkor megyek.

– Valami baj van? – kérdezte halkan Pista, miközben még a köpönyegét, botját kereste elő.

– Az még majd ezután sül ki, ha a parancsnok úr megvizsgálta az élelmiszeres sátort.

Közben kiértek a szabadba. Pista szeméből az utolsó álmfoszlányok is elröppentek.

– Mi az, mi van azzal az élelmiszeres sátorral?

– Neked megmondhatom, te úgyis éjjeliőr vagy. Rájöttünk, hogy valaki belopózott a sátorba és ...

– És ... és megfogtátok?

– Még nem, de majd nyakon csípjük. Nem lehet még messze.

Pista ijedtében elejtette a botját. Lehajolt érte.

– Úgy látszik rablók voltak, – folytatta Imre. – Az élelmiszereket össze-vissza túrták, egy rúd szálamit megfaragcsáltak, a földön lábnyomok is vannak ...

Pistának hirtelen eszébe jutott Palikának az elmaradt vacsorája. Karon ragadta Imrét.

Várj csak! Ne menj! Ne költsd fel a parancsnok urat!

– Miért?

– Miért...? miért...? hát... hát... Majd aztán ... Látnom kell előbb.

– Mi bajod?

– Nem kell lármát ütni, – mondta Pista halkan, de nyomatékkal. – Először én megvizsgálom a dolgot. Én, egyedül. Én sejték valamit.

Pista hamarjában maga sem tudta világosan, hogy mit beszél, csak hadart össze-vissza és húzta Imrét maga után.

– Mit sejtessz?

– Majd én ... Csak bízd rám az egészet.

Vörös Imre gondolkozott.

– Hát nem bánom, – mondta aztán. – Nézzük meg előbb mi ketten.

– Én, én. Egyedül.

Az őrvtátságig lehetett még egy negyedóra, ezt az időt fel kellett használni. A sátonál Barna Elek ugrott eléjük.

– Parancsnok úr, kérem ... Vagy ... Ki az? Imre?

– Én vagyok, meg Faragó Pista.

– Hát Rác parancsnok úr? Azt hittem ...

– Nem kell mindjárt olyan nagy feneket keríteni a dolognak, – vágott közbe Pista. Azt hiszem, az egész csak vaklárma. Majd én bemegyek és megnézem.

– Jó, gyérünk, – hagyta rá Imre és fölemelte a lámpát. De Barna Elek visszahúzta.

– Szép kis vaklárma! Most már bizonyos, hogy rablók voltak.

– Hogy-hogy?

Elek valamit súgott Imre fülébe. Vörös Imre egy pillanatig szótlanul bámult rá.
– Lehetetlen! – mondta aztán. – Hiszen az elébb bent voltunk mind a ketten, előbb is észrevettük volna.

– Egészen hátul állt. Délután magam raktam be a ládák mögé és most nincs ott.

Pista ezalatt már bent termett a sátorban. Imre lámpája élesen megvilágította a kis területet. Pista szeme ijedten villant egyik sarokból a másikba. De Palkónak úgy látszik, jó búvóhelye lehetett.

Vörös Imre egyenesen a leghomályosabb zúgnak esett neki. Egy-két ládát félrehúzott.

– Csakugyan! – kiáltott ki Barnának. Ellopták. Itt vitték ki hátul. Világosan meglátszik a nyoma.

Pista egyszerre megfordult.

– Lábnymok? Az ám! De hisz itt akkor felnőttek jártak! Hát mi hiányzik? A főzöládát?

Imre nem felelt. A lábnymokat vizsgálta a lámpafénynél. Pista hirtelen felállt, és Imre vállára tette a kezét.

– De hisz akkor itt csakugyan rablók garázdálkodtak!

Imre vállat vont.

– Jó vicc. Hisz már egy órája mondom, és most jössz rá? Elrabolták a főzöládát.

Pista azonban már nem hallgatott rá. Egyszerre lázasan kutatni kezdett.

– Palika, Palika, Palika!

Minden láda mögé besúgta a hármasszó, de az idézett szellem csak nem akart megjelenni.

– Fel kell költeni Rác parancsnok urat. Ellopták, elrabolták!

– No, ugye! – mondta Imre, és kisietett a sátorból.

– Palikám, – könyörgött még egyszer Pista. – Bújj elő! Nincs itt senki, csak én. Ennivalót is hoztam.

Hosszú csend következett. Senki se mozgott.

– Ha csak el nem aludt, – gondolta növekvő izgalommal Pista, – akkor igazán nem tudom ...

Ebben a pillanatban a parancsnok szava csendült meg odakint.

– Faragó Pista!

– Pista gondolkodás nélkül kibújt a sátorból.

– Világos, hogy valami tréfa, – mondta éppen Rác parancsnok Vörös Imrének. – Az a futballtörténet összefügg a lopással. Majd reggel utána nézünk. Addig a sátorba lépni tilos, nehogy eltöröljétek a nyomokat. Megértettétek?

– Igenis, – felelt mind a három cserkész.

Hanem azért Pista elhatározta magában, hogy okvetetlen szerez valamilyen „telefonösszeköttetést” Palkóval. Csak azt várta, hogy egyedül maradjon a sátor mellett. De bizony, hiába várta. Sőt Rác parancsnok kiadta a váratlan utasítást.

– Esetleg vissza találnak jönni. Ide nagyobb fiú kell, akit nem lehet olyan könnyen megréztetni. Megcseréljük az őrköt. Faragó Pista, te a műszaki sátorhoz mész.

A parancs parancs. Pista leforrázva távozott.

– Ha a rablókat észrevette volna, egyet csak úgy ijedtségből is visított volna, – okoskodott magában. – Az ilyesmi nem megy lármával. Inkább azt hiszem, hogy elbújt az üstben, és átaludta az egészet.

És ahogy még egyszer elhaladt a sátor mellett, úgy tetszett neki, hogy csakugyan szabályos, halk pihegést hall belülről.

– Hajnalban eljövök, felköltöm és viszem a parancsnok úrhoz. Nem szabad tovább titkolóznom.

Ez volt az utolsó határozata az őrsg alatt. Mikor felváltották a műszaki sátonál, szinte csodálkozott, úgy eltelt az idő.

– Nem valami kedélyes hely, mi? – kérdezte az új őr, és bizonyos fürkésző gúnnyal világított bele, Pista arcába.

Pista most nézett körül igazán először. Eddig a gondjai nagyon is lefoglalták. A közeli fák kísértetiesen zúgtak és integettek. A kastély felől a bagoly is huhogni kezdett.

Pista nyugodtan állta a lámpa fényét.

– Lehet, – mondta egykedvűen. – Igazán nem vettem észre. Jó éjszakát!

Azzal nyugodt léptekkel megindult a tábor felé. Ez őszinte hang volt. Az új őr csodálkozva nézett utána.

– No nézd, a Faragó Pistát, – adta le csöndesen a véleményét. – Nincs is begyulladva. Még majd ember lesz belőle.

Hetedik fejezet, melyben Faragó Palika ismét megjelenik a színen, de előbb megvárakoztatja kissé a türelmes olvasót

Mire Faragó Pista reggel az élelmiszeres sátorhoz sietett, ott már javában folyt a vizsgálat. A sátorból mindent kiraktak. Révész parancsnok úr kezében ott volt a leltár. Barna Elek és Vörös Imre most adták le jelentéseiket.

– Semmi sem hiányzik, csak a főzöláda, – szólt éppen a parancsnok úr. – Az pedig valódi tolvajnak nem kell. Világos, hogy csak tréfa az egész.

Pista kétségbeesett pillantásokat vetett a kirakott holmikra. Utolsó reménysége, az üst, ott hevert kiborítva a földön. És Palkó?

– Hátra van még Faragó Pista jelentése – szólt a parancsnok. – Beszélj Pista!

Faragó Pista nagyokat nyelt.

– Parancsnok úr, kérem, azok nagy lábnyomok voltak, – kezdte olyan formán, mintha mentegetni akarna valakit. – Kis fiú egy olyan főzöládát meg se tud mozdítani a helyéről... Különben is ...

– Szóval, te azt hiszed, hogy a nagyobb fiúk közül járt itt valaki. Magam is azt gondolom. De nézzük csak először azokat a lábnyomokat.

Lábnyom, az volt a sátorban elég. Főleg a bejárás előtt. Szerencsére Rác parancsnok úr már előbb kifürkészte az igaziakat, sőt még papírból másolatokat is készített róluk.

– Ezek bizony felnőtt ember lábnyomai, – állapította meg a parancsnok. – Talán ti tudtok erről a dologról? – fordult hirtelen a tisztikarhoz.

Tiltakozó moraj támadt.

– Nohát, ami a főzöládát illeti – folytatta a parancsnok, – a második raj adta az őrséget. Az ő kezükön vészelt el, hát keresse a második raj. Hanem a tetteseket magam fogom kinyomozni. Azért a lábnyomok alapján reggeli után zárt ülésben tetemre hívom a tisztikart és a nagylábon élő serdültebb ifjúságot. Most pedig dologra.

Pista hosszas lelki küzdelem után éppen akkor látszott valamiféle elhatározásra jutni. Rác parancsnok tisztelgett Révész parancsnok úr előtt.

– A második raj igyekezni fog kiköszörülni a csorbát. Még reggeli előtt nagy hajtóvadászatot rendezünk.

– Révész parancsnok úr bólintott és elsietett. Pista utána indult, de Rác parancsnok úr visszahívta, őt is besorozták a nyomozók közé. Mikor már a sátrakat jól átkutatták, az általános gyanú a kastély felé irányult. Az élelmiszeres sátor ponyváját is abban az irányban bontották fel.

– Én tudok ott egy jó búvóhelyet, – kottyantotta el magát Pista. – Tegnap fedeztem fel, amikor... ott jártam.

– Akkor hát vezess bennünket, – kommandírozott Rác parancsnok úr.

A kastély pincéjében azonban nem találtak semmit. A szobák nagy része le volt zárva. A többi puszta, törött ablakos. A visszhangos folyosókon egy-egy megfeketült kép volt.

Faragó Pista mindenütt legeslegelül járt a nyomozásban. Az emeletre is legelsőnek ért fel, mert Rác parancsnok úr lassan, de alaposan végezte a nyomozást. Pista megállt a folyosón, egy nagy kép mellett, amely leért egészen a földre. A keret mellett kissé lehullott a vakolat a falról. Ahogy közelebb hajolt, érezte, hogy a repedésből erős légáram csap az arcába.

– Ohó! Itt valami üreg van a falban.

Benézett. A félhomályban egy lépcső néhány fokát pillantotta meg.

– Egy titkos lépcső – gondolta magában. – Micsoda felfedezés!

Szinte ijedten nézett körül, hogy nem látta-e valaki. De a többiek odalent kutattak. Egyelőre nem volt senki sem a láthatáron.

Izgatottan keresett, kutatott valami kilincs-féle után. Végre is a keze egy gombon akadt meg, amely el volt rejtve a képkeret cífraságai között. A titkos ajtó lassan feltárult, és Pista belépett. A szíve hevesen dobogott, ahogy megindult felfelé a lépcsőn.

– Akárcsak a regényekben, olyan nagyszerű itt minden! – gondolta izgatottan.

Nemsokára feljutott egy kis toronyszobába. A nyitott ablakon messzire ellátott. Alatta hullámozott az erdő, szemben is erdő volt, de már ritkább, mintha nehezükre esne a fáknek megmászniuk az átelleni dombokat. Egyre többen maradoztak el. Az egyik domboldalon kis falu húzódtott meg. Fölötte egy barna-gerendás, vörös tetős ház.

– Az ott Margitfalva, – állapította meg magában Pista, – ott lakik Andor bácsi.

Pár pillanat múlva már megint lent volt a folyosón. A rejtekajtót féltékeny gonddal csukta be maga után. A földről faltörmeléket szedett fel, és gondosan kitömte vele a repedést. Az eredménytelen nyomozás után hazafelé tartottak. Sietni kellett a reggeli miatt.

Reggeli után a táborban újra megindult a vizsgálat. A papírból kivágott lábnyomokat kitétték a parancsnoki sátor elé, és megidéztek melléje mindenkit, akit Révész parancsnok úr gyanúsaknak talált.

Vas Gézának már akkor ormótlan bakancs lötyögött a lábán.

– Hát te, kinek a cipőjében vagy? – súgta neki a tábori orvos, miközben a főparancsnok úr a nagyobb cserkészek lábnyomait vizsgálta végig.

Géza vállat vont. Közben már a gyanúsított cserkészek lassan mind kiállottak szerencsésen a vizsgálatot. Csak a tisztikar maradt együtt.

– Most már csak ti vagytok hátra – kezdte Révész úr meglepően komoly hangon. – Pedig a különben jó tréfának van egy egészen cserkészietlen mozzanata is: a rombolás. Kidöntött teásdoboz, felfeszegetett konzervek és egy összefarigcsált rúd szalámi: ezek a bűnjelek. Csak később fedeztük fel őket, és nem is akarom nyilvánosságra hozni, mert nem valami épületes cserkészpélda. És aki ilyesmit tesz, az az én szememben ...

– Azt nem mi tettük, parancsnok úr!

Egy pillanatra csend lett, mindenki Vas Gézára nézett.

– Nem ti? Hát elszóltad magát. És kik voltak a társaid?

– Csak ketten voltunk Tóth Vilivel.

– Na, tessék – dörmögte magában Török Gábor. – Először még a lába formáját is el akarja titkolni, aztán magától kivall mindent.

– Akkor még azt hittem, hogy az egész csak tréfa. Mi nem nyúltunk odabent semmihez.

A parancsnok gondolkozva nézett maga elé.

– Egyáltalában nehéz elhinnem, hogy a mi cserkészeinktől ilyesmi kitelik.

– Dehát, valaki csak tette, – mormogott maga elé Török Gábor.

A parancsnok úr folytatta.

– Vörös Imre olyasmit mondott, hogy a konzervek még akkor dültek le, mikor ő még a sátonál örködött.

Tehát valaki már akkor bent volt a sátorban.

– Igenis, – szólalt meg egyszerre mögöttük egy remegő, de mégis eléggé hallható hang. – Az öcsém volt odabent.

A tiszték hátrafordultak. Faragó Pista sápadtan, izzadtan állt a parancsnok úr előtt. Néhány szóval elmondott mindent.

– Én mondtam neki, hogy ha valaki jön, csak bújjon el. Máshova nem bújhatott, mert akkor megtaláltuk volna.

– Ejha, az már más! Most már nem érünk rá nyomozási gyakorlatokat tartani.

Azzal a parancsnok úr magához intette a műszaki biztost.

– Hová tettétek azt a főzőládát?

– Egy barlangban van, parancsnok úr.
– Messze van innen?
– Nem tudom bizonyosan. Mert szándékosan nagy kerülőt tettünk, hogy félrevezessük az üldözőket. Éjszaka jó darab út volt. Tóth Vili ismeri a terepet, ő vezetett.

Pista ott ácsorgott izgatottan a beszélgetők körül. Azonnal jelentkezett a rajparancsnokánál.

Parancsnok úr kérem, akkor én most megkeresem Tóth parancsnok urat.

– Azt ugyan keresheted.

– Miért?

– Vásárlási expedícióra ment még napfölkelte előtt.

Csak este jön haza.

Vas Géza a füle tövét vakargatta.

– Bíz ez cifra dolog, de talán én is odatalálok a nyomok után.

– Egy őr elkísérhet. Több szem többet lát, – mondta Révész parancsnok úr, – a többi végezze itthon a dolgát. Én is veletek tartok.

– Azt tudom, hogy az egyik tisztáson keresztül mentünk, – mondta Vas Géza, mikor felálltak az élelmiszeres sátor mellett, hogy megkezdjék a nyomozást.

Jobbra is, balra is volt egy-egy tisztás.

– Egyszer letettük, mielőtt igazán elindultunk. Valahol itt lesz a nyoma – jegyezte meg Géza.

Az őr rajvonalba fejlődött a parancsnok szavára, és lehajtott fejjel vonult át a mezőn. De nem találtak semmit.

– Megcsináljuk ugyanezt a másik réten! – vezényelt a parancsnok, – mert itt a cserjésbe valószínűleg nem tudtak behatolni. Hohó, várjatok csak! Ott a tölgy alatt az egyik bokornak lelógnak az ágai. Az egyik le is tört.

Vas Géza ért oda elsőnek.

– Persze, megvan, itt fogtuk meg alaposan, mert jó nehéz volt. Most már azt is tudom, hogy mitől. Ejnye, ejnye, szegény gyerek, meg se mert mukkanni. Képzelem, hogy meg lehetett ijedve.

– Nyomon vagyunk! – örvendezett félhangosan Pista. De Révész parancsnok úr nem osztozott az örömében.

– Csak a legfontosabbat nem tudjuk, hogy innen merre mentek. Jobbra, balra, vagy előre.

Vas Géza fürkészve nézett körül.

– Ravasz dolog, mikor az ember a saját nyomát kutatja, – dünnyögte kissé elszontyolodva. – Csak ne lettünk volna olyan óvatosak! Hopp, megvan! Csak jöjjön mindenki utánam.

Egy-két alacsony bokron keresztül hatoltak, aztán kis erdei útra értek.

– Ha ez az igazi út, akkor talán már nem lehetünk messze, – vélekedett Vas Géza. – Dombra megyünk fel, és hát a barlanghoz valami dombocska is kell.

– Itt valaki járt! – kiáltotta el magát egyszerre Pista.

Az úton egy kis mélyedés volt, egy-két nap előtt még tócsa lehetett. A puha földben négy erős láb nyoma látszott.

– Igen, itt tartottuk a második pihenőt, emlékszem, – mondotta Géza. – Hanem, hogy innen merre mentünk ... Azt tudom, hogy letértünk az útról. Csakugyan, ott bent a fűben meg is látszik a nyoma. Utánam!

Mindez sokkal lassabban történt, mint ahogy el lehet mondani, közben már délfelé járt az idő. Révész parancsnok úr kissé ideges lett.

– Nem hiszem, hogy az a szegény kis fiú nagyon jól mulat magában. Ha ugyan megül egy helyben.

- Megül, parancsnok úr, attól félek, nagyon is megül – mondta Vas Géza bűnbánóan. – Mi ugyanis az állatok ellen... Egy kővel, jókora kő, ketten is alig bírtuk...
- Elzártátok a barlang száját?
- El bizony.
- No, akkor csakugyan siessünk.
- Az út megint kanyarodott, sűrű bokrokkal és fákkal benőtt domboldalon húzódott végig.
- No, hála Istennek, itt vagyunk! – kiáltott fel Géza. – Ezt a fatuskót megismerem. Úgy neki mentem az éjszaka, hogy majd a nyakamat törtem.
- Hát akkor, hol a barlang szája és hol a kő?
- A barlang még egy kissé feljebb van. Itt, a bokrokon túl. Ezt már biztosan tudom. Azzal előre sietett.
- Félre az útból, vigyázz!

Mindenki a barlang szájához tódult.

Rátette kezét egy nagy szürke szikladarabra. Révész parancsnok úr melléje ugrott. Ketten elhengerítették a követ. Mindenki a barlang szájához tódult. A főzőláda ott feküdt a középén, mellette a fedele. Üres volt.

– Pali, Palika! – kiáltott fel Pista.

– Tessék.

A felelet halkán és messziről jött.

– Palika, hol vagy?

– Itt!

A hang megint gyöngye és elmosódott volt. A barlang nem volt mély, hamar átkutatták.

– A hang odafentről jön, – mondta Révész parancsnok úr határozottan. Mindnyájan felnéztek. A barlang hátsó falán kavicsok és homokosó hullott. Odafönt pedig egy nyílásban egy arc jelent meg. A barlang felülről nem volt egészen zárt. A hátsó fal mellett keskeny rés vezetett fölfelé.

Palika orra, szeme vörös volt a sírástól, az arca sápadt.

– Hát te, hogy kerülsz fel? Gyere le gyorsan.

Az arc eltűnt és két kis lábnak adott helyet, melyek lassan kalimpálva kerestek valamit. Végre megálltak egy kiugró kövön, a kő alatt egy repedés volt, aztán egy másik kő.

– Valóságos kis lépcső – jegyezte meg Révész parancsnok úr.

Pista a két karjába ölelte Palkót. A gyerek szája legörbült. Kinyitotta és ...

– Nesze, ezt neked hoztam, – mondta hirtelen Pista – és egy darab kenyérrel betapasztotta Palkó hangjának kapuját.

– Mmm – mondta Palkó teli szájjal. – Rossz volt a szalámi úgy magában. Most legalább utána eszem a kenyeret is.

– Katonadolog! – mondta engesztelőleg Vas Géza. – A vállamra kis legény!

Néhányan megragadták a főzőládát, a diadalmenet elindult. A parancsnok rágyújtott egy cserkésznotára, a csapat harsogva fújta. Palika szótlanul, csodálkozva, de büszkén majszolta a kenyeret fönt a magasban. A morzsák csak úgy peregetek Vas Géza nyakába.

Nyolcadik fejezet, melyben a nyájas olvasó egy vérfagyasztóan szigorú nagybácsival ismerkedik meg

Ebéd után Palikát a második raj első sátrában tették ki közszemlére. Csaplár Gyurka őrsze büszke volt rá. Valósággal úgy mutogatta, mint a fiumei cápát. Révész parancsnok úr is éppen az ő sátruk felé tartott.

– Tisztelettel jelentem, kocsi jön, – szólalt meg a táborőr, mikor a parancsnok elhaladt mellette.

A parancsnok ernyőt formált a tenyeréből.

A kastély felől könnyű sárga kocsi közeledett. Magas, napbarnított férfi ült a bakon. Zöldesszürke vadászuha volta rajta. Egy rántással megállította a két szilaj lovat, aztán fiatalosan ugrott le a gyepre.

– Adjon Isten, jó napot! – szólalt meg jóízű, öblös hangon. – Én, kérem, Balázs Andor vagyok, a Faragó gyerekek nagybátyja, – folytatta, miközben kezét szorította a parancsnokkal. – Ma reggel kaptam sürgőnyt a húgomtól, hogy az a huncut megszökött a táborba. Az anyja tudtán kívül! Hallatlan! Nem hittem volna, hogy ilyen életrevaló és máris kalandokra adja a fejét.

– Óh, azóta már több effélén is átesett – mosolygott Révész parancsnok úr, – volt neki különb kalandja is.

Balázs úr ábrázata kissé elkomolyodott.

– No-no, csak nem történt valami baja? – kérdezte meghökkenve.

S bizony hiába volt őszülő szakállja, meg napbarnított arca, mégis veszedelmesen hasonlított ebben a pillanatban az aggódó Faragó mamához.

– Nincs annak semmi baja, – nyugtatta meg vidáman a parancsnok, – ott heverészik a sátor előtt, akárcsak egy kis török basa. Ne tessék félni.

Az öreg úr szégyenlősen mosolygott.

– Nono, nem azért mondom. Tetszik tudni, csak az anyjuk miatt, nagyon lágy szívű asszony. Szakasztott az édesanyánk. Pedig én is nagy csirkefogó voltam gyerekkoromban. Az az igazi. Mi is akkurát így csavarogtunk az erdőben. Indiánosdit játszottunk. Mi is fosztogattuk a madárfészkeket...

Itt Balázs úrnak megszakadt a mondókája, mert Faragó Pista sietett eléjük.

– Bandi bácsi, nini, Bandi Bácsi!

– Szervusz fiam, szervusz. Hát az öcséd?

Pista válasz helyett egy pokrócra mutatott. Palika ott uralkodott magasra tornyosított párnák és pokrócok tetején. Malomtábla volt előtte, csokoládé a szájában, a háta mögött egy félredobott könyv. Négy-öt cserkész ülte körül.

– Akár egy princ, – nevetett a bácsi. – Hát megszöktél, te betyár? – (Itt nyomaték kedvéért egy gyengéd barack következett Palkó feje búbjára.) – Jól ráijesztettél szegény édesanyádra.

Az utolsó szavaknál a gyerek felütötte a fejét.

– Én megírtam a mamának! – védekezett hangosan.

– Az ám, te semmiházi rossz gyerek. Attól a macskakaparástól lett még igazán nyugtalan. No, de most aztán pakoljunk. Egy-kettő! Haza viszlek. Nálam elmaradhatsz, ameddig értek jönnek.

Palkó úgy nézett rá, mintha kísértetett látna.

– Hova haza? – kérdezte akadozva.

Ideát lakom, Margitfalván – magyarázta Balázs Andor a parancsnoknak. Csak forduljanak bátran hozzám, ha valamire szükségük van. Tudom én, az ilyen diáknép gyámoltalan. Mi is csak úgy kolbászol meg kenyéren éltünk, amikor kóboroltunk.

– De Bandi bácsi! – méltatlankodott Pista. – Mi cserkészek vagyunk. Az egészen más dolog.

Révész parancsnok úr csendesen mosolygott.

– Remélem, hogy lesz alkalmam közelebbről is bemutatni életünket – mondta.

– Cserkészek vagyunk! – visszhangozta Palika fokozott lelkesedéssel a bátyja szavait.

– No, nézd! Adta pockát! Hogy legénykedik. Hát nem bánom, amíg itt vagy nálam, elhozlak még egyszer ide látogatóba. Ki tudja, szegény édesanyád mikor jöhet érted? Nehezen szabadul otthonról. Beletelik még abba vagy tíz nap is.

– Akkor hát lesz még szerencsénk, – mondta barátságosan a parancsnok úr. Balázs úr búcsúzóul szívélyesen kezét rázott vele.

– Hogyne, hogyne, mihelyt egy kis időm lesz. Majd sorát kerítjük. Most sietnem kell vissza, csak déli pihenés alatt szöktem el a cséplőgép mellől. Gazda szeme hizlalja a jószágot. Gyerünk fiam.

Palika értette a módját, hogyan kell alkalmas pillanatban megsiketülni. Nem hallott semmit. Buzgón kezdte tologatni a köveket a malomtáblán. De a nagybácsi karon fogta.

– Én itt maradok! – sivitotta határozottan Faragó Pál.

– No persze, majd adna nekem az édesanyád! Hiszen otthon selyempapírba szoktak benneteket csomagolni.

– Éppen azért nem ártana egy kis tábori élet, – jegyezte meg barátságosan Révész parancsnok úr.

– Köszönjük a meghívást, de igazán ... – dörögött Andor bácsi.

Palika hálásan tekintett fel a parancsnok úrra, és egyszerre nagyon szerény lett a hangja.

– Kérem szépen, tanár úr, én cserkész akarok lenni. Ne tessék engemet kidobni innen.

– Dehogy doblak, – nevetett a parancsnok, – hisz eredetileg is úgy volt, hogy te is velünk táborozol.

Andor bácsi a fejét csóválgatta.

– Nem értem azt a Katát! Hát akkor mit siratja úgy ezt a pockot?

– A nagyságos asszony valami betegséget említett.

Palika habozás nélkül szélesre tátotta a száját.

– Meee! Már nem is fáj a torkom, tessék nézni. Á...á.

Azzal meggyőző erővel öltötte rá nyelvét a parancsnok úrra.

– Jól van, no, malac, úgyis elhisszük ... méltatlankodott a bácsi.

Hanem azért mégis azt mondom ...

– Nem megyek! Ne tessék! No, igazán!

– Látja tanár úr, milyen akaratos gyerek. Nem is kell az ilyen maguknak, ugye?

– Nekünk minden gyerek kell, csak hogy nálunk minden gyerek jó gyerek, – felelt a parancsnok. – Ugye Palika, te is jó leszel?

– Jó leszek.

– Persze, hogy jó leszel, – visszhangozták karban a cserkészek.

A hangulat ilyenén fordulata láthatólag zavarba hozta Andor bácsit. Egyre pödörgette a bajuszát.

– Hát hiszen én miattam maradhatna, ameddig csak jól esik.

– Ameddig a Pista – kottyantotta közbe Palika. Andor bácsi folytatta.

– Csak aztán, ha megfázol, vagy betörik az orrod ...

– Nem fázok meg és nem törik be az orrom, – sietett Palkó a pontos felelettel.

– Majd mi vigyázunk rá! – fogadkoztak a cserkészek.

– Nem kell én rám vigyázni! – pattogott önérzettel Palkó. Most már a gyomromat sem rontom el soh'se, csak húsvétkor egy kicsit, akkor még kis fiú voltam.

Andor bácsi végigsimította a homlokát. Láta, hogy Palikát csak karhatalommal vihetné el a táborból.

– Hát izé ... majd megírom az anyádnak. Nem bánom addig ... ha megtűr a parancsnok úr ... – Itt Palkó hirtelen a nagybácsi nyakába ugrott.

– Ejhaj, huj, cukros aranyos Bandi bácsi!!!

– No, csak lassan a testtel. Soh'se hálálkodj olyan nagyon. Ha azt írják, hogy haza, akkor szó nélkül összepakollak és viszlek. Még ha a fejed tetejére állsz is. Adtta pocka! Azt hiszed, engem is le tudsz venni a lábamról, mint az anyádat? Nézze meg az ember!

Andor bácsi csak úgy ropogtatta a szót. Szigorú hangja szörnyű katonásan harsogott, de azért Palika mégis csak ott maradt a táborban.

Kilencedik fejezet, melyben a kis pocok megkezdi a cserkész életet

Az álomtündér úgy látszik haragban volt Faragó Pistával, mert az éjszaka ugyancsak megdögyönyözte. Tegnap éjjel bizony kisebb gondja is nagyobb volt, mint a fekvő helye, de most bezzeg nyomta a szalmazsák a derekát. Még hozzá egy kis bizalmaskodó hústömeg is minduntalan a nyakába hemperedett, sőt még holmi barátságos oldalbarúgást is kapott. Egyszóval testét, lelkét az a bizonyos teher nyomta, melynek röviden Faragó Palika volt a neve.

Így történt, hogy az ébresztő már nyitott szemmel találta Pistát. A sátorban mozgolódás támadt.

– Kel a nap, huny az éj. Talpra álmos cserkész! – szavalta fél térdre emelkedve Bálint Peti. Vörös Imre kinézett a sátornyíláson.

– Csak legalább dugná is ki az ábrázatát. Most még elég savanyúan süt, – jegyezte meg.

– Psszt! No! Igazán!

Ez a kissé váratlan rendreutasítás a sarokból jött. Palika haragosan szemére szorította a két öklét.

– Aludni akarok, – dünnyögte aztán és befordult a másik oldalára.

Pista szokatlan fürgeséggel ugrott talpra.

– Csakhogy az itt nem úgy megy ám, öcskös! Táborban vagyunk, nem otthon.

Palika visszafordult és felnyitotta a szemét. Lassan végigjártatta a sátorban.

– Nem otthon? – ismételte álmosan.

– Nem hát, gyere kelj fel.

Palika engedett a felszólításnak annál is inkább, mert Pista karhatalommal is támogatta. Felült és rosszkedvűen farkasszemet nézett a világgal. Csaplár Gyurka odasúgott Bálint Petinek.

– Bal lábbal kelt fel az úrfi.

– Mindjárt sírva fakad, – súgta vissza Peti, de úgy, hogy mindenki meghallotta. Palika méregbe jött, hogy így eltalálták a szándékát, és csak azért sem sírt.

– Gyere no! A cserkészek nem szoktak lustálkodni! – bízta Pista.

Palika lebiggyesztette a szája szélét.

– Nagyszerű! Otthon meg téged se lehet kihúzni az ágyból. Papa múltkor is egy pohár vizet...

Pista sietett megakadályozni a családi élet bizalmas részleteinek ilyen fesztelen nyilvánosságra hozatalát. Másra terelte a beszélgetést.

– No, most ne csacsogj össze-vissza, öltözz, aztán gyerünk mosdani.

Palika a mosdást az élet azon sötét oldalaihoz számította, amelyekkel sehogy sem tudott megbarátkozni. Otthon is minden reggel hosszas diplomáciai tárgyalások folytak a fürdőszoba küszöbén. Most is nehézségeket igyekezett támasztani.

– Nem lehet, nem hoztunk lavórt.

– Gyere csak, nem itt mosdunk.

– Nem itt? Hát? ... Hát talán van külön fürdősátor?

Általános nevetés volt rá a felelet.

– Hogyne! Elsőrangú berendezés. Szellős, tágas, kényelmes. Pompás légfűtés egész nyáron át! – hirdette komoly arccal Bálint Peti.

– Fegyvert vállra, indulj! – dörmögött bele Sebestyén Karcsi. Törülközőjét a vállára csapta, szappant és szivacsot ragadott, azzal megindult. A többiek szellős reggeli „pongyolában” füttyörészve követték.

Azaz, hogy a Faragó testvérek nem vettek részt a hangversenyben.

Az idő kissé hűvös és barátságtalan volt, az ég borult. Pista leplezetlen aggodalommal tekintgetett szét.

– Csapikám, – szólt oda Csaplár Gyurkának – izé... egy kicsit hideg van... Nem azért mondom, tudod a Palikának ...

Gyurka megértően mosolygott.

– Esetleg a Pistikának is ...

Faragó Pista elvörösödött.

– Nem, nehogy azt gondold! Én most vagyok először táborban, de azért ne gondold, hogy... nekem ugyan mindegy.

Hanem azért a patak láttára mégis elég savanyú képet vágott.

– Ez a fürdősátor, miszter Pocok Pál. Nem tetszik? – kérdezte Bálint Peti.

– Nekem fáj a torkom, – jelentette ki egyszerre Palika. – Tegnap lázam is volt, a mama mondta.

– A torokfájást el lehet kapni, – jegyezte meg ártatlan képpel Csaplár Gyurka. – A tied nem fáj, Pista?

Pista összefont karokkal komoran bámult a vízre. Elértette a célzást és felegyenesedett.

– Nem! – mondta elszántan és lehajolt a víz fölé.

A többiek már munkában álltak.

– Neeem is hideg, – vacogott tréfából Bálint Peti. – Nagyszerű!

Pista szigorúan nézett rá.

– Ne ijesztgesd itt az embereket, gyere Palika, ez a cserkészmosdás. Így!

Valamit akart még mondani, de ahogy a hideg vizet végigcsurgatta a nyakán, bennerekedt a szó. Hanem azért locsolta magát vitézül.

– „Verba movent, exempla trahunt” mondják a régiek, és Palika csakugyan megmosdott fürdősoba, meleg víz és minden különösebb lelki rázkódtatás nélkül.

Reggeli után Csaplár Gyuri őrsé kivonult az erdőbe fát vágni.

– Messzire megyünk, oda nem vihetem ezt a gyereket, – mondotta Pista összeráncolt homlokkal az őrsvezetőnek.

– Ajánljuk be a naposoknak és hagyjuk itt.

Ez helyes indítvány volt. Palika is szívesen maradt.

Egy darabig csendes szemlélődve járta körül a tábor. Még csak kevesen voltak a konyha körül. Az egyik tűzhely mélyén guggolt valaki; azaz hogy még csak jövődöbeli tűzhely volt az: egy gödör, melyet akkor ástak a tűzhely számára.

Palika csak egy fehér zsebkendővel leborított tarkót, még egy nyakat látott odalent, de ez is elég bizalomgerjesztő volt ahhoz, hogy az ember beszélgetni kezdjen vele.

– Mit főztök? – kérdezte minden megszólítás nélkül.

A zsebkendő egy kissé megmozdult.

– Ki az? – kérdezte égy síri hang.

– Én vagyok, Faragó Pali.

– Pista az te, nem Pali, – javította ki a földalatti hang. – Ne mókázz!

– Én csak jobban tudom, – erősítette Pali.

– Hát hallod-e te Pali, vagy Pista! – hangzott fel odalentről. – Szaladj csak át Vas Gézához ...

– Ki az a Vas Géza?

Erre már a zsebkendő kezdett feljebb emelkedni.

– Hát micsoda cserkész vagy te, hogy nem ismered a műszaki biztost?

– Mi az a műszaki biztos?

– Hallod-e, most nincs idő tréfálni, szedd a lábadat és szaladj ...

– Szaladj te, – felelt vissza Palika egykedvűen. Nem volt szokva hozzá, hogy mások dirigálják.

– Micsodaaaa...?

– Hát igen ...

Palika bővebb magyarázatai azonban elmaradtak. A fej ugyanis egyszerre kiemelkedett, aztán a váll is előbukkant, a derék is kinőtt, végre aztán az egész hatalmas alak ott térdelt a gödör szélén.

Fekete Laci, a főszakács térden is volt akkora, mint Palkó. Egy pillanatig farkasszemet néztek egymással.

– Hát maga kicsoda? – kérdezte aztán Palkó hidegvérrel.

– Én vagyok a kéményseprő, hamm! – nevetett Laci.

– Hanem fiúk, ez a tűzhely még nem jól szuperál, hívjátok elő a műszaki biztost.

Közben már a tűzhelytől néhány lépésnyire két tuskóra gyúródeszkát fektettek. Azon gyomrozta a lisztet két nekigyürkőzött cserkész. Másik kettő a zöldséget tisztította. Palika most ezekhez csatlakozott.

– A földre nem szabad ülni, – jelentette ki a társaságnak.

– Nem szabad? Úgy? Mióta? – érdeklődtek a fiúk.

– Piszkos lesz a nadrágotok.

– Ez cserkésznadrág, annak nem árt.

– Aztán fájni fog a hasatok! – folytatta Palkó.

– Hát azt ki mondta?

– A mama mondta: Aki a földre ül, annak megfájdul a hasa.

Ezt a kijelentést általános derűtség fogadta. Csak Fekete Laci sietett tapintatosan az anyai tekintély védelmére.

– Hát ha nedves a fű, akkor bizony meg lehet fájni, az igaz. De most leülhetsz te is bátran.

Palika gondosan megnézte a fűvet, aztán leült.

– Hát jó itt? – vallatták a fiúk.

– Jó, csak az ágy rossz. Mindig legurulok.

– Holnapra megpuhul. Napközben szorgalmasan kell bukfacezni a szalmazsákon, – tanácsolta valaki.

– Nem tudok bukfacezni, – vallotta be némi szégyenkezéssel Palkó. – Az nem is egészséges. Attól felfordul az embernek a gyomra.

– No hiszen!

Vastag Tibor szeretett mókázni. Szó nélkül abbahagyta a zöldségtisztítást és háromszor egymásután bukfacezt vetett.

– No, és most nézd meg a gyomromat! – jelentette ki önérzetesen.

Palkónak csillogni kezdett a szeme.

– Még egyszer! – parancsolta. De Tibor már visszaesett hivatalos komolyságába.

– Hohó, pajtás, hát a zöldséget ki pucolja meg? Most nem érek rá.

De Palkót nem lehetett olyan könnyen lerázni.

– No még csak egyszer. Meg akarom tanulni. Hogy kell?

Most már Tibor egrecírozta Palikát.

– Állj négykézlábra. A fejed búbját nyomd a földre. Úgy. Most egy nagy rúgás következik. Egy, kettő, hááárom!

Palika rúgott, a következő pillanatban a gyúródeszka lebillent a tuskóról.

– Vigyázz te, a liszt!

Késő volt. Palika lisztes ábrázattal tápáskodott fel a rosszul sikerült bukface után. A cserkészek összenéztek.

– Na hiszen majd kapunk!

A főszakács szerencsére a tűzhely körül tanakodott Vas Gézával. A két téstagyáros sietve mentette, ami még menthető volt.

– Azért maradt még elég, – mentegetőzött Palika. – Én úgy se szeretem a tésztát.

– Jól van, majd a te porciódból vonjuk le.

Egy kis zsörtölődés árán Fekete Laci is megbocsátott, de a további bukfencezést megtiltotta. Aztán a munka folyt tovább.

Mikor Pistáék délfelé hazakerültek, Palkó már elemében volt. Fent állt az egyik tuskó tetején. Egyik kezében a parancsnoki pálca, egy félig megtisztított répa, másik kezét fontoskodó arccal emelte a szeme elé.

– Most rakjatok rá, most rakjatok! – kiáltott fel egyszerre torkaszakadtából.

– Rakunk! – volt a felelet.

– Mit csináltok? – kérdezte Pista. De Palkó nem felelt, hanem gögösen nézett le rá a vállán keresztül. Úgy hirdette a világnak.

– Én vagyok a... tűzvizsgáló, tűzszagoló... Te Tibor, – fordult oda egyszerre bizalmasan a hosszúlábú fiúhoz – hogy is hívnak engem?

– Te vagy az Országos Magyar Cserkész Tűzoltalmazó Bizottság ideiglenes füstszemlése és kozmaszaglása, – jelentette ki Fekete Laci, mint legfőbb hivatalos szakácstekintély.

– No ugye, milyen nagy úr vagyok? – kérdezte Pali büszkén.

– Nem úgy, mint a főzöládában, – évődött a főszakács. – Ott egy kicsit csendesebb voltál.

De Palika ezt a megjegyzést sietett nem hallani.

– Vigyázz! Nem gyön a füst! Rakjátok meg a tüzet gyorsan!

Így főzték meg az ebédet Palika szigorú ellenőrzése mellett.

Tizedik fejezet, melyben Pistáék nagy hőstettet visznek véghez

Másnap délután a második raj fürdeni ment le a tóhoz. Palkót is elvitték magukkal. Ott masírozott Pista oldalán és ugyancsak nagyokat lépett. Rác parancsnok műértő szemekkel vizsgálta.

– Egész stramm kis cserkész lesz belőle, – jegyezte meg.

Palika fél füllel meghallott valamit és csak annál keményebben vágta ki a lépést. A fiúk énekszóval meneteltek, hát ő se állhatta meg, hogy rá ne gyújtson a nótára. A szövegét ugyan még nem tudta jól, a dallamát pedig csak most készült megtanulni, de az ilyen apróságok Pál urat nem szokták zavarni.

– A madár is azt énekli a fa tetején;

Hogy a magyar cserkész a legjobb a világon ...

– Hallod? – figyelmeztette Bálint Peti Nemes Bandit, ők ketten Pistáék sarkában lépegettek.

– Kipakol és szedi a sátorfáját...

Most már az előttük levők is elhallgattak.

– Dalos kedden vígan végzi nótáját...

Lassankint mindenki abbahagyta a nótázást. Palika szólózott az egész csapat nagy gyönyörűségére.

– Mondom, hogy ez született cserkész, – nevetett Rác.

Palika észrevette, hogy mindenki őt figyeli, hirtelen elhallgatott és szomorúan megjegyezte.

– De nekem nincs olyan kalapom.

– Az nem baj.

– De botom sincs.

– Mi is otthon hagytuk a botokat.

– De cserkészruhám sincs, – mondta egyre emelkedő hangon Palika.

– Az nem baj, nem a ruha teszi a cserkészt.

Pali csodálkozó nagy szemmel nézett fel a rajparancsnok úr arcába.

– Dee, – mondta végre meggyőződéssel. – Minden cserkész olyanban jár.

Rác parancsnok belement a vitába. Az egész csapat ezt a szóbeli párviadalt figyelte.

– Te Pali, hát azt hiszed, hogy mi ruhástól megyünk bele a tóba?

– Nem.

– Hát akkor a tóban már nem leszünk cserkészek, hanem csak addig, amíg a ruhát le nem vetjük?

– De azért maguknak van cserkészruhájuk.

– És ha ellopnák a cserkészruhánkat, mialatt fürdünk, akkor már nem volnánk cserkészek? – kérdezte Rác ugyanazzal a nyugodt komolysággal, amivel eddig beszélt.

– De igen ... csak ... a ruha ...

– És ha a tolvajok felvennék a cserkészruhát, akkor már azok volnának a cserkészek?

– Nem! – tiltakozott erőiesen Pali.

– No látod, hát mégse a ruha a fontos.

– Hát mi? – kérdezte Palkó elgondolkozva.

– A cserkészlélek.

– Cserkészlélek? – ismételte bizonytalanul Pali.

– Az. Aki a cserkész törvény szerint él, az cserkész, még ha soh'se látott egyenruhát, akkor is.

– Aú, fáj a lábam, – szisszent fel váratlanul Palkó.

Rácz parancsnok úr ugyan nem ezt a feleletet várta, de azért gyengéd érdeklődéssel hajolt le hozzá.

– Hol fáj?

– Itt lent.

Most már Pista vette gondozásba.

– Mutasd csak! Hadd lám. Pihenjünk egyet, aztán majd utolérjük a csapatot.

– Tudjátok az utat? – kérdezte Rácz.

– Csak egyenesen jobbra... – kezdte Pista. – Ugye?

– Igen, egy jó darabon, aztán balra kanyarodni, de hisz addig úgyis utolérték bennünket.

Palika leült egy fa alá és a cipőjét vizsgálgatta.

– Itt fáj, – mondta panaszosan.

– Mi az, megütötted? Mutasd?

Pista lehajolt, hogy kifűzze a cipőt.

A csapat éneke már elhangzott, helyette egy madár gyújtott víg nótára.

– Ez milyen madár? – kérdezte Palika.

– Ez?

– Igen, amelyik szól.

Pista igen figyelmes arcot vágott...

– Hát ez ... fiam ... ez odafent szól, – állapította meg leplezett zavarral.

– Azt tudom, hanem, hogy milyen madár?

Pista vállat vont.

– Még azt se tudod? – mondta végre nagy tekintéllyel. De Palikának nem volt könnyű imponálni.

– Nem. Hát milyen? Te se tudod!

Pista elszántan védte a tekintélyét.

– Ostobaság! Hisz most nem is szól.

– Most nem, de az elébb ...

– Okosabb lesz, ha végre lehúzod azt a cipőt. Egészen elmaradunk.

– De milyen madár? – makacskodott Pali.

– Ha jól viseled magad, majd megmondom. Persze, – tette hozzá gyorsan – itt van ni! Ekkora kavicson nem is lehet járni. Na, most vedd fel. Fáj még?

– Nem.

– Akkor gyerünk! (Ezentúl érdeklődni fogok a madárhangok iránt – határozta el ugyanakkor magában.)

Palika is elkészült s már éppen indulni akart, mikor egyszer csak gyenge zizegés hallatszott az egyik bokor tövéből.

– Nééézd, – suttogott Palkó.

Pista is megfordult.

A bokor alól hosszú kígyó csúszott elő. Lassan lesiklott az útra és ott megállapodott.

– Várjunk addig, amíg elmegy, – suttogott Palkó bizonyos tisztelettel.

Pista bólintott. Vártak.

De a kígyó nem indult sehova sem, hanem úgy látszik éppen megérkezett. Egy napsütötte helyet keresett ki magának és letelepedett.

– Hát azért csak menjünk, – mondta határozatlanul Pista – hiszen van ott még hely az úton.

– Most idenéz! – figyelmeztette Pali Pistát. – Várjunk, ameddig elfordul.

– Ugyan, hát egy ilyen kígyótól csak nem hagyjuk magunkat sakkban tartani – morgott bosszúsán Pista.

Hanem azért ő sem mozdult.

A bokor alul hosszú kígyó csúszott elő.

- Ne menjünk oda, mert megharap, – tanácsolta fontoskodva Palkó.
- Jegyezd meg fiam, hogy a kígyó nem harap, hanem mar.
- Az mindegy, azért az fáj!
- Hát várjunk egy kicsit, ha éppen meg vagy ijedve, – mondta hanyagul Pista.
- Csak azt tudnám, hogy van-e neki olyan mérges foga, – tűnődött Palika – mert nem minden kígyónak van.
- Méregfog az te, – javította ki Pista fölényen. – Várj csak! – Igyekezett a kígyót jobban szemügyre venni. Először a jobbszemét hunyta le, aztán a balt. De hát akár félszemmel vizsgálta, akár mind a kettővel, a kígyó hovatartozósága csak egyformán rejtély maradt. – Nézd milyen szép ez az erdő, – mondta aztán, hogy valamivel kitöltse a várakozás hosszú perceit. – Gyere, végezzünk megfigyeléseket!
- De Palika csak a kígyóra szegezte a tekintetét.
- Kergessük el! – indítványozta végre Palkó.
- Jó, azt is lehet éppen ...
- S hogy a kígyó nem mozdult, Palika egyre bátrabb lett.
- Üssük agyon!
- Azt nem szabad. Tiltja a cserkésztörvény. Hisz különben agyonverhettem volna mindjárt egy kővel.
- Hát akkor ...?
- Valahogy másképp kell. Majd Pista most már világosan érezte, hogy a tekintélye forog kockán. Valamit tenni kellett.
- Különben gyere csak egyszerűen utánam, – mondta keményen. Letört egy ágat az egyik bokorról és kézen fogta Palikát. Az út két oldalát sűrű bozót szegte be. Kitérni nem lehetett. Pista már átlépett a kígyó farka felett, mikor Palika visszafelé rántotta a kezénél fogva.

– Jaj, mozog!

A kígyó csakugyan megvonaglott. Pista reccsentett meg egy ágat a lába alatt.

– Megesz! Szaladjunk!

A kígyónak csakugyan támadó szándékai voltak, de nem cserkészhúsra fájt a foga. Az útszélen egy béka hasalt a kövön. A kígyó megindult, felsiklott a kőre. Szájába kapta a békát, amely hevesen tiltakozott a még kiálló két lábával.

A fiúk mozdulatlanul bámulták az egyenetlen harcot.

– Megette. Pfúj! – mondta végre Palika.

– Gyerünk.

– Mégis csak elkergettük, – állapította meg útközben Pali. Vidáman és büszkén nézett fel a bátyjára. Valahogy úgy kapaszkodott bele, hogy Pistának önkénytelenül egyenesebbre feszült a hátgerince.

– No kis legény, hát csak előre szaporán. Azt hiszem, mérges kígyó volt, – tette hozzá önérzetesen.

Tizenegyedik fejezet, melyben Pista robinsoni tekintélyre emelkedik

Gyorsított léptekkel siettek a csapat után.

– Mink most igazán olyanok vagyunk, mint az indiánok, – kezdte el újra a beszélgetést Palika.

– Persze, egy cserkésznek mindent kell tudnia, amit egy indiánus tud.

– Mindent?

– Mindent.

– Akkor te nem vagy cserkész, mert te nem tudsz mindent, amit az indiánok.

– De igenis, tudok.

– Skalpolni is tudsz? – kérdezte váratlanul Palika.

– Csacsí beszéd. A cserkész nem skalpol. Különbözik azért azt is tudok éppen. A dolog egészen egyszerű. Három vágás az egész. Mondjuk, ez az ág itt a bicska...

Megkapta az egyik bokor ágát és letörte.

– Letörtél egy ágat, – jelentette Pali. – Bántottad a fát. Cserkésznek vigyázni kell a bokrokra, nem szabad bántani őket.

Pista válasz helyett nagyot nyelt és folytatta a magyarázatot.

– Az indiánus megkapja a fehér ember fejét, aztán nyissz, nyissz, nyissz ...

Pista a szemléltető oktatáshoz Palkó fejét vette kölcsön.

– Aú. Megállj, megmondom a mamának.

– Várj csak, – kiáltott fel Pista. – Most be kell fordulni, azt hiszem jobbra.

– Vagy balra, – ellenkezett Palika.

– Dehogyan, én csak tudom, gyere szépen utánam.

Jobb felől csakugyan felfedeztek egy keskeny erdei utat.

– Nagyon is elmaradtunk. Siessünk, hogy utolérjük őket, – bízta Pista az öccsét.

Gyors léptekkel haladtak. Vagy ötpercnyi menetelés után, Pista hirtelen megállt. Tölcsért formált a tenyeréből. Aztán háromszor belekiáltott az erdőbe.

– Hahó, hahó, hahó!

– Mi az? – kérdezte Palkó.

Pista hallgatózott, közben az arca egy kicsit megnyúlt, mintha valami kellemetlen dolog kezdene szöveget ütni a fejébe.

– Valami baj van? – kérdezte Palkó.

– Nem, – mondta Pista vontatottan. – Csak úgy látszik nagyon is elmaradtunk. Előre!

Most már szinte futottak az erdei úton. De egyszerre egy bokor mellett újra megálltak mind a ketten.

– No, tessék! – dörögte bosszúsan Pista.

Palika a fejét vakargatta.

– Jaj, hát most merre menjünk?

Az erdei út megint kétfelé vált, körülbelül egyforma széles volt mind a két ág.

– Nono, csak nem kell mindjárt úgy odalenni. Az igazi cserkész sohasem veszti el a fejét. Majd csak elmegyünk valamerre, ne félj!

Pista mialatt ezeket a bátorító szavakat dörögte, hol az egyik utat vizsgálta, hol a másikat.

– Merre mentek azok a fiúk? – nyugtalankodott Pali.

– Lementek a tóra fürödni, – mondta Pista olyan természetesen és nyugodtan, ahogyan csak tellett tőle.

– De merre kell a tóhoz menni? – kérdezősködött Palkó.

– Azt mindjárt meglátjuk, – felelt Pista. – Hallgass, hadd gondolkozzak egy kicsit. A tó a tábortól délkeletre van ...

– És akkor most melyik úton megyünk? – vágott közbe Pali.

– Először meg kell határozni, hogy hol van a nap.

– Fent van az égen, – jelentette ki határozottan Pali. – Csak most a fáktól nem látszik, nagyon sok az ág.

– Igen, először egy tisztásra kell kiérnünk, akkor könnyen tájékozódunk. Addig úgyis mindegy, hogy egyelőre melyik úton megyünk. Látom is már, hogy arrafelé ritkulnak a fák.

Pár pillanat múlva ott álltak egy tisztáson.

– Hát most merről süt a nap? – érdeklődött Palika.

– Most? Most? Várj csak. Most éppen elbújt a felhők mögé, várni kell.

Csendesen álldogáltak. A felhők azonban egyre szélesebben ömlöttek el az égen.

– No, nap, gyere ki! – türelmetlenkedett Palika. – Nem gyön. És ha esik az eső, akkor megázunk.

– Csakhogy még most nem esik, – csitította Pista. – És mindjárt ki fog sütni.

Kisvártatva csakugyan aranyos fénysugár ömlött végig a tisztáson. Pista kirántotta az óráját és célba vette a kismutatóval a napot.

– Megvan, – mondta diadalmasan. – Így kell meghatározni az északi irányt a zsebórával. Megfelezem a szöveget a kismutató és a 12-es között, arra van észak, tehát ez az igazi út. Egyenesen a tóhoz visz.

– Messze van még ide a tó? – kérdezte Palika, mikor már egy jó darabig mentek.

– Félóra a tábortól. Most körülbelül húsz perc óta vagyunk úton ... Előhúzta az óráját.

Ránézett, aztán gyorsan füléhez kapta.

– Ohó! – Ezután a fölkiáltás után rövid hallgatás következett.

– No mi az?

– Megállt az óráim.

– Most állt meg?

– Nem tudom. Várj csak.

Pista valamit számíthatott magában, aztán vállat vont.

– No mindegy, azért csak gyere.

– De hátha eltévedünk.

– Hát ha eltévedünk, – mondta Pista nyomatékkal – hátha eltévedünk, akkor is itt vagyok én. Rajtam van a felelősség.

Palika tágra nyitott szemmel bámult a bátyjára. Ez igazán ünnepélyes pillanat volt.

A nap megint végigsuhintott fényes ostorával a fák felett, a lombok között a két vándorra is hullott egy sugárkéve.

Pista fél lábával egy dőlt fatörzsre hágott, a két karját összefonta. Felfelé szegzett fejjel nézett a levegőbe. Palika áhítattal nézte.

– Most olyan vagy, mint a Robinson a képen, – suttozta halkan.

Pista nem felelt, de az arca tüzelni kezdett. Szerette volna, ha ebben a pillanatban az egész tábor láthatja.

– Igen – mondta még egyszer – vállalom a felelősséget. Gyere.

Palika most már ellenkezés nélkül ment utána. A napsugár eltűnt, Pista arcára is komoly árnyék borult. Ki tudja, milyen régen állt meg az az óra. Ha megállt, akkor az iránymeghatározás se jó. Lehet, hogy északnak mennek, lehet, hogy keletnek. Ki tudja?

Palika egyszerre fölkiáltott.

– Ott van! Vége van az útnak.

Pista is észrevette, hogy messze előttük ritkulnak a fák, és mintha valami fehérén derengene a lombok között. Talán a tó? Mégis ...?

– Igen, ott, mintha vége volna az útnak.

– Az jó, – sóhajtott Palika – fáradt vagyok.

Pista válasz helyett előre szegte a nyakát és meggyorsította a lépteit.

– Nem víz, – mondta Palika – itt egy út van.

A fehér út szélesen, porosan húzódott el. A túlsó oldalon megint az erdő kezdődött, ameddig elláttak az úton, sehol egy lélek.

– Fáradt vagyok, – ismételte Pali és leült a földre.

Pista elővette a sípját és leadta a vészjelet. Sehonnan sem jött rá válasz.

– Visszamegyünk a táborba – jelentette ki végre Pista.

Egy-két óra múlva megint csak ott ültek egy erdei tisztáson. Azóta Pista már legalább ötször találta meg az igazi utat és tízszer jelentette ki, hogy semmi baj sincs. S ahogy így ültek egymás mellett és uzsonnáztak, a helyzet csakugyan egészen tűrhetőnek látszott.

– Látod, hogy nem ázunk meg? – szólalt vidáman és erőteljes hangon Pista. – Mondom, hogy szerencsénk van.

Palika egyelőre egész figyelmét a vajás kenyérnek szentelte, örült, hogy pihenhetett.

– És aztán mi történt azzal a cserkésszel? – kérdezte teli szájjal.

Pista szórakozottan és komoran nézett rá.

– Cserkésszel? – kérdezte aztán és egyszerre megint vidám képet vágott.

– Megtalálta-e a zsebkését? No, meséld tovább!

Pista gyilkos gondjai közt ugyanis, még Palikában is tartotta a lelket. Egy történetet kezdett el az elébb.

– Haj, barátom, hosszú históriája van annak. Majd ha elindultunk folytatom, – mondta bizonyos színpadias derűséggel és egy sóhajtást nyomott el.

Mi tagadás, Pistának magának is szüksége volt erre a mesére. Csak azért volt bátor, mert bátorított. Ha Palika nem lett volna mellette, talán már végkép elvesztette volna a fejét.

Sokáig vándoroltak. Alkonyodott.

– Egy óra múlva sötét lesz, – gondolta szorongva Pista. Hangosan pedig azt mondta.

– No, ez derék dolog, most legalább tájékozódhatunk. Ott megy le a nap, arra van nyugat. Nyugat felé van a tábor. Csak előre!

Palika egyre szomorúbb képet vágott. Panaszosan félrehúzta száját és mondani akart valamit, de Pista hirtelen megelőzte.

– Hát akkor azt mondja az őrsvezetője annak a cserkésznek ...

A torka kiszáradt, az izzadság gyöngyözött a homlokán, mire végre kiértek a sötétedő erdőből.

Egy pillanatig körülnéztek, aztán Palika levágta magát a földre.

– Hol a tábor? – kérdezte. Pista némán meredt maga elé.

– Érthetetlen, – mormogta aztán.

Megint csak kint voltak az úton, ugyanazon az úton, amelyről néhány órával ezelőtt visszafordultak.

A két fiú megütközve nézett egymásra. Közben már egészen besötétedett.

– Na, gyerünk tovább! – sóhajtott fel Pista.

– Nem megyek, – mondta Palika – fáj a lábam.

– Ne gyerekeskedj! Csak nem akarsz itt maradni éjszakára?

– Nem bánom! – dacoskodott Palika.

Pista más húrokat kezdett pengetni.

– Nono, Palkó, nem vagy te olyan anyámasszony katonája. Erős gyerek vagy te. Fogadjunk, hogy egykettőre talpra ugrasz.

Ez a biztatás használt. Palika lassan feltápáskodott.

– Odanézz! – mondta egyszerre.

Az úton imbolygó fénypont jelent meg, gyorsan és zaj nélkül közeledett a sötétben. Mögöttük új fénypontok is villantak fel, sőt most már halk zizegést is lehetett hallani.

– Hohó, ki az? Álljanak meg! – kiáltott Pista.

– Segítség! Segítség! – duplázott rá Palika.

Csinn, csinn, zrrrr, csrrr.

Az első hang egy bicikli-csengő berregése volt, aztán egy sötét alak halk zörgéssel, csörgéssel állt meg előttük.

– A „Turul” sportegylet biciklistái vagyunk. Kirándulásról jövünk hazafelé a nyaralótelepre.

– Hej! – süvöltött Palika. – Vigyenek el minket is, vigyenek haza bácsi a táborba!

Nem telt bele fél perc, Pista is, Palkó is ott kuporgott egy-egy biciklista előtt a gépen. Tíz perc múlva pedig már ott ültek mindnyájan a barátságos tábortűz mellett. A cserkészcsapat lelkesen vendégelte és éltette az „életmentő” biciklistákat.

– No, ti jómadarak, hát hol voltatok? – kérdezte Rácz. – Tűvé tettük értetek az egész erdőt.

– Eltévedtünk, – jelentette ki Palkó szinte diadalmasan az egyik biciklista öléből.

– Ejha! Képzelem, hogy féltél, – jegyezte meg valaki. Palika vállat vont.

– Nem félttem, – mondta hanyagul – hisz ott volt a Pista is.

Faragó Pista elpirult és hálásan nézett az öccsére. Megint Robinsonnak érezte magát.

Tizenkettedik fejezet, melyben Pista továbbhalad a dicsőség útján

Vasárnap a tábornak izgalmas napja volt. A „Turul” futball csapata jött ki a táborba, hogy megmérkőzzék a cserkészekkel. Rác és Vas reggel, mikor a csapat visszatért a szentmiséről, általános tréninget tartott. Hosszú fejtörés után elkészült a „válogatott” csapat. Rác és Vas Géza voltak a hátvédek. Pista barátai közül hárman voltak bent a csapatban: Bálint Peti volt a kapus, Csaplár Gyurka és Vörös Imre a csatársor két szélén játszott.

Látogató nap volt, a cserkészeknek sok látogatójuk érkezett. A fürdőhelyről is sokan feljöttek a „Turul” kedvéért. Faragó Pista a legelső sorban szorongott a nézőközönség között az öccsével. Még három perc hiányzott a játék kezdetéig. A cserkészek már ott treníroztak a pályának kinevezett tisztáson.

– Eressz csak testvér, egy kis helyet kérek! – mondta valaki és odébb tolta Pistát. Török Gábor igyekezett áthatolni a közönség sorain. Egyenesen Rácához ment. Halkan mondott neki valamit, Rác körülnézett, aztán erélyes kézmozdulattal magához intette Nemes Bandit.

A Faragó gyerekek izgatottan figyelték.

– Valami baj van, – mondta Pista az öccsének, – azt hiszem, valami baj van. Nézd a Bandit, milyen piros lett, a parancsnok úr nagyon komolyan beszél vele. Én azt hiszem...

– Pista kérlek, gyere csak egy szóra – mondta Bálint Peti, aki éppen akkor futott oda hozzájuk. – Rác parancsnok úr beszélni akar veled, még pedig sürgősen.

– Velem?

– Igen, csak gyere.

Pista szívdobogva megindult. Várta, hogy mi is lesz ebből.

– Faragó Pista, – kezdte Rác, aki most parancsnokból csapatkapitánnyá változott át, – te délelőtt a tréningen jó formában voltál. Nemes Bandit a tábori orvosfőnök úr nem engedi játszani. Még nincs egészen rendben a torokgyulladás. Te állsz be helyette a fedezetsorba.

Pista először elsápadt, aztán elpirult. Nem, ezt nem remélte.

– Öltözz és gyere! – hangzott a rövid parancs.

Öt perccel később némán farkasszemet nézett egymással a két csapat.

A „Turul” játékosai egytől-egyig nagy fiúk voltak, tetőtől-talpig kifogástalan futball-öltözetben. Pista szíve bizony elszorult.

Mozdulatlanul álltak, és várták a bíró füttyszavát, bírót a „Turul” csapat hozta ki magával.

Irgalmatlanul hosszú másodpercek voltak ezek. Pista lába alatt mintha emelkedett volna a föld, a cserkészbotokból készült kapu táncot járt a szeme előtt. A lélegzete akadozott, úgy érezte, mintha lépni se tudna.

A pálya széléről pedig máris idehangzott egy-egy bizakodó megjegyzés.

– Hisz ezek a cserkészek csak olyan műkedvelők. Ezeket megrakjuk. Micsoda formában van az a Mühlbeck! Ha Kovács mozdul, benn van a dugó!

Végre a füty elhangzott. A cserkészek kezdtek nap és szél ellen. Mura Béla, a középcsatár Vörös Imre elé adta a labdát, de pár pillanat múlva már a kékdresszes turuljátékosok törtek előre.

Pista úgy pattant el a helyéről, mint a nyíl. Egyszerre elszállt minden nyomasztó érzése. A cserkészek éppen most mentek ellentámadásba. Vörös Imre lábai csak úgy falták a zöld mezőt. Lefutott a jobb szélén, beadta a labdát a középre. Mura Béla kapásból lőtt.

– Góóóó! – kiáltotta el magát a kis Faragó Pali a nézőtéren, de a Turul kapusa macskaügyességgel helyezkedett. A labda megint kirepült, aztán a Turul hátvédje elkiáltotta magát:

– Kováááács!

Ugyanakkor éles lövéssel érkezett át a labda a cserkészek térfelére. Pista ráment, de hibázott. Megfordult, hogy helyre hozza. Mögötte futó lépések dobogtak. Utolérte a labdát és hirtelen szembefordult a támadóval.

Magas, fekete hajú fiú jött vele szembe, mint a szél. Kemény, barna arcából két elszánt fekete szem villogott.

– Kováács! – harsogott végig a taccsvonalak mentén, amerre elhaladt.

Pista dermedten állt. Úgy érezte, hogy most mindjárt valami szörnyű dolog történik. Vaktában ki akarta löni a labdát, hogy elhárítsa magától a veszedelmet.

– Itt vagyok! – csendült fel mögötte ebben a pillanatban Rác parancsnok érces hangja.

Ez a két nyugodt szó feloldotta Pistát a varázslat alól. Gyorsan megfordult és hátra adta a labdát. Még látta, hogy Rác éles lövéssel előreküldte, aztán egy-két pillanatra elsötétült előtte a világ. A Turul csapat híres csatára leterítette a fűre.

A Turul csapat híres csatára terítette le a földre.

Pista vérvörös arccal ugrott talpra. Egy pillanatra mindenki megállt. Mindenki azt várta, hogy a bíró megtorolja ezt a durvaságot. De a bíró nem ítelt szabadrúgást.

A labda megint Kovács elé került. A csatár a pillanatnyi tétovázás közepette lefutott a jobb szélén. Mire a cserkészek észbe kaptak, már késő volt. Bálint Petit besodorta a közvetlen közelből leadott erős lövés. A bíró sípja gólt jelzett.

– Kovács, éljen Kovács!

A Turul közönsége tombolva éljenzett. A cserkészek hallgattak.

A nagy, erős Turul csatár nyugodtan ment el Pista mellett a helyére.

Pedig hát Faragó Pistának sajgott a bokája és a feje is szédült. De legjobban mégis bent a szívében fájt valami. Támolyogva ment oda Rác parancsnokhoz.

– De, Feri bátyám, kérlek! Akarattal gáncsolt el! És a bíró ...

Elakadt a lélegzete, érezte, hogy a könnyek fojtogatják.

– Láttam, Pista! – mondta a csapatkapitány nyugodt, meleg hangon. A bíró is csak ember. Az se lát mindent.

A leadásod nagyon jó volt.

Ennyi volt az egész, meg egy meleg tekintet. Pista mégis felegyenesedett tőle. Egyszerre megint erősnek érezte magát.

– Győzni fogunk! – mondta keményen, aztán visszament a helyére.

A játék újra megkezdődött. A labda cikázva röptült ide-oda a pályán.

A cserkészek lassankint belejöttek a játékba. Támadásuk veszedelmes lövéssel végződött.

– Kapufa! – kiáltotta elkeseredetten egy pár cserkész.

Pista csakhamar összekerült megint Kováccsal. A Turul-csatár igazán pompásan játszott. Fűrge, biztos és kíméletlen volt minden rohama. Pistának többé nem is sikerült elvenni a labdát előle. Csak Rácز mérkőzhetett vele.

– Kovács! Éljen Kovács! Itt a második gól – zúgott a nézőközönség.

Kovács megint szabadon futott a kapu felé. Kritikus helyzet volt. Bálint Peti bizonytalanul ugrált ide-oda a kapuban. Rácз parancsnok az utolsó pillanatban lőtte el a labdát a csatár lába elől.

Kovács felhördült.

– Ezt az alakot lekenjük! – sziszegte, mikor visszafelé elfutott Pista mellett. – Lepedőben viszik ki!

A bíró csak néhány lépésnyire volt tőlük. Pista feléje indult, de a labda éppen hozzá került.

– Pista! Pista! ...

Faragó Pista elszántan ment rá a labdára, kilőtte, aztán megint elgáncsolták. De a bíró most sem akart észrevenni semmit.

– Tizenkét játékosuk van, – mondta Csaplár Gyurka, mikor talpra segítette Pistát. Faragó Pista erre a mély értelmű mondásra keserűen bólintott.

– A tizenkettedik a bíró, az is velük tart, – súgta vissza. – De nem baj, előre, azért is.

Egyelőre azonban visszafelé futott Rácзhoz. Figyelmeztetni akarta, hogy Kovács bosszút forral, de megint labdát kapott. Csaplárnak adta ki a szélre. Az egész csapat előrenyomult, Pistát is magával sodorta a támadás. A cserkészek sűrű lövésekkel ostromolták az ellenfél kapuját.

– Hát a kapusuk, az jó! – szólt oda némi irigységgel Gyuri Pistának.

És igaza volt. Az ellenfél kapusa bravúrosan dolgozott.

– Vigyázz! Most megint ők támadnak! – kiáltott vissza Pista.

– Kováács!

– Bent lesz, bent lesz, ha mindenkinek össze is töröm a csontját! – csikorgatta Kovács a fogait, ahogy keményen eltaszította Pistát a labda mellől.

Faragó Pista sebesen rohant utána. Láttá, hogy Rácз parancsnok megint labdára akar menni és nagy nyugtalanság fogta el.

De a Turul csatár gyorsabb volt nála. Élesen, laposan kapura lőtt.

– Bent van! – kiáltottak a Turul-pártiak.

– Nincs bent! – zúgtak a cserkészek.

Bálint Peti fűrge, vékony teste az utolsó pillanatban vágódott le keresztbe a labda elé. A következő pillanatban a kis kapus dörgő tapsok között emelkedett fel.

A félidő vége felé járt. Kovács rohamai egyre gyorsabbak és egyre veszedelmesebbek lettek. Bálint Peti ugyancsak fűrgen dolgozott a kapuban. Egy korner után éppen a vonalról csapta vissza ököllel a labdát.

– Nem ér! Nem gól! – kiáltották a cserkészek, mikor a bíró kétszer belefűjt a sípjába. De a bíró gólt ítélt.

A cserkészek komoran összenéztek. Rácз intett nekik, hogy csak álljanak fel újra. Két perc múlva a félidő véget ért.

2:0 a Turul javára.

A szünetben Rácz kapitány maga köré gyűjtötte embereit.

– Fiúk, meg kell mentenünk a cserkészbecsületet!

– Úgy van! – zúgtak rá a fiúk. Sebestyén Karcsi valamit morgott a fogai között.

– Mi az? Mit mondtál? – kérdezte a parancsnok. Egy pillanatra csend lett, aztán Sebestyén Karcsi még egyszer elmondta hangosan is a megjegyzését.

– Győzni fogunk, ha emberhalál lesz is!

Rácz egy darabig komolyan nézett rá.

– Éppen erről akarok veletek beszélni. Mi cserkészek vagyunk, nekünk a cserkészbecsület a fontos, nem a győzelem. Ha átvesszük az ő durva modorukat, akkor vertek meg igazán. Különben azt hiszem, a mérkőzést is megnyerjük.

Hogyhogy? Megnyerjük? Igazán? – kérdezték mohón a fiúk. Rácz parancsnok folytatta:

– Az elébb valaki azt mondta, hogy a Turul-csapat tizenkét emberrel játszik, azaz meggyanúsította a bírót, hogy a Turul pártján áll.

Csaplár Gyurka némi bűnbánattal sütötte le a szemét.

– Én pedig azt mondom, – fejezte be Rácz, – hogy csak két emberük van: a kapusuk és Kovács. Két emberrel pedig nem lehet egy mérkőzést végigjátszani. Jó munkát, fiúk!

Hanem a második félidő úgy kezdődött, mintha csak meg akarta volna cáfolni Rácz parancsnokot.

Kovács vadul támadott, de a háttvédek állták a sarat. Bálint Petinek ugyancsak melege lett a sok munkában.

– Mindjárt bent lesz a harmadik! – kérkedtek a Turul-pártiak. És bizony az egész cserkészközönségből nem volt senki, aki ellent mondott volna. Csak egy vékony, süvítő hang tört ki a tömegből.

– Pistaaa, Pista ne hagyjátok magatokat!

Faragó Palika állt az első sorban és kézzel-lábbal biztatta a cserkészeket. S úgy látszik, a szavának volt is foganatja.

– Nana! Belejönnek lassan, mint kis kutya az ugatásba. – jegyezte meg leereszkedően egy fehértrikós nyaralófiú. – De most már elég volt. Előre Turul!

A labda megint Kovácshoz került.

– Gólszagot érzek – mondta önérzettel egy Turul-párti. És csakugyan be is vált az előérzete, de nem úgy, ahogy ő gondolta.

A labdát Rácz fogta el, aztán gyors, kacskaringós úton cikázott cserkésztől cserkészig. Végre kitört a cserkészek orkánszerű tapsvihara. Vörös Imre a kirohanó kapus mellett közvetlen közelből gólt lőtt. 2:1!

Kezdés után megint a cserkészek támadtak. Most már csaknem mindig a Turul-csapat térfelében folyt a játék. A kékdresszes fiúkon meglátszott a fáradtság. Csak Kovács maradt fáradhatatlan. Háttvéd, fedezet, csatár volt egy személyben. De azért a lövések egyre sűrűbben kopogtak a nyaralók kapuján. Már a Turul kapus is fáradni kezdett. A cserkészek között pedig egyre fenyegetőbb zúgott a kiáltás.

– Kiegyenlítés! Kiegyenlítés!

Kovács megkaparintotta a labdát. Áttört vele a cserkészek védelmén. Veszedelmes pillanat volt. Rácz messze járt, Bálint Peti a jobb sarokban állt, a labda pedig süvítve jött a kapu bal sarka felé. Vas Géza felemelt kezekkel ugrott a magasba és kifejelte.

– Hands! Nem ér! – kiáltották a nyaralók. – Szabadrúgás!

A bíró most sem látott tisztán. Tétovázva nézett körül. A két taccsbíró a cserkészek közül került ki.

– Mi az? Mi történt? – kérdezte a bíró. A taccsbíró elvörösödött és hallgatott.

– Hands volt, – szólt oda röviden Vas Géza, – bevallom.

– Ez aztán a becsületes játék! – jegyezte meg az egyik nyaraló. A többiek is tisztelettel hallgattak.

A szabadrúgást Kovács lőtte a 16-os vonal mellől.

– Annyi, mintha már bent volna, – suttogták a nézők.

Faragó Pista a torkában érezte a szívét. A bíró sípjele, a labda puffanása szinte ugyanabban a pillanatban hangzott el, utána pedig egészen új, váratlan kiáltás tört ki.

– Éljen Faragó Pista!

Pista ugyanis a lövés pillanatában közbevetette magát. Kovács erős lövése az ő hátáról pattant vissza, maga Pista pedig elvágódott a fűvön. Három cserkész is rohant feléje. Szédülő fejjel, de mosolygó arccal tápázkodott fel. A labda megint odaát volt már az ellenfél térfelén.

– Fáj? – kérdezte résztvevőn Bálint Peti.

– Pista éppen felelni akart, amikor a túlsó kapu felől harsogó riadalom támadt.

– Gól! Gól! 2:2!

– Nem, most már nem fáj! – mondta boldogan.

– Te hős vagy, Pista, hős vagy – tüzelt Peti. – Ezt neked köszönjük. Kovácsnak rettentő ereje van. Engem besodort volna a lövés, azt hiszem.

A cserkészek még mindig éljeneztek. Pista hallgatott. Egy szó sem jött ki a torkából, csak erősen kezét szorítottak Petivel.

– Tudod, – mondta aztán, mikor a helyükre indultak, – Rácz parancsnok úr az előbb megveregette a vállamat. Talán attól bátorodtam úgy neki.

Kezdsé után Kovács megint lefutott. Most már olyan volt, mint a megvadult bika. Csak úgy dobálta le magáról az embereket, Bakó Elemér, Csaplár Gyurka, Nagy Feri sorba elhulltak mellőle. Pistát is lesodorta a földre.

Csaplár Gyuri egy lábon ugrált, sziszegett és a bokáját fogta.

– Veszedeelmes ember! Azt hiszem, akarattal csinálja.

– Jaj, igaz, – kapott észbe Pista, – figyelmeztetnem kell Rácz parancsnok urat. Az előbb fenyegetőzött.

Harcképtelenné akarja tenni.

Pista nekiiramodott, futott visszafelé, azonban késő volt. Rácz és Kovács sebesen közeledtek egymáshoz. Kovács arca egészen eltorzult az erőlködéstől. Kifutott a taccsvonalra, szinte a fák alá, de Rácz mindenütt útját állta. Kovács valamit morgott, aztán egyenesen rárohant ellenfelére a labdával. Tompa puffanás hallatszott, aztán valaki fájdalmasan felkiáltott. A két ellenfél a földön feküdt. De Rácz egy szempillantás alatt talpon volt megint. A labda még ott pörgött a lába előtt.

– Most! Most! Szabad az út! Tiszta helyzet! Előre! – tört ki innen is, onnan is a biztató kiáltás. De Rácz most ügyet sem vetett a labdára. Az ellenfél mellett térdelt, aki eltorzult arccal feküdt a fűben.

– Szabadrúgás! Gyalázat! Agyonrúgták! – zajongott a Turul közönsége.

Rácz csak a fejét Rázta. A taccsbíró is odafutott.

– Fagyökér! – kiáltotta, – belerúgott egy vastag fagyökérbe!

Kovácsot úgy vitték ki a pályáról. És ettől fogva a mérkőzés sorsa meg volt pecsételve. Vörös Imre két perc múlva megszerezte a vezető gólt. A Turul-csapat emberei dühösen, kapkodva játszottak. Nehézkes, türelmetlen fiúk voltak, egy-egy hosszú, erős rúgásból állt minden tudományuk. A cserkész-csapat pedig csak most kezdett igazán belejönni a játékba. Pontosan, nyugodtan, önfeláldozóan játszottak.

Nemsokára bent volt a negyedik gól is a vendégcsapat kapujában. Mert akkorra már a Turul kapusa is teljesen kifáradt. A Turul-pártiak hiába bíztatták embereiket. A cserkészek ötödik gólja után a nyaraló csapat durva játékba kezdett. Most már lassan az egész közönség átpártolt a cserkészekhez. Fáradhatatlan és lovagias játékuk mindenkit meghódított. Az utolsó, egetverő éljenzés egyszerre jelezte a cserkészek hatodik gólját és a mérkőzés végét. Faragó Pistát a kis Palkó szinte agyonölelgette. Rácz is kezét rázott vele és azt mondta:

– Jól van, Pista!

– Jól van, Pista! – visszhangozták a fák, a sátrak.

És a komoly vén hegyek fái is rábólintottak:

– Jól van, Pista!

Faragó Pista hallgatta őket, aztán megfogta a cserkészkalapját és feldobta magasan a levegőbe.

Tizenharmadik fejezet, melyben Pista egy gerelydobással megment egy életet

Másnap Pista fáradtan ébredt. A dicsőség tegnapi rózsakoszorújának reggelre már csak a töviseit érezte. Még hozzá Csaplár Gyurka ezzel a barátságos hírrel rázta fel álmából.

– Talpra Pista! Talpra. Ma a mi őrünk a napos. Tán bizony elfelejtetted?

Pista morgott valamit, és nagy álmosan feltápáskodott. Palika még édesdeden aludt. Hej, ha Faragó mama láthatta volna, hogy kipirult máris a gömbölyű két orcája.

Mire Palika ásítózva visszajött a pataktól, ahol megmosdott, Pista már erős munkában volt: egy nagy seprőt szorongatott a kezében.

– Mit csinálsz?

Pista válasz helyett hatalmas porfelhőbe burkolózott.

– Hiszen látod, – mondta végre. – Söpröm az utat.

Palika irigykedve nézte.

– Hadd söpörjek én is – szólalt meg aztán.

– Ohó, barátom, azt már nem. Ahhoz érteni kell.

– Hát taníts meg! Majd én mindjárt megtanulom – buzgólkodott Palkó.

Pista egy-két pillanatig összeráncolt szemöldökkel fontolgatta azt a súlyos dolgot, hogy teljesíthető-e Palika kérése, vagy nem.

– Azt nem lehet csak úgy egyszerre megtanulni, – szólt oda végre méltósággal. Annak már a *griffben* kell lenni, az az igazi.

– No, de mégis, mutasd meg, – makacskodott Palkó.

– Jó, hát idenézz!

Azzal Pista dolgozni kezdett, mint a gőzmozgató. Vastag felhőben szállt körülötte a por.

– Pfuj! – mondta Palika, – micsoda port versz fel!

– No, látod! A cserkész nem ijedhet meg egy kis portól.

– De a mama mindig azt mondja a Julisnak, hogy be kell mártani a seprőt. Mert a porban sok olyan izé van, amitől a betegség jön.

– Mi van a porban?

– Izé, bacinus van benne, – jelentette ki némi gondolkodás után határozottan Palkó. – És a mama azt mondta, hogy a bacinus nagyon ártalmas.

– Hahaha! – nevetett Pista. – Bacillus az, te, de csak bízd rám a dolgot. Siess inkább öltözködni.

Hanem aztán, mikor Palkó eltűnt a sátornyílásban, Pista hirtelen abbahagyta a sepregetést. Körülnézett, hogy nem látja-e valaki, aztán gyorsan megkereste az öntöző kannát.

Mikor Csaplár Gyurka negyedóra múlva végigsétált a frissen öntözött utakon, elismerőleg bólintott.

– Jól van, testvér, ezt szépen csináltad.

– Én mondtam neki, hogy be kell vizezni, – kottyantott hirtelen közbe Palkó. Pista elvörösödött, Gyurka pedig elnevette magát.

– No, persze, hogy te mondtad, tudjuk, hogy a te tanácsod nélkül semmi fontos dolog nem esik meg a táborban.

– Csakugyan ő mondta, – dörmögött egy kis habozás után Pista. – De jóra való cserkész az ilyesmit már magától is tudja.

Reggeli után Pista meg Bálint Peti parancsot kaptak, hogy fát kell hozni a főzéshez. Palkó most az egyszer nem akart otthon maradni, sőt minduntalan előre szaladt. Az egyik cserkész fejszét akasztott a vállára, a másik a két kis baltát vitte, úgy mendegéltek Palkó után. A farakás ott feküdt a tábortól nem messze, tegnap már szétfűrészelték egy csomót belőle.

Pistáék az aprításhoz láttak. Palika egyelőre ott álldogált a két cserkész mellett, és hátratett kezekkel nézte a munkát. Később aztán arrébb sétált.

– Te fogd a fejszét, én majd aprítok! – indítványozta Pista. Bálint Peti egy kicsit félrehúzta a száját.

– Jó ... – mondta aztán. – Hát különben legyen úgy, ahogy te akarod.

Egy ideig némán dolgoztak, Peti hősiesen vesződött a nehéz fejszével, még füttyörészett is hozzá.

– Gyurka azt mondta, hogy siessünk, – jegyezte meg Pista, kinek a kezében szaporán váltakoztak a fadarabok.

Bálint Peti halkán fohászkodott.

– Ugye, ez célzás akar lenni?

– Hát, ahogy vesszük. Tudod, éppen az elébb dúdoltad, hogy „égjen a munka ujjad alatt”.

– Az igaz, hogy te boszorkányosan dolgozol, – vallotta be elismerően Peti. – Hanem, őszintén szólva, egyelőre nem a munka ég az ujjam alatt, hanem az ujjam a munka alatt. Ugyanis annak a Kovácsnak a labdájától tegnap megrándult a nagy ujjam, azért is megy ma lassabban a munka.

– Jaj, igaz, szegény! – kiáltott fel Pista. – Látod, látod, én meg elfelejtettem. Dobd el azt a nehéz fejszét rögtön! Majd inkább én ...

Felkapta a fejszét és kettőt-hármat sújtott vele a levegőbe.

– Brrr! Ez bizony jó nehéz. No, de majd ... Tudod mit, Petikém, van egy jó eszmém.

– Halljuk!

– Tudniillik az; hogy tekintsük elégnek ezt a fát.

– No és ha még sem lesz elég?

– De elég lesz. És ha nem, hát akkor majd ...

– Különben csakugyan bőven elég lesz – jelentette ki Peti, ahogy végignézett Pista munkáján. – Azaz, hogy ... Mondd csak, Pityu, mért raktad a fát két halomba?

Pista bizalmaskodva tette Peti vállára a kezét.

Tudod mit, Petikém? Elárulok egy hadititkot. Csak az egyik rakás számít, a másik csomót egyáltalában nem vágtam fel, hanem ami görcsös fa volt, azt mind odahánytam félre egy halomba. Na, mit szólsz hozzá? No ugye, ez aztán életrevalóság? Ezért dolgoztam én olyan gyorsan. Ügyesség, erőmegtakarítás.

– Hát aztán azzal a halommal mi lesz? – kezdte Peti egy kis hallgatás után. – Azt nem kell fölvágni?

– De igen, – mondta Pista vontatottan. Majd egyszer arra is rákerül a sor, de akkorra már mi kint leszünk a vízből.

Peti gyerekes vidám képe egészen elkomorult. Állhatatosan belenézett Pista szemébe.

– Mi ketten talán kint leszünk, dehát azt is csak cserkészeknek kell fölvágni. Így hát az a nagy életrevalóság csak annyiból áll, hogy kibújunk a nehéz munka alól és másnak a nyakába varrjuk.

– Na, kérlek, az nem egészen úgy van! ... – pattant fel sértődötten Pista. – Te nem érted a dolgot, mert az tulajdonképpen ... Csak nem képzelsz olyat? ...

Ezek az egyre összefüggéstelenebb kiáltások mindig halkabban és bizonytalanabban szakadoztak ki Pista melléből.

Bálint Peti nem felelt rá egy szót se, csak elkezdte behányani a felvágott fát a zsákba. Pista egy darabig tétozózott.

– Majd a Pali segít, – mondta komoran, – ő maga pedig felkapott egy görcsös vastag fadarabot a második halomból és elszántan aprítani kezdett.

– Itt vagyok! – kiáltott le Palkó az egyik fáról.

– Mit csinálsz odafönn?

– A napot nézem. Olyan szép.

– A nap?

– Igen, éppen most kel fel. Egészen vörös az ég, ott ni!

Palika előbukkant az ágak közül és előre mutatott.

– Maszi! Hisz a nap régen fölkelte már, – torkolta le Pista. – Arra pedig észak van.

De Palkót nem lehetett levenni a lábáról.

– De pedig az ott van valahol – erősködött. – Meg is nézhetitek. Ide látszik a pirosság a fák között.

Az utolsó szavaknál Bálint Peti már maga is fent volt a fán. A sötét lombok között csakugyan vörös fény derengett.

– Füstöl! – kiáltott Peti. – Valahol tűz van az erdőben.

Palika erre a szóra gyorsan lesiklott a fáról.

– Szaladjunk – bízta a fiúkat.

– Menjetek a táborba és tegyetek jelentést – tanácsolta Bálint Peti. – Én addig megpróbálok közelebb férkőzni a tűzhöz.

Különös futás volt. Pistát, minél sebesebben haladt, annál jobban hatalmába kerítette az izgatottság. Ahogy a gallyak recsegték a lába alatt, mintha már a tűz ropogását hallaná.

– Siess, Palkó, siess! – nógatta a kisfiút.

– Nehéz, – mondta kedvetlenül Palika, aki a szerszámokat vitte. De Pista csak futott előre a zsákkal. A tábor szélén a fiúk valamit kiáltottak utána, de nem törődött vele. A konyháig meg sem állt. Fekete Laci, a főszakács már bizony türelmetlenül várta a fát, mert közben jócskán eltelt az idő.

– Parancsnok úrnak tisztelettel jelentem ... – kezdte lihegve Pista, de a főszakács torkára forrasztotta a jelentést.

– Jelented, hogy a fának jó részét elpotyogtattad az úton. Senki sem hoz fát nyitott zsákban a hóna alatt. Hej, testvér, testvér, neked még sokat kell tanulnod, amíg jó cserkész lesz belőled. Most eredj vissza szépen és szedd fel a fát, amit elpotyogtattál.

Faragó Pista csak állt mereven. Az ajka mozgott, a szempillája és a keze rángatódzott, de azért végighallgatta a főszakács úr tanítását. Csak aztán tört ki belőle a szó.

– Parancsnok úrnak jelentem, hogy ég az erdő. Bálint Peti megfigyelte egy fa tetejéről.

Azzal tisztelegget, megfordult és elkezdte szedegetni a fát.

– Hadd csak! – mondta Fekete Laci. Akkor csakugyan fontosabb, hogy jelentést tegy a parancsnokságon. Derék fiú vagy – tette hozzá gyorsan. – A fáért meg a szerszámokért majd kiküldök másokat.

– Nem köll! – kiáltott egyszerre Palika és kibukkant a bokrok közül. – Itt vannak a balták, én hoztam el!

Pista még egy büszke pillantással nézett vissza az öccsére, aztán futott, mint a nyúl. Két perc múlva felharsant a riadó. A tisztek közül csak Vas Géza volt otthon. Csak néhány embert tudott összeszedni, mert a rajok kint voltak a környéken.

– Indulás! Faragó Pista vezet! – adta ki a parancsot Vas Géza.

– Én is megyek! – kiáltott Palika.

– Nem lehet. Te csak, csak maradj szépen itthon – mondta a műszaki biztos.

– De én azért is elmegyek – dacoskodott Palkó.

Faragó Pista ismerte az öccsét. Tudta, hogy amit egyszer a fejébe vesz, attól ugyan nem tágit. Pedig most Pistának is lágyabb volt a szíve, mint máskor. Nagy izgalmában az édesanyjára gondolt.

Hirtelen olyan érzés vett rajta erőt, mintha csatába indulna. Ezt a kis durcás fiút is egészen másnak látta most. Azelőtt haragudott, ha Palkó szembeszállt vele, de most olyan kedves és gyámoltalan volt ez a gyerek. Igazán nem tudott rá haragudni. Nyugodt, szinte apai tekintettel nézett rá. És egyszerre valami felvillant az eszébe.

Ahogy elment az öccse mellett, magához ölelte és a fülébe súgott:

– Nézd, Palika, mi most elmegyünk, alig marad itt valaki. Rád bízom a tábort, maradj itthon és vigyázz!

A kisfiú arca felragyogott. Nem ellenkezett többet.

Az expedíció megindult. A vödrök, csákánybalták, ásók egyhangúan csörömpöltek. Bálint Petit már jóval beljebb találták meg az erdő közepén. Éppen egy fáról mászott le.

– Parancsnok úr, tisztelettel jelentem, a tűz az erdészházban ütött ki. Úgy látszik, nincs otthon senki. Pedig ha nem oltják el, hamarosan igazi erdőégés lehet belőle. Vas Géza gondolkozva ráncolta a homlokát.

– Nehéz munka lesz. Vagy igen nagy kerülőt kell tennünk, vagy ... No csak, indulás.

Ő már jobban ismerte a terepet, mindenütt a könnyebb utat választotta. Nemsokára egy tisztáshoz értek, melyet a túlsó szélén sűrű bokrok szegélyeztek.

– A botokat és köteleket tartsátok készen. Utánam! – hangzott a parancs.

Keresztülfutottak a tisztáson, aztán egyszerre újra felhangzott a vezényszó.

– Vigyázz! Állj!

A lábuk előtt mély vízmosás szelte át az erdőt, mintha csak a föld nyílt volna meg. Eddig a bokrok eltakarták a mély árkot. A csapat megtorpant.

– Hidat verünk – mondta Vas Géza. – Elő a pányvát. Azt a kiálló fatörzset kell meglasszózni.

Csonka, erős fa állt a szakadék túlsó partján. Három pányva is röpült süvítve egymás után. De úgy látszik, ma mindenkinek remegett a keze. Pedig négy méternél nem volt szélesebb a szakadék. A part innenső szélét sűrű bokrok szegélyezték, a lasszót nehéz volt kezelni.

Csaplár Gyurinak egyszer csak felvillant a szeme. Odaugrott Faragó Pistához és vállon ragadta.

– Tessék csak várni, parancsnok úr! – kiáltotta – a bokrok felett kell eldobni a lasszót, akkor nem akad meg. Tartsd a hátadat, Pista!

Azzal Gyurka már fönn is volt Pista hátán, és a lasszó zúgva repült ki a kezéből.

– Talált! Éljen, megvan! – kiáltoztak a fiúk. Bálint Peti előreugrott, mint a gumilabda.

– Parancsnok úr, kérem, én vagyok a legkönnyebb, én megyek át először. Aztán megcsináljuk a hidat – mondta csillogó szemmel.

Vas Géza és a két legerősebb fiú a derekára csavarta a kötelet.

– Vigyázz! Húzd! – hangzott a vezényszó.

A kötel megfeszült a mély szakadék fölött, mint a húr. A következő pillanatban Peti már ott himbálódzott a mélység felett. A súlya alatt ívben hajolt meg a kötel, de a fiúk keményen megvetették a lábukat. Néhány pillanatig csend volt, aztán felhangzott kiáltása:

– Haj, hopp! Megérkeztem.

Most már a botok és kötelek gyorsan röpültek át a túlsó partra. Nemsokára készen állt a cserkészhíd. A kis csapat egyenkint vonult át rajta.

– Egy ember itt marad a hídnál őrnök.

A gallyak közül már sűrűn gomolygott a füst. Az erdészház egy patak partján állt egy kis emelkedésen. Az ablakon és a tetőn lobogva csapott ki a láng.

– Négy fiú beáll a patakba, a többi velem jön. A vödröket kézzől-kézre adjuk! – rendelkezett Vas Géza.

Faragó Pista negyedmagával gyorsan lerúgta cipőjét, harisnyáját, s már bent is állt a vízben. A többiek nekifutással ugráltak át a patakot. A háztetőről egyre hullott a pernye. A patak és a domb között égett foltok feketéllettek, néhány száraz bokor is tüzet fogott.

– Vizes borogatást a fejetekre! – vezényelt Vas Géza. – Mindenki tartsa szemmel a szomszédját.

A cserkészkalapokra vizes nyakkendőt borítottak, akinek nem volt ott a kalapja, az zsebkendővel kötötte be a fejét.

A vízben állók gyorsan adogatták fel a vedreket. Egy darabig nem hallatszott más, csak a tűz és víz sísteregése, ahogy küzdöttek egymással.

– A Gyurka ég! – kiáltotta el magát egyszerre Bálint Peti.

Csaplár Gyurka cserkészinge csakugyan tüzet fogott. A következő pillanatban kétfelől két vödör víz zúdult Gyurka nyakába. Aztán megint hallgatva dolgoztak tovább.

– Valami mozog a tetőn! – kiáltotta el magát egyszerre Pista. A munka egy-két pillanatra megszakadt, mindenki felfelé bámult. A lobogó lángok mögül fel-feltűnt egy fehér pont.

– Arra hátrább még nem ég a tető! Valaki van odafönt! – kiáltoztak a fiúk. Vas Géza rájuk szólt:

– Csak rajta fiúk, dologra, majd én utána nézek.

A patak és az erdészház között egy fa állt, Vas Géza egyenesen annak tartott.

– Parancsnok úr! Parancsnok úr! Ég a fa! – kiáltották többen. De Vas Géza már elkapta a fa legalsó ágát.

– Mindegy, azért meg kell néznem. Vízet ide! Úgy!

A következő pillanatban szép ívekben röptek a vödörből a vastag vízpuhatagok. A fa ágai suhogva, sísteregve hajladoztak. A lélegzet-visszafojtott csendben egyszerre felhangzott a műszaki biztos kiáltása.

– Egy cica van a háztetőn!

Ha a lángok visszahúzódtak, tisztán látszott a kis fehér foltocska, amint meredten és ijedten lapult meg a tetőn.

– Mindenfelől el van vágva az útja! – kiáltotta le a műszaki biztos.

– Szegényke! Jaj, szegényke! – hangzott fel karban a válasz.

– Meg kell menteni! – kiáltotta izgatottan Bálint Peti.

– Meg ám, de hogy?

Erre a kérdésre Peti adós maradt a felelettel. Faragó Pista izgatottan ugrott ki a vízből.

– A botom, a botom, adjátok ide a botomat.

A hídépítés után csak neki maradt meg a botja. Most ott hevert a patak partján. Pista megkapta és célzott vele.

– Mit akarsz?

Pista válasz helyett előreugrott, felemelte a botot, és mint a gerelyt, néhányszor meglendítette a feje fölött. A kis cica előtt egy félig megüszkösödött gerenda zárta el a menekülés útját. A hőségtől szinte egészen elkábult már. Körülötte egyre szűkült a tüzes gyűrű.

– Meg akarod ölni? – kérdezte Csaplár Gyurka Pistától. – Hiszen igazad van, jobb volna szegénynek. Dehát a cserkészbot még sem dárda. A macskának pedig szívós élete van.

Pista nem felelt. Hirtelen mozdulattal hátrahajolt; aztán a cserkészbot suhogva repült ki a kezéből. Magas ívet írt le, azután leszállt a tetőre. Az üszkös gerenda fölött belefűrödött és reszketve megállt.

– Nem talált! – kiáltottak a cserkészek. De Pistának fölragyogott a szeme.

– Várjatok! – mondta izgatottan. – Várjatok! Azt hiszem sikerült.

A macska félreugrott a bot elől, de aztán visszahúzódtott a tövébe. A bot ferdén állt ki a tetőből és előre nyúlt a forró gerenda fölött.

– Nézd! Nézzétek! – hallatszott egyszerre Bálint Peti kiáltása.

A cica elhatározta magát. Reszketve, lassan felfelé kezdett kúszni a boton. A cserkészbot ingott, hajladozott, de azért kibírta a terhet. A kis cica lassan emelkedett kifelé a lángok közül.

– Jaj, Istenem! – kiáltotta Peti.

– Ha visszaesik, vége! – suttogta Gyurka.

Aztán egyszerre felhangzott a dörgő éljenkiáltás. A kis macska a bot végéről elszánt, hosszú ugrással leérkezett a fűbe. Éppen ideje volt. A bot is kifordult a gerendából és lezuhant utána.

Pista megkapta és célzott vele.

– Éljen Pista! Éljen az életmentő! – harsant fel a kiáltás.

Peti megölelte a barátját. De ez az érzékeny jelenet csak egy szempillantásig tartott. A következő másodpercben már megint röptek a vedrek kézről kézre.

– A szél ellenünk van – morgott Csaplár Gyurka. És csakugyan, úgy látszott, hogy az egyenlőtlen küzdelemben az ellenséges elemek győznek. A cserkészek lassankint kifáradtak. Vas Géza két-három helyett is dolgozott egyszerre.

– Csak rajta, fiúk, rajta! A fiúk még egyszer összeszedték minden erejüket. Már vagy két órája dolgoztak, mégsem tudták a tüzet legyőzni.

De egyszerre váratlan dolog történt. A ház túlsó oldaláról kiáltások hangzottak, aztán a lángnyelvek sisteregve zsugorodtak össze.

– Itt a segítség! – kiáltott Vas Géza. – A túlsó oldalról is oltják a tüzet!

A megkönnyebbülés hosszú moraja szakadt fel a fiúk szívéből. Mindenki új erőre kapott. Csak amikor a két oldalról zuhogó víz végre elfojtotta a tüzet, akkor sóhajtott fel bánatosan valaki.

– Mégis kifogott rajtunk. Nem bírtunk vele.

– Nem mi oltottuk el, másé a dicsőség – duplázott rá egy másik.

– Ez nem cserkész beszéd – mondta Vas Géza a homlokát törülgetve. – Nem a dicsőségért tettük, segíteni akartunk.

– Igen, de mégis milyen szép lett volna ... – szólalt meg egészen halkán valaki. Közben a ház tulsó feléről lármá hallatszott. A két tűzoltó csapat egyszerre ért fel kétfelől a dombra.

– Jó munkát! – kiáltottak Vas Géza cserkészei. Egy pillanatig csend volt, aztán a túloldaltól megérkezett a válasz.

– Légy résen!

A ház mögül pedig Rác parancsnok feketeképű cserkészei bukkantak elő. A kormos falak mellett a fáradt fiúk vidám indiántáncba kezdtek.

Mégis csak cserkészek oltották el a tüzet.

Tizennegyedik fejezet, melyben Palika túlságosan is magas helyzetbe emelkedik

Pista ott állt a forró napsugárban, és egyszerre keservesen felsóhajtott.

– No, Pityu, elfáradtál? – kérdezte Barna Elek, – mert már nagyon szuszogsz.

– Ajjaj, nagyon meleg van, – fohászkodott a kis Palkó is.

Ők hárman dolgoztak a konyha mögötti téren. A két cserkész mosogatott, Palika pedig a tiszta csajkákat rakta ki száradni a napra.

– Malacnak való munka – jelentette ki.

– Pedig hát, neked nincs is mit panaszkodni. Te már a tisztát kapod – mondta Elek. –

Próbálnál csak egyszer igazán mosogatni.

– Bizony én nem próbálnék, mert én az ilyet utálom. És a mama azt mondja, hogy nekem könnyen felfordul a gyomrom.

– Látszik, hogy nem vagy cserkész – szólt közbe Pista.

– Majd leszek, ha megnövök.

– Csakhogy akkor nem szabad ám utálkozni, hékás! Mert különben kitecsszük a szűrödet – kötekedett Barna Elek.

– A Pista is utálkozik! – felelt Pali. – Ni, hogy félrehúzza a száját.

Hát az igaz is volt, hogy Pista nem nagy élvezettel mosogatott, és ez meg is látszott rajta.

– Nem az itt a fontos, – mondta fölényesen, – hanem az, hogy mindent lelkiismeretesen kell csinálni.

– Úgy van! – bólintott Elek. – Pistának igaza van. Ha piszkos marad a csajka, piszkos lesz a tábor is.

Palika hitetlenül rázta a fejét.

– Attól ugyan nem lesz piszkos. Ha nem söprögetnek, attól lesz piszkos.

– Söprögetésről jut eszembe, – szólt közbe hirtelen Pista. – Máskor ne dobáld szét a csontokat ebéd közben, Palikám, meg a papírokat se hányd széjjel, mert ma már kétszer is söprögettem utánad.

– Hát mégis attól lett piszkos a tábor, nem a csajkától, – ellenkezett Palika.

– De a csajkától is, – erősködött Elek. – Azt mondta a parancsnok úr egyszer, hogy minden apró hanyagság, amit egy cserkész elkövet, befolyással bír az egész táborra. Ha egy cserkész valamit rosszul végez, már egy kicsivel nehezebb a többinek is jól végezni a maga munkáját. Az a cserkész, aki ragadós csajkából eszik, rosszkedvű lesz, aztán ha rosszabb a kedve, hanyagabban is vágja a fát, vagy rosszabban pucolja a krumplit, no, meg az étel is könnyebben odakozmál. A kozmás ételtől se lesz vidámabb a cserkész, könnyebben támad veszekedés is, meg mindenféle baj.

– Nohát, én tőlem nem lesz rosszabb kedve senkinek, – erősködött Palika, és még utoljára gyengéden oldalba kólintott egy kiálló csajkát.

– Csiba te! Állj be szépen a sorba, mert ha nem lesz rend, felfordul a tábor fenekestől, mars!

– Hahaha! – nevetett Elek. – Úgy ráripakodtál arra a csajkára, mint az őrmester a rekrutára. No, de készen is vagyunk. Hála Istennek!

– Kutymeleg van – fohászkodott Pista. – Eső lesz.

– De még milyen – bólintott rá Elek. – Nézzétek csak, milyen vastag felhők gyülekeznek az égen.

– Már dörög is – jelentette Palkó.

– Nem dörög.

– De igen. Hallgassátok.

– Nemi

Egy darabig hallgatóztak.

– Ez nem mennydörgés, hanem valami kocsi, – szólalt meg Elek.

– Kocsi? Ugyan honnan jönne most...?

Pistának torkán akadt a kérdés, ahelyett, hogy befejezte volna a mondatát, ernyőt formált a két tenyeréből, és fürkészve nézte az utat.

– Egy szürke ló, meg egy fekete. A hintó meg sárga, hurrá!

Pista egyszer csak eldobta a mosogatórongyot, és futni kezdett a tábor bejárata felé.

– Bandi bácsi! Hej, húj! Itt a Bandi bácsi! – harsogta ujjongó örömmel.

– Bandi bácsi! – visszhangozta Palkó szinte rémülten.

Egy-két pillanat múlva Bandi bácsi kezében már elcsattant Pista parolája.

– Adj Isten, öcskös! Meggyöttem. Hát most éppen miben sántikáltok?

– Mosogattam.

– Mi a szösz? Mostál? Biztosan valami zsebkendőt. Pancsolni, azt szerettek, mi? Az kell az ilyen gyerekeknek.

– Nem mostam, hanem mosogattam. Ma én mostam el a csajkákat ebéd után. Ötvennégy csajka, és csak ketten voltunk hozzá.

Andor bácsi megkapta Pistát a vállánál fogva, eltolta magától és jól megnézte.

– Hahaha! No ez nagyszerű! Hát főzni nem szoktál?

– Dehogynem, csak még nem tudok jól. De mi magunk főzünk mindig.

– No, akkor nem szeretnék nálatok ebédelni. Bizonyosan örökké hideg kolbász meg kemény tojás járja.

– Ohó, van itt még más is!

– Tudom, tudom. Például szilvát, barackot, meg szalámit nagyszerűen lehet főzni tűz nélkül is. Hahaha!

Ahogy befelé mentek a táborba, Pista minden lépésnél pirosabb lett.

– Varrni nem tudtok? – kérdezte tovább Andor bácsi kötekedve.

– Dehogynem. Foltozni, meg gombot varrni is kell tudni a táborban.

– Bizonyosan megtanultál már harisnyát is kötni. – évődött tovább a bácsi.

Hanem Pista itt már egyszerre szembefordult vele. Megállt egyenesen, mint a cövek.

– Bácsi kérem, – mondta villogó szemekkel, – azt nem szabad! Ne tessék gázolni a becsületünkben! A bácsi nem tudja, hogy milyen az a cserkész ...

Itt már elakadt a lélegzete.

Andor bácsi egy kicsit meghökkenve nézett rá.

– No, jól van, no, hiszen csak tréfálok, nem tudom, hogy olyan komolyan veszed.

– A cserkészbecsülettel nem lehet tréfálni, – mondta kissé nyugodtabban, de azért nagyon komolyan Pista. Andor bácsi pedig másra terelte a szót.

– Megírtam az anyátoknak mindent, azt is, hogy úgy éltek, mint hal a vízben. Kata meg úgy megörült, hogy megvan az a szökevény, hirtelenében azt írta, hogy Isten neki, maradjon itt Palkó is. De hogy vigyázzak rátok, mint a szemem fényére. Hát ezt az örömhírt akarom megvinni annak a gyerekeknek.

„Az a gyerek” még mindig ott állt a csajkák mellett és olyan rémülten bámult, mintha nem is Andor bácsi, hanem legalább is az öreg kaszás halál közeledne feléje.

– Hallod-e te, pocok, – kiáltott rá Balázs úr – írt az anyád. Gyere, megyünk a parancsnok úrhoz, bejelentjük.

– Majd én megkeresem a parancsnok urat, – ajánlkozott Pista.

Azzal elfutott. Andor bácsi most már egyedül igyekezett Palkó felé.

Hanem Palkó váratlanul hosszút, éleset sívított, mint a malac, amelynek a torkán van a kés.

– Neeem! Nem megyek haza. Segítség!

Azzal sarkon fordult, és elkezdett rohanni torony irányába. Andor bácsi hiába kiáltozott utána. Semmit sem hallott a maga kiabálásától.

Déli pihenő volt, senki se volt a téren. Andor bácsi egyedül indult a hajtóvadászatra. De alig tett egy-két lépést, elbotlott egy csajkában. Ijesztő csörömpölés hallatszott, a csajkák szanaszét gurultak, a bácsi fél térdre esett, és támoilyogva kapaszkodott meg egy közeli fában. Egyszerre csak azon vette magát észre, hogy hárman is támogatják. A hóna alatt barnainges karok bújtak keresztül, az arcára meg odalibbent egy zöld nyakkendő vége.

– Megütötte magát a bácsi? – kérdezte egy csengő gyerekhang.

Balázs úr felegyenesedett. Leverte magáról a fűszálakat.

– Hát meg, – mondta aztán restelkedve – az egyik térdem jól odakoppant ehhez a fához. Hanem hát nagyobb baj is van, – tette hozzá és egy nagyot nyújtózott. A fiúk szolgálatkész buzgósággal vették körül.

– Micsoda? Hol fáj? Hol van a baj?

– Itt a baj, – mondta Balázs úr szomorúan, és ugyancsak tapogatta az egyik oldalát.

– Bordatörés? – rémüldözött az egyik kis cserkész.

– Dehogyan, – legyintett megvetően Balázs úr – kemény csontom van én nekem. Hanem a kabátzsebem! Beleakadt a cudar ebbe az ágba. Tisztára fölhasadt, öt jó csavar volt benne, most vettem a városban, a géphez való, meg a bicskám, meg a gyufám. Most kereshetem ebben a nagy fűben.

– Majd mi megkeressük! – hangzott kórusban. – Tessék csak leülni, mindjárt rendbe hozunk mindent.

Az egyik cserkész valami felfordított ládát tolt alája széknek, a másik a lábszárvédőjét bontogatta. Mire észrevette magát, már ott is volt a borogatás a térdén, az oldalán pedig egy gyűszűs ujjú cserkész kaparászott. A fűben is hasaltak vagy ketten, hárman és versenyezve kaparászták össze Andor bácsi szétszórt kincseit.

Faragó Pistának megvolt az az elégtétele, hogy éppen a varráshoz érkezett vissza.

– A parancsnok úr azonnal itt lesz! – jelentette és diadalmasan elmosolyodott.

– Adta kölyke, most hízol a kárörömtől, ugye? – dörögött Andor bácsi. – Mindennek az az ördögös lurkó az oka. Úgy elszaladt előlem, mintha puskából lőtték volna ki. Hol az a gézengúz? Hadd nyomok egy barackot a feje búbjára.

De Palkó még erre a csábító ajánlatra sem bújt elő. Pedig hát éppen legfőbb ideje lett volna, mert az ég nagyot dörrent ebben a pillanatban, és a felhők csatornáit egyszerre megnyíltak. A gyors visszavonulás nagy zűrzavarában a bácsi, meg Pista duettben harsogták Palkó nevét. De a szél zúgása, meg a zápor csattogása elnyomott minden emberi hangot. Néhány pillanat múlva üres lett a tisztás, csak egy-két lódengalléros hegyes csuklyás alak futkározott ide-oda a cikkázó villámok fényében. Peti meg Pista éppen egymás mellett futottak el.

– Rettentő egy idő! Nem találom!

– Én se tudom, hova lett. Buuuu! – kiáltották oda egymásnak.

Azzal Pista már beért a fák alá.

Kopp. Pistának egyszerre a fejére esett valami: egy törött faág volt. Az egyik magas tölgyfa tetejéről elmosódó hangok hallatszottak.

Palkó kiáltozott odafenn torkaszakadtából. De mire a hangja elért a fa tövébe, csak vékony nyöszörgés maradt meg belőle. Pista szerencsére mégis meghallotta. Megpróbált fölfelé nézni, amennyire az esőtől lehetett.

– Segítség! Segítség, le akarok jönni! – jajveszékelt Palika.

– Hát gyere! – bízta Pista hangos kiáltással.

Valahol a fa tetején mozgolódás támadt. Palika lenézett a szédítő magasságból.

– Nem tudok, nagyon mozog! – kiáltott le siránkozva.

A szél hatalmas rohamokban jött, és egyre erősebben rázta a fákat. Ezalatt már több cserkész érkezett a fa alá.

– Fel kell menni érte! – vezényelt Révész parancsnok úr. Két cserkész is ugrott egyszerre a fa derekához.

Vakító villám cikázott át az égen, hosszú, éles csattanás hullámzott végig az erdőn utána. A két cserkész visszahőkölt.

– Ez beütött. Bizonyosan a tóba csapott bele.

Most Rác parancsnok volt az első, aki nekiugrott a fának. Gyorsan és biztosan kúszott fölfelé a nedves fa törzsén. A többiek lélegzetvisszafojtva lesték. Egy darabig csak a zápor zuhogása hallatszott.

– Jaj, Istenem, csúszik! – kiáltott odafent Palika.

– Mindenki menjen el a fa alól! – harsogott a parancsnok szava.

A fákat egyre vadabbul rázta a szél, Rác parancsnok lassan, küszködve birkózott az ágakkal.

– Fogózkodj meg jól, Palika! – kiáltott fel.

– Nagyon ráz! – hangzott újra a siránkozó válasz. – Letörik, jaj letörik!

Palika csakugyan nem volt éppen valami irigylésre méltó helyzetben. Mikor fölfelé mászott, akkor csak azt nézte, hogy minél messzebbre kerüljön Andor bácsitól, az üldözőjétől. Soha életében nem tudta megérteni később se, hogy volt annyi bátorsága, meg ügyessége, hogy ide felmásszék. Rémműlten kapaszkodott meg egy hajladozó vékony ágban, és szédülve pislogott lefelé.

– Jaj, ne tessék idejönni! Mert ha ketten vagyunk, biztosan letörik.

Hanem Rác parancsnok úrnak ugyan beszélhetett. A hajladozó ágak között egyszerre elkapta Palikát. Palkó egyet sikoltott, aztán a két erős kar összezárult körülötte. Pár pillanat múlva már földet is értek. Palika halotthalványan és csuromvizesen feküdt Rác parancsnok úr ölében.

– Tábori orvos! Tábori orvos! – hangzott a kiáltás mindenfelől.

Tíz perc múlva Balázs úr zuhogó esőben vágatott vissza a kocsiján. A hátsó ülésen egy vastag pokrócgöngyöleg feküdt az ernyő alatt. Meg-megdöccent egy-egy zökkenőnél. Különben mozdulatlan maradt.

A cserkész táborban pedig aznap este egy kis emberrel kevesebb lett a létszám.

Tizenötödik fejezet, melyben Palika nem jelenik meg, de mégis ökörlötte forog minden

Másnap reggel csúnya, ködös időre ébredtek.

– No fiúk, – mondta Csaplár Gyurka, mikor az ébresztő szavára mozgolódni kezdtek, – de csöndesek vagytok. Nem alszik ám senki.

– Nem bizony, – mondta Bálint Peti egy kis szomorú nyomatékkal a hangjában. Mert tegnap ilyenkor még Faragó Palika szundikált a sarokban. Hagyták rendesen aludni, ameddig lehetett.

– Ma okvetlen be kell mennem Margitfalvára, – szólalt meg Pista.

Persze – bólintott Peti. – Mindennap bemegyünk. Vagy én, vagy te, vagy valaki.

Faragó Palikának bizony magas láza volt aznap. És másnapra még rosszabbul érezte magát. Pista délben kiállt a tábor kapujába, és ameddig a kürtzó nem hívta ebédelni, addig ott maradt mozdulatlanul.

Bálint Peti éppen most érkezett meg. Leugrott a bicikliről és megtörölte a homlokát.

– Mi újság? – kérdezte Pista.

Peti lenézett a földre.

– Hát, – mondta egyszerűen, – rosszabbul van. Ugyanakkor megfogta Pista kezét és hűsége nagy kék szemével melegen nézett rá.

– De azért ne búsulj, – tette hozzá. – Megsegít a jó Isten, Holnap megint eljön hozzá a doktor.

Pista beszívta kissé az ajkát a foga közé és azt szopogatta.

– Mit fog szólni a mama? – mondta végre. Csendesen lehajtott fejjel mentek egymás mellett. Másnap aztán megint lejátszódott ugyanez a jelenet, csak hogy megfordítva: Pista jött meg biciklin és Peti várt rá a kapuban. De a hallgatás meg a kézszorítás ugyanaz maradt.

– Tüdőgyulladása van, nem tudom mi lesz, – szólalt meg végre Pista.

És ettől fogva Pista valahogy a tábori élet középpontjába került.

A táborozás előtt az őrnek csak épp hogy megtűrt tagja volt. Olyan férges gyümölcsfélének nézték, amelyről sohasem tudja az ember, hogy mikor hull le a fáról. Csak Bálint Peti hajtogatta egyre, amikor csak alkalma volt rá, hogy a Pista jó fiú, csak ízé ... csak egy kicsit ... de azért érdemes vele barátkozni. Hanem azért voltak még itt a táborban is egyesek, akik nem értettek mindenestől egyet Petivel. Most azonban kezdett a közfigyelem mindinkább Pistára irányulni. Hol egy jobb porció, hol egy kis ajándék volt a figyelem. Pista maga sem tudta, mi az, ami olyan jól esik neki, csak olyanfélét érzett, mint amit az éretlen gyümölcs érezhetne a fán, amikor sütni kezd rá a jó meleg nap. Csaplár Gyurka az egyik reggelen csokoládét nyomott Pista markába.

– Nesze, – mondta, – ezt vidd el az öcsédnek.

– Hogy van a Palkó? – kérdezgették mások.

Pistának ilyenkor felderült az arca egy pillanatra, hanem aztán megint elkomolyodott. Bizony nem sok jót mondhatott a kérdezősködőknek. Azért játékból, énekből, munkából egyformán kivette a részét, de lassankint valami szokatlan kifejezés telepedett meg az arcán.

Egyszer az ebéd utáni pihenő alatt Bálint Peti odacsúszott hozzá a sátorban.

– Mit csinálsz Pityukám?

Pista hanyatt feküdt és a levegőbe bámult. Most összerezsent.

– Te vagy az, Peti?

– Én volnék. Zavarlak?

– Nem, – mondta Pista vontatottan – nem zavarasz.

Levelet akartam írni a mamának. De talán jobb így. Ma még úgy sincs mit írni. Talán holnap, ha Palika jobban lesz.

– Hát azt hiszed, hogy holnapra ...?

Pista lassan megrázta a fejét.

– Nagyon nagy láza van, de talán holnap ... nem tudom.

– Holnap vasárnap van, – mondta Peti. Olyan volt, mintha még valamit akarna mondani.

Pista kérdőleg nézett rá.

– No és?

– Hát csak azt gondoltam, hogy szentáldozást végezhetnénk a Palkóért.

Pista meglepetten nézett fel rá.

– Az ám, – mondta elgondolkozva – csakhogya akkor nekem előbb ...

– Nekem is gyónnom kell. – toldotta ki Peti a félbeszakadt mondatot.

– Ma délután elkészülünk, jó?

Pista zavart és komoly képpel nézett le a földre.

– Hát... tudod ... Most vakáció van, – mormogta halkán.

– Vakáció? Hogy érted ezt?

– Hát tudod, a mama azt mondja, hogy sohasem kell az embernek fölöslegesen izgatni magát, én pedig mindig olyan izgatott vagyok, ha gyónni kell...

Egy kicsit kapkodva beszélt. Peti figyelő kék szeme nagyon megzavarta. – Ne érts félre kérlek, csak izé ... tudod ...

– Félsz a gyónástól – mondta Peti egyszerűen.

– Félek? Miért gondolod, hogy félek? – kérdezte Pista megütközve, de Peti nem felelt.

– Nem is félek, – dörmögött Pista szinte sértődötten. – Hát nézd, Peti, majd meglátom. Ha el tudok készülni.

– A Palkóért tesszük, meg aztán a jó Isten nyáron is csak velünk van. De hát ahogy akarod.

Estefelé aztán megint találkoztak.

– Megyünk, – mondta nyomatékkal Pista, és Peti komolyan rábólintott.

Másnap aztán ott térdeltek együtt az oltár előtt. Mikor pedig kijöttek a templomból, Pista odasúgott a barátjának.

– Hát igazad volt. Örülök, hogy nem voltam olyan gyáva.

Aznap délelőtt a parancsnok úr betévedt a sátrukba. Pista éppen valami fadarabbal bíbelődött. Csaplár Gyurka faragott egy kis szobrot az öccsének. A parancsnok úr megnézegette.

– Derék munka, elviheted délután neki. – mondta, és nagy szeretettel végignézett Pistán.

– Gyere pajtás, sétáljunk egyet. Szeretnék egy kicsit beszélgetni veled.

Pista elvörösödött. Egy pillanatra szinte megijedt, mintha valamiért felelősségre akarnák vonni, de megérezte a nagy szeretetet a parancsnok hangjában. Felegyenésedett és megindult mellette. Ahogy mentek, szinte a fű is ruganyosabb volt a lába alatt. A parancsnok úr egyelőre hallgatott, Pista lopva a fiúkra nézett. Ha most látna a mama, – gondolta, és egyre keményebben vágta a lépést.

Kiértek a tábor szélére, ahol senki se járt.

– Édes fiam, – kezdte a parancsnok – komoly dologról akarok veled beszélni. Üzenetet kaptam a nagybátyádtól. Palika nincs jobban. Tudom, hogy tebenned van annyi lelki erő, hogy nyíltan beszélhetek veled. A kis öcséd állapota veszedelmes. És bár a doktor reményli, hogy fel fog gyógyulni, de azért... el lehetünk készülve az ellenkezőre is. Pistának eddig hevesen dobogott a szíve, most, mintha egy pillanatra megállt volna. A parancsnok úr némán fogta a kezét. Hallgattak. Aztán a parancsnok úr újra megszólalt.

– Most mindjárt indulhatsz is. Éjszakára is ott maradhatsz, ha jónak látod. Légy erős fiam, az Isten áldjon meg.

Magához ölelte Pistát, aztán lassan, gyöngéden eleresztette. Pista nem is vette észre, hogy mikor ment el mellőle. Nekidült egy fának és a fűre bámult. A fűszálak között apró bogarak mozogtak, a virágokon harmatcseppek rezegtek. Ott a fa tövébe talán egy-két új csepp is hullott le Pista szeméből.

Az erdő csendjébe egyszerre belereccsent valami. Léptek zaja közeledett. Valaki hátulról odaugrott Pistához.

– Na, né, ez aztán mázli! – kiáltotta egy kellemetlen, rekedtes hang. – Szervusz, Pityóresz!

Pista úgy érezte, mintha hirtelen magas hegyről zuhant volna alá. Megfordult. Elegánsan öltözött, pufók képű fiú állt előtte. Gúnyosan mosolygott.

– Na, ne komédiázz, – szólalt meg végre, és finom sétatálcájával türelmetlenül böködte a fűvet. – Csak megismered tán a te kedves Putyi barátodat?

– Óh, igen, Putyi, hát te vagy az? – kérdezte Pista halkán és nagyon vegyes érzelmekkel bámult a jövevényre.

Putyi az órája láncával kezdett el játszózni.

– Meghiszem azt, hogy én vagyok. Már mért ne volnék én? Azért, hogy egy év óta nem találkoztunk, csak nem felejtetted el talán a legjobb barátodat?

– Igen, – mondta Pista hűvösen, – emlékszem, hogy régen ... – aztán elhallgatott.

Na né, ez aztán a mázli!

Pistáék vagy három évvel ezelőtt fürdőhelyen ismerkedtek meg Putyiékkal. A mamák igen jó barátságban voltak, és Pista is úgy találta akkor, hogy Putyinál külön barátja nem is lehet. Putyi édesapja báró volt és mindig autón jártak.

– Hát ti már itthon vagytok? – kérdezte Pista.

– Óh, már előbb is jöttünk volna, a mama borzasztóan unja a sok fürdőhelyet. Szeretne már egyszer a régi, kedves kis Budapesten élni egy kicsit. A külföldet is meg lehet unni. Mit gondolsz, mi unalmasabb, egy esztendő Osztenében, vagy Osztende egy esztendőben?

Hahaha! Ugye, jó? Na, tudod, az rémes, hogy mennyi pénzt kihúztak a zsebünkből. Hát, hiszen a papa győzi, no, de azért mégis! ...

Putyi szaporán ontotta a szót, Pista nem szólt közbe. Az erdő ünnepi csöndjében még üresebben hangzott minden ostobaság.

– Nálatok ma ugyan nincsen látogató nap, – folytatta Putyi, – hanem azért mi gondoltuk, hogy mégis csak ideszemtelenkedünk. Mert én már mindenféle kabarét láttam, csak éppen cserkésztabort nem. Aztán meg akartam magamnak szerezni ezt a heccet, hogy megnézzem, hogy áll neked az a cserkész ancúg. És ... Hallod, Pityóressz, mi bajod van? Mit vágsz olyan grimaszokat?

Pista arcán csakugyan fájdalmas vonás jelent meg, szinte szánakozva nézett végig egykori barátján.

– Bocsáss meg, – mondta aztán, – de nekem el kell mennem, beteg az öcsém és ma okvetetlen meg akarom látogatni.

Putyi báró erre özönével ontotta a haszontalan kérdést, aztán egy-két üres biztató szót is fűzött hozzá.

– No, ez pech, de nem baj! Ahogy én az öcsédet ismerem, meggyógyul, az zicher. Olyan „vas” gyerek. No, szervicsek, Pityinkó! Viszontpillantásra egy másik okkázior.

Pistát nem kellett biztatni. Ment sietve, mintha kergették volna. Hátra se nézett. A műszaki sátonál biciklit kért és felvetette rá magát. Az arca még most is égett. A parancsnok úr szavai után arcul csapta Putyi vigasztalása. Erősen megnyomta a pedált és csak úgy repült kifelé a táborból. Úgy érezte, hogy lomha porfelhő terjeng mögötte, azt teszi nehezzé lélegzetét.

A kapu mellett még egy arc villant fel. Bálint Peti vitte a virágcsokrát a tábori fészülethez. Pista szemében felragyogott egy sugár. Visszakiáltott.

– Isten veled, Petikém!

Peti keze meglendült a napsütésben. Pistát hirtelen megkapta valami fájó, meleg érzés és húzni kezdte lefelé a bicikliről. De aztán megnyomta a pedált és nyílsebesen surrant ki a kapun.

– Ki tudja, mi lesz, mire újra visszajövök? – gondolta magában. – De mindegy, hadd jöjjön, aminek jönnie kell.

Egyedül volt, de nyugodt szemmel nézett előre és keményen fogta a kormányt.

Tizenhatodik fejezet, melyben három alkalmi költő elszavalja közös szerzeményét

Faragó Palika igen sértődötten feküdt az ágyban. Egy légy mászott az orrán, melyet sehogy sem tudott elkergetni. Azonfelül már kétszer is hívta a mamát, de a mama csak nem jött. Palkónak zúgott a feje, a két szeme égett és majd kiugrott mind a kettő az üregéből. Gondolkozni meg hiába próbált, úgy se jutott semmi az eszébe. Kábultan aludt egyet-egyet, aztán ha felébredt, naphosszat elnézegetett öntudatlanul egy nagy világos négyszöget, amely ott volt előtte. Néha aztán nagy sötét gombok, meg hosszú, vékony nyársak rajzolódtak erre a fehérségre, ismerős hangok pisszegtek, morogtak körülötte néha a szobában. Ilyenkor Palika szerette volna megérteni, hogy mit akarnak, de nem tudott figyelni rájuk. Közben jöttek a hosszú éjszakák, amikor csak a mécses égett. Bizony, nagyon keserves volt mindez.

A margitfalvai nyaralóban lábujjhegyen jártak, az ablakon át hosszúbotos cserkészek leselkedtek be néha. Andor bácsi, meg az öreg Jutka szakácsné megtették, ami csak tőlük tellett, a fürdőorvos is gyakran járt ki a villába. És az első nagy ijedség után lassan mégis csak derülni kezdett az ég Balázs Andor bácsi portája felett. Palika egyre kevesebbet hánykolódott és egyre hosszabbakat aludt. Egy reggel aztán szokatlanul tiszta fejjel ébredt fel, és nagy kerek szemmel bámult az új világba. Barátságos, nagy, tiszta szobában feküdt, az ágygal szemben szép világos ablak. Odakint a ragyogó napsütésben a kert, rétek, vetések, erdők. Az úton pedig három kicsi pont mászott előre.

– Bogarak – gondolta Palkó és nagyon megörült, hogy már érti is a saját gondolatait. A három bogár azonban egyre nőtt, hosszú csápjaik messziről integettek.

– Milyen furcsa, – töprengett Palkó, – gombát visznek a fejükön, vagy mit.

Csakhogy a gombok alatt pufók piros arcok virítottak ki lassan. Az egyiket megismerte mindjárt.

– Pista, hej Pista!

Már akkor a fiúk a kert alatt jártak, Balázs Andor bácsi nyitott nekik ajtót. Aztán szó nélkül besompolyogtak a betegszobába. Óvatosan közeledtek az ágyhoz. Csaplár Gyurka állt a közepén, Pista, meg Bálint Peti két oldalt. Úgy sorakoztak fel ünnepélyesen Palika elébe. Palkó elmosolyodott.

– Szerbusztok!

A mosolygás Palkó arcocskájáról tovább terjedt és a három cserkész orcája is kivirított. Csaplár Gyuri most már bátrabban köszörülte meg a torkát, aztán rázendített a verses köszöntőre, melyet hármasban faragtak az úton.

Palikánk, Palikánk, drága, kedves Pálunk,
A tábor nevében íme, eléd állunk.
Látogatni jöttünk s ünnepelni téged,
Hogy már visszanyerted ma az egészséged.
Doktor bácsi mondta: túl vagy a veszélyen.
Meggyógyult a Palkó, éljen, éljen, éljen!

Azzal egy csokor vadvirágot tett oda Palkó ágyára. A másik két fiú is közelebb jött. Ketten együtt mondták a mondókájukat.

Palikám, Palikám, drága kedves Pálunk.
Felgyógyulásodhoz, szívből gratulálunk.
Torkunk szakadtából éljent kiabálunk.

No, ami az éljenzést illeti, hát az bizony egészen halk és óvatos volt, hanem az öröm és lelkesedés annál nagyobb. Peti egy kis csomag cukrot, Pista meg egy zsebtükröt tett le a paplanra.

Palika nagyon elpirult és igen szégyenlősen mosolygott.

– Nahát! – mondta végre és megtapogatta egymás után három ajándékát, – ez mind az enyém?

– Jesz, jesz, – felelt tréfásan Bálint Peti, – neked hoztuk.

Palika szépen sorjában megvizsgált mindent. Előbb egy szem cukrot vett a szájába, aztán megszagolta a virágot, végre pedig a tükröt vette a kezébe.

Andor bácsi jóságos arccal figyelte a cserkészek háta mögött.

– Úgy bizony, – szólalt meg aztán csendesen, – ez a kis betyár jól ránk ijesztett.

Haszontalan pocok! Már azt hittem, hogy elpatkol a semmiházi!

– Nem patkolok – fogadkozott Palika.

– Jó, jó, csak hallgass, – dörmögött kedélyesen a bácsi. – Szép kis mákvirág. Hát meg se köszönöd az ajándékot, te?

– Köszönöm, – mondta Palkó szórakozottan, minden meggyőződés nélkül. Aztán sietve megjutalmazta magát a fáradságáért még egy szem cukorral.

– No és a vendégeket meg se kínálod? – folytatta Balázs úr a megkezdett gyermeknevelői tanfolyamot.

Palika tétovázott, de aztán mégis kitette a papírzacskót a paplanra.

– Vegyetek, itt van, – mondta leplezetlen sajnálkozással. Szerencsére, mind a hárman kórusban bizonyították, hogy nagyon jól vannak lakva, hát nem kérnek, mire aztán Palkó látható megkönnyebbüléssel dugta vissza a cukrot a párna alá.

– Akkor most fölkelek! – határozta el váratlanul. És ha Balázs Andor bácsi meg nem fogja, csakugyan ki is bújt volna az ágyból.

– No, persze, még csak az kéne, mars be a paplan alá! Különben hátrakötöm a sarkadat. A doktor bácsi azt mondta, hogy még legalább három-négy napig ágyban kell maradnod.

– Hát akkor minek mondtak olyan verset? – duruzsolt bele Palkó a párnájába. – Azt mondták, hogy most már meggyógyultam. Ki akarok menni a táborba.

– Majd kimegyünk, csak ne búsulj.

– Mit csinál a parancsnok úr, meg a kis cica? – kérdezte hirtelen Palkó.

– Dorombol – felelt Pista.

– Kicsoda? A parancsnok úr? – kérdezte rosszmájúan Bálint Peti.

Nevettek.

– Ejha, még tábori cica is van? – kérdezte Andor bácsi.

– Van bizony. A Pista mentette meg az erdészházból, amikor a tüzet eloltottuk. Az egész erdő leégphetett volna – magyarázta Peti.

– Az ám! – mondta Andor bácsi elgondolkozva. – Csakugyan hallottam erről a dologról. Egész tisztességes munkát végeztetek, azt meg kell adni.

– Meghiszem azt, – mondta Palkó, – és ugye, hogy a bácsinak a térdé is meggyógyult, olyan jól bekötözték?

– Meg hát – felelt a bácsi. – Hát hiszen nem mondom ... Hiszen hát... elvégre a cserkészeket is lehet valamire használni.

– De lehet ám! – pattant ki Pistából a cserkészbüszkeség. – Most is nagy dologra készülünk. A parancsnokságon tegnap határozták el, hogy ...

Itt azonban Bálint Peti oldalba lökte egy párszor, ettől aztán sietve elhallgatott.

– Pityukám, hiszen az úton megbeszéltük, hogy erről nem szólunk Palkónak – súgta oda neki Bálint Peti. Szerencsére Palkó el volt foglalva. Pista megvakarta a füle tövét.

– Az igaz. Nahát, tudod-e Palika, olyan érdekes dolgot olvastam ... Nem folytathatta tovább, mert hirtelen be kellett hunynia a szemét. A napsugár olyan élesen villant bele valahonnan. Egy kicsit oldalt fordította a fejét, azután újra kezdte.

– Olyan érdekes történetet olvastam egy matróz ... na, igazán ... – szakította hirtelen félbe a saját szavait. Aztán megint csak a szemét dörzsölgette az öklével. És harmadszor is belekezdett a mondókájába.

– Ja, hát azt akartam mondani, hogy az a matróz ... ejnye, no, te huncut, hát te vagy az? Palika hangosan felnevetett.

– Nahát, ilyen huncut. De milyen ravaszul elrejtetted azt a tükröt. Én meg csak nézem, hogy honnan süt mindig a szemembe a nap. No, megállj, most mindjárt fölnyársallak.

Előkapta a cserkészbotot, de Palkó csak nevetett. Mikor a nyársat nekiszegezte, felült az ágyban.

– Jaj, jaj, kegyelem!

Hanem aztán csak elhallgatott és bámulva nézett kifelé az ablakon.

– Hú, de messzire ellátni, – mondta aztán. – Ott egy torony is van.

– Az a kastély tornya, – sietett a bátyja a felelettel. – Én már voltam is odafönt... a kastélyban – tette aztán hozzá és nagyot nyelt, mert csaknem elárulta a titkát. – Onnan a toronyból egész Margitfalvára látni lehetne, – fejezte be óvatosan.

– Van egy kőlépcső a padláson, – magyarázta Gyurka, – valószínűleg az vitt fel a toronyba azelőtt, de most már egészen beomlott.

– Engem is látni onnan? – kérdezte Palika.

– Nem tudom. De a tükrödet mindenesetre meg lehetne látni.

– A tükrömet? Hiszen az sokkal kisebb, mint én.

– Az nem számít – szólt közbe Gyurka. – A napfényt kilométerekre visszaveri a tükör. A naptáviró is ezen alapszik. A katonák megvillogtatnak egy tükröt és egész sürgönyöket adnak le egymásnak a Morse-jelekkel.

Palika száj tátva hallgatta.

– Morzsa jelekkel? – kérdezte aztán.

A nevetés újra kitört.

– Morse, Morse, Morse, – hangzott egyszerre három felől.

– És az micsoda? – kérdezte Palika.

– Pont, pont, vonás pont. Ez az egész vicc. Könnyű megtanulni. Egy pont az „e”, két pont az „i”, három pont...

– Dehát, hol van a pont? A levegőbe nem lehet pontot írni, – akadékoskodott Pali.

– Ha röviden villantom, az pont, a hosszú villantás az vonás, – magyarázta Peti. – Például nézz csak a falra, leírom a nevedet.

A fiúk buzgón tanígtatták Palkót, aki ugyancsak lelkesedett az új tudományért.

– Majd felírjuk neked a betűket, legalább lesz mivel játszani egész nap, – ajánlkozott Bálint Peti. Aztán Pista még búcsúzás előtt odasúgott az öccsének:

– Holnap délben pedig nézz fel a toronyba. Majd ott is látsz valamit. De az titok, nem szabad megmondani senkinek. Most pedig szervusz, holnap megint eljövünk.

Tizenhetedik fejezet, melyben a komancsák kiássák a harci bárdot

A kastély körül csendes volt az erdő. Egy távoli faluból idehangzott a déli harangszó. Az úton két cserkész közeledett lassan a tábor felé.

– Jó, hogy a kastélyt is alaposan megvizsgáltuk, – mondta Tóth Vili.

– Egyik legfontosabb stratégiai pont, – bólintott rá Vas Géza. – Lesz gondunk rá, hogy idején megszálljuk.

– Kár, hogy a toronyfeljárat beomlott. No, azért az emelet is elég jó őrhely, elég messzire ellátni.

– Fődolog, hogy megelőzzük a védőket.

– Én különben már most biztosra veszem a győzelmet, különösen, hogy oly pompás szövetségünk akadt.

Elmosolyodtak, aztán Vas Géza felemelte az ujját.

– Nono. Azért csak nyugtával dicsérd a napot.

– Miért, kérlek? – ellenkezett Tóth Vili. – A leggyakorlottabb négy őrsünk velünk van, Rácznak csupa fiatal zöldfülűje van. Hiszen ő maga érti a dolgát, dehát csak mi is vagyunk valakik. Különösen, hogy olyan jó tanácsadónk van ... Hopp, – figyelt fel egyszerre Vas Géza – mi volt ez?

– Valami koppant – állapította meg Vili.

Géza lehajolt és figyelmesen nézte az utat.

– Egy darab mész a kastély faláról.

Mindketten felnéztek. Az út közvetlenül a kastély mellett vezetett el, a törött ablakok üresen bámultak le a völgybe. A nagy csöndességben Tóth Vili egyszer csak följajdult.

– Hohó! Ki az?

Hátulról egy kéz nehezedett a vállára. Rácz Ferenc állott a hátuk mögött.

– Ejha, te ugyan csendesen jársz, – mondta Géza. – Honnan és hová?

Rácz kifürkészhetetlen arccal nézett rájuk.

– Ezt mint magánember kérdezed, vagy mint jövődöbéli ellenséges parancsnok?

A két szövetséges összenézett.

– Úgy látszik, te is készülödsz a holnapi napra, – jegyezte meg Vili.

– Én is? Szóval, ti kémúton jártok?

Vili a torkát köszörülte.

– Nohát, legalább ki tudatok szimatolni valamit? – faggatta őket kötekedve Rácz. – Én csak egyszerűen Faragó Pistát keresem, akinek beteg az öccse. Lehet, hogy most is odaát van Margitfalván. Bár az őrsvezetőjének nem jelentette be.

Tóth Vili önkéntelen mozdulattal intett nemet a fejével.

– Tehát nincs odaát? – csapott le rá hirtelen Rácz parancsnok.

– Én? ... Én ... Nem mondtam. Különben honnan ... Izé ... Mondd csak te, te vizsgálóbírónak készülsz, hogy olyan szépen tudod vallatni az embert?

– Nem én vallatlak titeket, hanem ti engem. Mégis én tudok meg mindent. Úgy látom, Margitfalván voltatok.

Vas Géza karon fogta a társát.

– Gyere, testvér, ez veszedelmes ember.

Rácz parancsnok mosolygott, barátságosan tisztelegtek, aztán ment mindenki a maga útjára.

– Viszontlátásra a csaták mezején! – kiáltott vissza Rácz.

– Ott leszünk – felelt a másik kettő.

Azzal eltűntek a kanyarodónál. Rác parancsnok lehajtott fejjel, gondolkozva indult tovább. A kastély falánál hirtelen megállt. Felnézett, aztán megint az utat vizsgálta. A földön egy kis fehér folt látszott.

– Mész – dörmögött Rác. – Nem a falról esett le. Akkor az út mellé pottyant volna a fübe és nem ide ki az ösvényre.

Lassan megmászta a falat a szemével, aztán egyszer csak megállt a toronyablaknál. A cifra párkány jócskán előrenyúlt az út fölé. A párkány széle csorba volt. A rés felett pedig sárga folt villant el éppen akkor.

– Hm. Ezt megtapasztaljuk – gondolta Rác s már ott is volt az egyik fa alatt. Átölelte és mászni kezdett fölfelé. De még jóformán el se helyezkedett, mikor megszólalt odalentről valaki.

– Jó munkát, parancsnok úr!

– Légy résen. Te vagy az, Pista? Hát te honnan bújtál elő?

Közben Rác parancsnok már le is érkezett a földre.

– A kastélyban jártam, – mosolygott ravaszul Pista.

– Hát ellenséget láttál-e?

– Láttam. Bent jártak és mindent alaposan kikémleltek.

– Találkoztak veled is?

– Ahogy vesszük, parancsnok úr. Én találkoztam velük, de ők én velem nem.

– Szóval, kilested őket.

– De ki ám! Pompás dolog volt, hogy éppen itt jártam egy magánügyben. Nagyszerű búvóhelyem van.

– Fent a toronyszobában, ugye?

Pista csodálkozva nézett a parancsnokára.

– Igen, honnan tudja a parancsnok úr?

– Rác a földre mutatott.

– Látom. Máskor ne támaszkodj fent a párkányra, mert ha a fejed nem is látszik innen alulról, de azért egy darab mész is elárulhat. Különben, hogy jutottál fel, hiszen úgy tudom, a toronynak nincsen följárata?

Pista mosolygott.

– Titok, parancsnok úr.

– És az a magánügy? Az is titok?

– Az is, – felelt Pista, – minden délben ellátogatok ide. De az ellenségtől is hallottam egy hadítkot. Az emeleti ablakban beszélgettek éppen alattam.

Pista itt a hatás kedvéért egy kis szünetet tartott.

– Beszéltek arról is, hogy Margitfalván jártak?

– Igen! – mondta Pista meglepve. – Dehát a parancsnok úr mindent tud?

– No, azt például mindjárt nem tudom, hogy miért jártak azok odaát. De azt hiszem, fontos dolog lehetett.

– Bizony, fontos — sóhajtott Pista. – Szövetséget kötöttek a nagybátyámmal, elcsábították. A bácsi nagyszerűen ért a haditudományhoz, mindig stratégiai könyveket olvas. Igazán árulás, hogy az ellenséghez pártolt. Hanem majd én is szövetséges után nézek. Sőt, már...

– No, mit akartál mondani? – kérdezte a parancsnok úr, mikor Pista hirtelen elhallgatott.

– Az is titok, – felelt Pista, – de a parancsnok úrnak elmondok mindent. Tessék csak egy tisztásra jönni, ahol nincsenek bokrok és nem hallgathatják ki az embert.

* * *

Aznap a táborban különös hangulat uralkodott. Ment a munka, mint a karikacsapás. Az izmok feszültek, a jókedv sziporkázott, csak hogy a nagy jókedv mögött volt valami, ami máskor nem szokott lenni. Titkos célzások röpködtek ide-oda, néha két cserkész összedugta a fejét egy pár pillanatra, vagy csak messziről, „drót nélkül” villantak össze a pillantások. Ilyenkor mindig akadt egy harmadik, aki gyanakodva hegyezte a fülét, egyet köhintet. jegyzett gyorsan valamit a noteszába. Sőt az is megtörtént, hogy ha valaki bicskát kért a szomszédjától, az véletlenül sárgarépat adott neki. A gyanútlan cserkész még meg is köszönte, és mialatt egy írást olvasott, mely a sátor előtt volt kifüggesztve, buzgón vakargatta az egyik répat a másikkal. Mert hát az az írás igen fontos valami volt. Négy példányban volt kifüggesztve a tábor négy sarkán és szólt vala a következőképpen:

Uf!! Uf!! Uf!!

Uf!! Uf!! Uf!!

RESZKESSETEK SÁPADTARCÚAK!!!

A komancsák dicső főnökei, Villámsugár és Vasököl már kiásták a harci bárdot a sápadtarcú cojóták ellen. Ha a nap még egyszer felkel és már áthaladt a fejetek felett s a lándzsák árnyéka már három arasznyi (3 órákor), elkezdődik a harc. És mire beesteledik és két kéz ujjainál eggyel kevesebb óra lesz, addigra táborotokat elfoglalják a vitéz komanccsa harcosok és véres skalpjaitokkal díszítik az erdő fáit. Megmondtuk. Howg!

Villámsugár és Vasököl, a nagy főnökök.

Így szólott a rettenetes levél, alatta pedig a hadijáték megállapított szabályai következtek:

Támadók: I. raj. Parancsnok: Tóth és Vas.

Táborvédők: II. raj. Parancsnok: Rácz Ferenc.

Egy őrsi zászló letűzendő a tábor közepére.

A támadók akkor győztek, ha: 1. a zászlót csellel vagy erőszakkal hatalmukba kerítették; 2. ha öt emberük bejut egyszerre a tábor belső területére; 3. ha a védőket kiirtották.

Á védők győztek: Ha 1. délután 3-tól este 9 óráig az előbb felsorolt esetek egyike sem következett be, 2. vagy ha a támadókat sikerül mind megölni.

Harcolni lehet: 1. Kalap mellé tűzött számok lekiáltásával, 2. papirosbombákkal, 3. karszalag letépéssel.

– Ejha, ennek a fele se tréfa – jegyezte meg Sebestyén Karcsi. – Borzasztó nagy a front. Négy oldalról kell védekezni.

– Vagytok hozzá elegenden – jegyezte meg egy I. rajbeli komanccsa. – Hanem azért én is azt hiszem, hogy holnap már az örök vadászmézőkön fogtok vacsorázni.

– Akkor ma inkább dupla porciót kérünk. Ami biztos, az biztos! – vonta le Bálint Peti a gyakorlati következtetést.

Tizennyolcadik fejezet, melyben Pista is szövetséges után néz

Pista reggel egészen ártatlan képpel állt Révész parancsnok úr elé. Engedélyt kért, hogy meglátogathassa az öccsét. Az engedélyt csak megkapta, hanem még egy biciklire is lett volna szüksége. De azt már nem kapott. Tóth Vili ott forgolódott a műszaki sátor körül és igen gyanakodva méregette. Mikor pedig meghallotta, hogy éppen Margitfalvára igyekszik, kereken kijelentette, hogy neki mind az öt biciklire szüksége van máma. Csakugyan óriási tevékenységet fejtett ki. Mintha csak a táborozás három utolsó napjára jött volna igazán bele az élelmiszer bevásárlásba. A főtérről indította a biciklistáit állítólag a közeli falvakba, kit erre, kit arra.

– Ezek nem jóban törik a fejüket – dörmögött Rác, aki éppen akkor ment át a téren.

– Hogy érted ezt, Feri bátyám? – kérdezte Csaplár Gyurka.

– Hát, csak úgy, – felelt Rác, – hogy ezen az öt biciklin nem cserkészek ülnek, hanem komancsák. Pista, gyere csak ide!

Rác parancsnok halkán váltott néhány szót Faragó Pistával. A fiú tisztelgett.

– Igenis, – mondta halkán, de határozottan, – hát akkor elmegyek gyalog.

A biciklisták egymás után surrantak ki a kapun, Pista átvágott az erdőn és teljes gőzzel haladt előre. Útközben élesen figyelt minden zajra. De közben erősen gondolkozott is. – Az bizonyos, hogy Tóth Vili bevásárló biciklistái egytől-egyig nagyobb fiúk, akik valószínűleg bent vannak a komanca vezérkarban is. Meglehet, hogy kerülő utakon idegyűlnek Margitfalvára, nagy haditanácsra. Gyanakodva vette szemügyre a nagybácsi házát, de az udvaron egyelőre semmi gyanúsat sem vett észre. Andor bácsi egyszerre csak kint termett a verandán.

– Ohó, Pista! Szervusz! Hát téged mi jó szél hozott erre? – kérdezte, miközben pajkosan hunyorított és mosolyogva nézett Pistára.

– Jó napot kívánok, Bandi bátyám! Eljöttem a Palikához. Hogy van? Mit csinál?

A bácsi elnevette magát.

– A Palika? Hehehe. Hát te a Palikához jöttél? Persze, persze. No, nagyon szép, nagyon kedves, hanem máskor így délelőtt nem igen szoktál ráérni látogatóba menni.

Aztán még hozzá gyalog. Jó kis séta. Hát, olyan sürgős volt a dolog?

– Délután hadijátékunk lesz, akkor nem érek rá, – felelt egyszerűen Pista.

– Oh, persze, persze, hadijáték. Igen, hallottam róla – hűmmögött ravaszul Andor bácsi.

Pistában hirtelen felforr az indulat ilyen kétszínűség láttára, de aztán győzött benne is a diplomata. Igyekezett ő is mentül ártatlanabb képet vágni.

– Hát kérem, bácsi, akkor most bemegyek a Palikához.

– Jó, jó fiam, csak eredj, keresd meg – mondta kissé zavartan a bácsi, aztán hirtelen karon fogta Pistát. – Azaz várj csak, majd én is veled megyek.

Ahogy benyitottak, Palika egy széken lovagolt. A másik szék spárgával volt befogva. Köszönés helyett egy nagyot kiáltott.

– Vigyázz, Pista! Megrúg a lovam.

– Szervusz, Palika. Mit csinálsz? – köszöntötte Pista.

– Él, mint a hal a vízben – szólt közbe a bácsi. – Különben nagy újság van. Holnapután vendég jön. No, találjátok ki, hogy kicsoda?

– A cserkészszövetségtől? – találgatta Pista.

– Nem, még följebb.

– Az országos elnök jön ki meglátogatni a tábor?

– Még följebb.

– A főcserkész?

– Nem.

Andor bácsi itt hirtelen fölrántotta bozontos szemöldökét és egy nagyot kacsintott utána. Úgy vágta ki a nagy újságot.

– A mama jön, a mama! – Azzal meglobogtatta a sürgönyt a kezében.

Erre a szóra nagy mozgolódás támadt. Palika fellökte a lovát és talpra ugrott, Pista meg ellenkezőleg, hirtelenében leült egy székre.

– Hajahopp! Hajahopp! – kiáltott Palkó torkaszakadtából.

Aztán felugrott a székre és trombitát rögtönzött a kezéből.

– Traraa. Traraa. Trara. Jön a mama, mama, mama!

Úgy fújta, hogy csak úgy harsogott. Pista ezalatt háromszor is, négyszer is elolvasta a sürgönyt egymásután. Még hozzá Andor bácsi Faragó mama legutolsó levelét is előhozta, ebből aztán olyan találgatások és beszélgetések támadtak, hogy Pista csak egy félóra múlva kapott észbe. Egyszerre elkomolyodott.

– Okvetetlen beszélnem kell Palkóval négyszemközt, – határozta el magában, dehát Andor Bácsi úgy látszik, szemmel akarta tartani őket. Pista egyszer csak nagyot és merészet gondolt.

– Meg kell próbálnom, hogy csakugyan készül-e itt valami tanácskozás és Rác parancsnok úrnak igaza van-e azokkal a biciklistákkal. Így legalább két legyet ütök egy csapásra.

Hangosan pedig a világ legártatlanabb ábrázatával azt mondta:

– Azt hiszem, biciklisták jönnek.

Maga sem hitte volna, hogy ennek a rövid mondatnak milyen óriási hatása lesz. Andor bácsi éppen háttal ült az ablaknak, gyorsan felugrott és komor arccal nézett ki az ablakon.

– Mit? Egyszerre jönnek? – dörmögte magában. – Pedig mondtam nekik ...

S mivel a biciklisták azóta már befordulhattak az udvarba, kapta magát és szó nélkül kisietett.

– Pista egyszerre odahajolt Palikához.

– Palika, Palika, ide hallgass, gyorsan – suttogta szinte hadarva. Ma nagy hadijáték lesz. Az ellenzék vezérei idegyűlnek tanácskozni. A bácsi elárult bennünket és az ő pártjukon van. De most te leszel a mi kémünk. Szedd össze jól az eszedet, figyelj és hallgatózz. Igyekezz kitudni a haditervet.

– És akkor te megint fölmész a toronyba? Mint ahogy délbe szoktál? És akkor megint tükrözünk?

– Nem. Félháromra visszajövök. Azt hiszem az ebédelőben lesznek. Ha tudnál hallgatózni a kulcslyukon ...

– Megpróbálom, de hátha ...

– Csitt!

A bácsi éppen akkor jött vissza. Bosszúsan dörmögött.

– Nem tudom, mi jutott az eszedbe, híre-hamva sincsen biciklinek. Hanem jobb lesz, ha te is hazafelé indulsz már, mert nem leszel otthon délre.

– Akkor inkább itt maradok a bácsinál ebédre.

– Ohó, azt már nem, – tiltakozott erélyesen a bácsi. – Cserkésznek a táborban a helye. Csak eredj haza szépen. Nekem ma úgyis sok a dolgom, későn ebédelek.

Pista elmosolyodott.

– Köszönöm a szíves marasztalást – mondta jókedvűen. – Szervusz, Palika.

Viszontlátásra – tette hozzá kis nyomatékkal.

Kint azután összeráncolta a homlokát és halkán füttyentett.

– Hát, az már bizonyos, hogy nagy haditanács lesz, – gondolta magában, – most hát csak Palkónak legyen magához való esze, ez a fő.

Tizenkilencedik fejezet, melyben Palika hadifogságba kerül és más nevezetes dolgok is történnek

Andor bácsi egy darabig még állt a verandán és Pista után nézett.

– No, csakhogy lent van a nyakamról, – mondta végre, rosszkor jött, azt hiszem kémkedni akart. Kis híja volt, hogy tetten nem ért bennünket. Hopp!

Ez a kiáltás egy fütttyentésre volt a felelet. Ez a jeladás a hátsó kiskapu felől hallatszott. Andor bácsi maga nyitott kaput. Egy öregcserkész jött be, kétoldalt két biciklit vezetett.

– Jönnék a többiek is egyenkint. Úgy ni. Ezt a két biciklit szerencsésen becsempésztük – mondta. – Vigyázni kell, Rácz Feri embereire nagyon rájuk jött a rőzszeszedés. Mindenütt ott lábatlankodnak.

Már pedig ezt a tanácskozást mindenáron titokban akarom tartani, – mondta Andor bácsi, – ha megtudják, hogy itt a főhadiszállás, sok mindent ki tudnak már előre számítani.

– Adjon Isten! – mondta valaki öblös torokhangon.

Elöl a nagy udvarban csaholni kezdtek a kutyák.

Egy szűrös atyafi jött be és egyenesen feléjük tartott. Nagy báránybőr sapkáját mélyen a szemére húzta.

– Mi járatban van kend? – szólalt meg Andor bácsi. – Kit keres?

Az idegen levette a süvegét és. elnevette magát.

– Adj Isten, Andor bátyám! Látom, hogy nem ismer rám.

Hirtelen ledobta magáról a szűrt, cserkészruha bújt ki alóla.

– Vas-Géza! – kiáltott Balázs Andor. – Hej, öcsém, te ugyan jól felöltöztél, még hozzá ez a nagy bajusz.

– Ebben a ruhában besétálok a táborukba, – – mondta Géza. – Azonkívül hoztam egy lasszót is.

– Hát az minek?

– Nagyszerű tervem van vele. Majd odabent elbeszélem.

A hátsó ajtón megint három szabályos koppanás hallatszott. A cserkészek egymás után lopóztak be és zajtalanul suhantak be az ebédlőbe.

– Kezddhetjük a tanácskozást? – kérdezte Tóth Vili.

Andor bácsi titokzatosan a szájára tette az ujját. Felkelt. Kinézett az egyik ajtón, aztán gondosan bezárta. Utána titokzatos mozdulattal átsétált a másik ajtóhoz és miután gondosan megvizsgálta annak is a környékét, kétszer ráfordította a kulcsot a zárba.

– Na, most már kezdhetjük, – mondta elégedetten. – Azaz, várjatok csak, még gondosan elzárom a kulcslyukakat is. Nna! Hát ez olyan háború lesz, amelyet nem látott még a világ. A technika minden vívmánya, a legfortélyosabb hadicselek. Eddig háromféle támadási módot eszeltem ki. Kettő egészen egyéni akció, ha ezek nem sikerülnek, jön az általános komoly támadás.

– Én pedig a negyedik tervvel jövök, – szólalt meg Géza.

– Nagyszerű. Az egyik csak elsül a négy közül.

Emberi számítás szerint legkésőbb két óra alatt mienk a győzelem. De azért nem árt az óvatosság. Pardon, – tette aztán hozzá – megrúgtalak?

– Dehogy, semmi. Nem én voltam, – mondta Vili.

– Akkor térjünk át a részletekre. Ceruzát, papírt elő.

– A csapatot három részre osztjuk, – kezdte el Balázs Andor mutatós napóleoni pozitúrában. – Három oldalról támadunk. Kérem a tábor térképét.

Az egyik cserkész előzékenyen áthajolt az asztalon.

– Ó, pardon, – mondta aztán restelkedve, – azt hiszem valakinek a lába volt.

– Senki se figyelt a megjegyzésre, mindenki előre hajolt a térkép fölé. Andor bácsi szép lassan magyarázni kezdett.

– Az első feladat, hogy a kastélyt meg kell szállni, nehogy az ellenség megfigyelőket küldhessen az ablakokba. Az emeletről szemmel tarthatnák az utakat.

Az első csapat tehát foglalja el a kastélyt. A második a patakon túl helyezkedjék el. A harmadik sereg innen felülről ereszkedik le. Ezt én szeretném vezetni. A kastély mellett Tóth Vili lesz a parancsnok, a patak menti második hadtest Vas Gézáé. Jó lesz így?

Andor bácsi szavait helyeslő mormogás kísérte.

– De még a negyedik oldalra is kell négy-öt ember, – folytatta Andor bácsi. – Ide kell csalogatnunk az ellenség főerejét, apró kavicsokkal pompásan lehet a lombot mozgatni, mintha egész hadsereg bujkálna. A là May Károly.

Itt aztán belekezdtek a részletek tárgyalásába. A ceruzák is dolgozni kezdtek.

– Várjatok csak, leszedjük ezt a nagy takarót, – mondta Andor bácsi.

A nagy ebédlőasztalt hosszú nehéz terítő fedte be, amely négy oldalon csaknem a földig ért. Két cserkész gyorsan megkapta és össze akarta hajtani.

– No! – mondta az egyik fiú.

– Hopp! – felelt a másik. – Mi az?

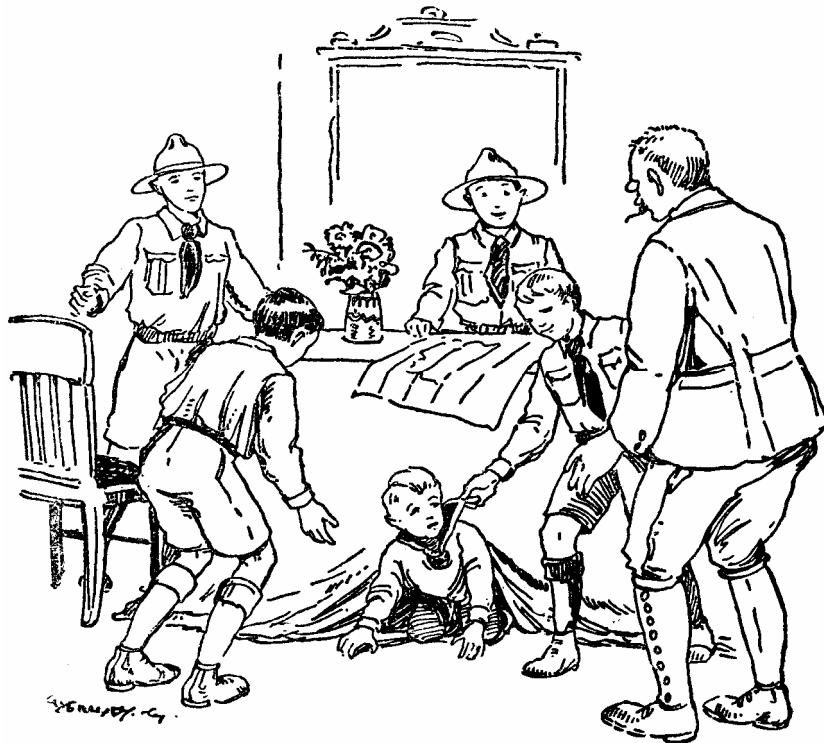
– Az egyik csücske beszorult az asztal alá, vagy mi. Várj csak!

A két fiú lehajolt, az asztal gyanúsán recsegett.

– Hahó, megálljatok! Kémet fogtam! – kiáltott Vas Géza.

Vas Géza kezében ugyanis egy matrőzgallér jelent meg.

– Ejha, csakugyan. Spion! – kiáltottak a többiek.

Ejha, csakugyan. Spion! – kiáltották a többiek.

Palikát felültették az asztal tetejére. Nem szólt semmit, csak ült és szaporán pislogott.

– Hát így vagyunk öcsikém? – kérdezte gúnyosan a bácsi. – No, lesz gondom, hogy el ne árulhass bennünket.

– Nem én vagyok az áruló, a bácsi az áruló, – mormogott dacosan Palika. – El is mondok mindent a Pistának.

– Áhá, most már tudom, honnan fűj a szél! Úgy látszik az a furfangos kópé még vissza is akar jönni. No, majd résen leszünk. Téged pedig ma délutánra hadifogságba zárlak. Egy, kettő, gyerünk a dutyiba.

Palika büszkén, férfiasan fogadta az ítéletet.

– Ha pedig az a Pista gyerek csakugyan bebotlik még egyszer hozzánk, – folytatta a bácsi, – akkor őt is itt fogjuk. Bedugjuk a tömlőcbe Palikához. Ott aztán kedvükre ármánykodhatnak a négy fal között. Ti meg itt maradtok ebédre. Még addig a lovaimat is megnézhetitek.

Andor bácsi kitett magáért és az ebéd igen pompás volt. A hadifogolynak is jutott belőle bőven.

Palika ott ült az ablaknál és kifelé bámult, amikor a bácsi váratlanul benyitott hozzá. Igen harciasan kanalizta a levest, marconán vágta be a húst, a főzeléket nemes hévvel pakolta be, a tésztnál pedig a harci kedve a tetőpontra hágott.

– Azértis, azértis! – hajtogatta egyre.

A bácsi nem szólt rá egy szót sem, hirtelen az órájára nézett.

– Ejha, mindjárt félhárom. Nekem mennem kell.

Szerencséje annak a lurkónak, hogy nem jött vissza, mert itt ragadt volna. No szervusz.

Amint a nagybácsi bezárta az ajtót, Palika dacosan toppantott.

– Azértis, azértis, – hajtogatta egyre.

Óvatosan előszedett egy gyűrött noteszlapot, egyre türelmetlenebbül nézegette. Közben egyre sűrűbben tekintgetett kifelé.

– No igazán, nem gyön az a Pista! Mégse gyön.

Ebben a pillanatban megkoccant az ablak. Palika odaugrott. A sűrű bokrok közül egy pillanatra kibukkant Pista arca. Palika gyorsan kinyitotta az ablakot.

– Megvan a haditervük. Fölírtam. Szaladj, mert keresnek, meg akarnak fogni. Sok fiú jön! Mindjárt itt lesznek!

Megfogta a papírlapot és ki akarta dobni az ablakon, de az ajtó megnyílt, és heves szélroham futott végig a szobán. A papírlapot szerencsére besodorta az ágy alá. Pista azonnal eltűnt a bokrok között.

– Végünk van, – gondola Palkó, de szerencséire csak a Jutka szakácsné volt. Zsörtölődve rontott rá Palkóra.

– No, itt van ni! Igaza van a tekintetes úrnak. Azt mondja vigyázzak, hogy az a gyerek ki ne mászon valahogy az ablakon. Hát nem kitalálta. No várjon csak!

Azzal sietve bezárta az ablakot Palika orra előtt. Palkó csak a száját biggyesztgette lefelé.

– Csak kint legyen egyszer a szobából, majd fölmászok újra – gondolta.

Csak hogy Jutkának esze ágában sem volt kimenni, Pali nagy rémületére előszedte a kézimunkáját és letelepedett.

Palika csúnya vasvillaszemeket meresztett Jutkára, közbe-közbe kétségbeesetten pislogott a bokrok felé.

– Jutka néni, menjen innen! – mondta végre minden teketória nélkül.

– Nem lehet, tubicám. Majd ha visszajön a tekintetes úr.

Palika elvörösödött, aztán se szó, se beszéd, hasra vágta magát és eltűnt az ágy alatt.

– Nono, Palika, mit csinál? Egy, kettő, kijönni!

Palika dühösen hallgatott, fölszedte a papirosát, de aztán nem mozdult.

– Pizskos lesz a ruhája.

- Nem bánom.
- Bevágja a fejét.
- Nem bánom.
- No, várjon, megmondom a tekintetes úrnak.

– Nem bánom. – És Palika talán még most is bent hasalna az ágy alatt, ha egy apró kavics meg nem koppan az ablakon. Erre a jeladásra mégis előmászott. Durcásan hátat fordított Jutkának és odaállt az ablakhoz. A bokrok alól Pista türelmetlenül integetett. De Palika csak a fejét rázta, s hüvelykujjával dühösen böködött hátrafelé a vállán keresztül. Hanem egyszerre fölragyogott az arca. Mutatóujját a homlokára tette. A Morse-táblázat ott hevert a földön, a kezében meg ott volt a papírlap. Egyszerre dobolni kezdett az ablakon.

Jutka néni először felkapta a fejét, de aztán mégsem szólt semmit, nehogy Palkó megint bevegye magát az ágy alatti barlangjába. Pista gyorsan előrántotta a noteszát és azonmód négykézláb jegyezni kezdett. A két fiú szeme egyre jobban ragyogott, Palika sikeresen leadta a haditerv első részét.

- ... Ha egyik sem sikerül, – jegyezte Pista a folytatást, akkor a végső támadás úgy lesz ...

Itt váratlanul megszakadt a sürgöny, mert Andor bácsi még egyszer bejött a szobába. Lódengallér volt a vállán, hegymászóbot a kezében.

– Na, kisöreg, hát most már csakugyan indulok, – mondta Palkónak. – Jönnek már a legényeim. Ha visszajöttem, majd elmesélem az egész hadijátékot. Jutka, ne felejtse el uzsonnát adni neki.

Azzal a bácsi kiment. Az úton csakugyan cserkészek jöttek libasorban. Mindegyiknek ott volt már a száma a kalapján, s a kék szalagja a karján. Palika csak most vette észre, hogy Pista is teljes hadifelszerelésben van. Éppen most türelmetlenül előrehajolt.

– Hahó, ellenség! – kiáltott az útról valaki. – Ott van a bokorban. El kell csípni a számát. Le kell kiáltani.

– Tizenhárom! Tizenkilenc! Huszonegy! – hangzott egymásután. Palika még látta, hogy Pista lehajtja a fejét és öles ugrásokkal rohan az erdő felé.

– Pista! Pista, szaladj! – kiáltott fel egyszerre Palkó torkaszakadtából, úgy, hogy Jutka néninek még a gombolyag is kiugrott az öléből. Aztán Palika dühösen hadonászni kezdett a papírlappal.

- Pista, Pista, gyere vissza! Még két sor van! Két sor hiányzik!
- De Faragó Pista akkorra már messze járt.

Huszadik fejezet, amelyben Faragó Pista váratlanul nagy csávába kerül

Pistának most már csakugyan nem volt vesztegetni való ideje. Éppen akkor harsant fel a völgyből a kürtjel, mely a játék kezdetét jelezte. Most már hivatalosan is ellenség volt.

– Hajrá, Hajrá! – zúgtak utána az üldözők.

Egy papirosbomba éppen előtte csapott le a bokorba. Az erdő szélén sűrű bozót húzódott. Pista nekiiramodott, aztán hirtelen leguggolt a bozótban és várt. Számított rá, hogy az üldözők nyomát vesztik. A bozót csak úgy rengett körülötte. A fiúk mellette törtek utat maguknak. Pista már-már fellélegzett, mikor az utolsó éppen keresztülbukott rajta. Szorosan mellette vágódott le a földre. Pista gyorsan elkapta a karszalagját és egy rántással letépte. Aztán a fülébe súgott.

– Csitt, csönd legyen, meghaltál, most már nem szabad kiabálnod.

Azzal faképnél hagyta. Mert üldözői éppen a legsűrűbb helyeknek tartottak, ő maga elszántan kiugrott az ösvényre és futott, ahogy csak a lába bírta.

– Nem jól kezdődik, máris elkéstem, – gondolta, mikor az eszeveszett futásból cserkészmenetre váltott át.

Rác parancsnok úr ugyanis azt az utasítást adta, hogy háromra álljon lesbe a toronyban.

Hirtelen megállt és hallgatózott. Az üldözői már messze elmaradtak, de a kastély körül harci lárma támadt. Pista meggyorsította lépteit. Tudta, hogy a komancsák küzdenek most a Csaplár Gyuri embereivel a kastély birtokáért.

– No, kíváncsi vagyok, hogy fogok én belopózni abba a toronyba. De bemegyek, ha addig élek is.

A kastély már nem volt messze. Az egyik tisztáson három fiú kergetőzött. Kettő támadott egy ellen. A komancsáknak kék volt a karszalagjuk, a sápadtarcúaknak piros. Ahogy a három fiú forgolódott, Pista feszülten figyelt.

– Két kék, egy piros. A komancsák szorítják a mi emberünket, – állapította meg, és ebben a pillanatban megismerte Csaplár Gyurkát. Gyurka merészen kapott az egyik komancsa karszalagja után, balkarját szorosan hátratette. A második komancsa éppen most került a hátába. Pista felszisszent és a zsebéhez kapott. Jobbról, balról három kemény újságpapírgombóc volt elhelyezve a zsebében. Megkapott egyet. Gyurka is észrevette, hogy hátba támadják, félreugrott, de megbotlott és elvágódott. A két ellenfél diadalordítással rohant rá. Pista eddig tétovázott. Szigorú parancsa volt, hogy ne keveredjék harcba, de most egyszerre elfelejtett mindent. Harsány csatakiáltással vágta hátba az egyik komancsát a bombával.

– Talált, halott vagy! – kiáltott Gyurka.

A komancsa elképedve hátrafordult és szomorúan távozott. Gyurka ezalatt talpra ugrott, már a másik ellenféllel harcolt.

– Köszönöm Pista, úgyis rosszul állunk.

A második komancsa éleset füttyentett. A következő pillanatban recsegett, ropogott mögöttük az erdő, a komancsák hirtelen körülvették őket.

– Adjátok meg magatokat! – harsogta egy diadalmas hang.

– Soha! – kiáltott Csaplár Gyuri torkaszakadtából.

Pista is dacosan összeszorította a száját. A gondolatok villámgyorsan cikáztak az agyában.

– Meghalni becsülettel... a haditerv. Akkor vége mindennek. Rác parancsnok úr számít rám, tőlem függ a csata sorsa és ...

Még egy pillanat és megtörtént a lehetetlen. Csaplár Gyuri felhördült. Faragó Pista mind a két kezét felemelte a levegőbe.

– Megadom magamat! – kiáltotta elfúló hangon.

Csaplár Gyurinak éppen akkor tépték le a karszalagját. Mikor megindult a legközelebbi „temető” felé, ránézett Pistára.

– Ezt nem vártam tőled, – mondta keserűen.

Pista mormogott valamit, de a hangja elveszett az ellenség diadalordításában.

– Jól kezdődik, négy halottjuk van és egy fogoly, – állapította meg Tóth Vili. – Mi csak két embert veszítettünk.

– Végezzük ki ezt a foglyot is, – indítványozta valaki – az a legbiztosabb.

Tóth Vili nevetve tiltakozott.

– Hova gondolsz? Csak nem fosztom meg ilyen dicsőségtől a csapatot. Majd győzelem után végezzük ki a kínoszlopon. Zárjátok be valamelyik szobába, aztán megadjuk a jelet a biciklistáknak.

Az utolsó szót megnyomta egy kicsit.

– Úgy bizony, öcskös – tette aztán hozzá. – A biciklisták nem gyümölcsöt mentek vásárolni, hanem győzelmet. Hihihi. Karszalagosan és számmal fognak visszarohamozni a táborba, és mire nálatok észbe kapnak, már el is foglalják. Hát ehhez mit szólna?

Pistának nem igen volt ideje szólani hozzá, mert két ember már vitte is befelé a kastélyba.

– Kötözzük meg! – indítványozta az egyik.

– Jó, majd én megkötözöm, te addig keress olyan szobát, amelyiknek be is lehet zárni az ajtaját.

Mire Pistáék felértek az emeletre, az első ór már messzi járt előttük valahol a hosszú folyosó végén. Pista szíve egyre hevesebben dobogott. Kereste azt a bizonyos régi képet.

– No, ad ide a két kezedet, – mondta az ór.

Pista még egyszer hátrasandított félszemmel, a titkos ajtó csak négy, öt méternyire volt tőle. Az ór egyik kezével erősen fogta Pistát, a másikkal a fogoly derekához kapott.

– Na várj csak, először levesszük az övedet...

Nem folytathatta. Ahogy kissé előrehajolt, Pista megkapta a cserkész kalapját, előrerántotta a fiú szemére, aztán olyat taszított rajta, hogy a komancsa fél térdre esett.

– Jenő, Jenő! – harsogta az ór. – Megszökik, vigyázz! Kerülj elébe!

A folyosó végéről, a sarkon túl felharsant a válasz.

– Jövök.

A lábak csoszogása és a kiáltozás különösen visszhangzott a hosszú folyosón. Az ór talpra ugrott és felcsapta a cserkészkalapját.

– Hopp!

– Hopp!

A két ór csaknem egymásnak szaladt az üres folyosón. Egy-két pillanatig megütközve bámultak egymásra.

– Hát elszalasztottad?

– Én ugyan nem, miért nem fogtad meg? Arrafelé menekült.

– Dehogyan menekült. Akkor csak találkoztam volna vele. Bizonyosan a hátadba került és leszaladt a lépcsőn.

– Itt bizony nem szaladt. Tudom, hogy tefeléd menekült.

– Ezt nem értem. Utána gyorsan! Én erre, te arra.

Pista ott kuporgott a titkos ajtó mögött. Szorosan markolt egy papírbombát a kezében, úgy várta, hogy a folyosó elcsendesedjék. Aztán sietve felfutott a rozoga lépcsőn. A kalapját levette és odatérdelt az ablak mellé. Csak annyira emelte fel a fejét, hogy éppen kiláthasson az útra. Tóth Vili csapata beljebb állt, csak éles sípszavakat hallott. Pista felnézett a levegőbe. A torony mellett hosszú vékony ág nyúlt ki az ablak fölé. A hegyére fehér zsebkendő volt

kötve, mint valami zászló. Alulról eltakarták a lombok, de ha az ág meghajolt, a tábor felé messzire ellátszott. Az ágról vékony zsinór vezetett be a toronyszobába. Pista még tegnap délben rendezte be ezt a pompás távíróhivatalt. Most, hogy odalenn felhangzott a sípjel, előrántotta a noteszát és megkapta a zsinórt. Az ág meghajolt, a zsebkendő integetni kezdett, Pista lehetőleg gyorsan, de gondosan adta le a Morse-jeleket.

– Vigyázz, támadás innen biciklin!

Az úton zajtalanul suhant el az öt bicikli. Elfojtott halk éljenzés kísérte a torony tövéből. Pista összeszorított ajakkal, elszántan dolgozott odafent.

Huszonegyedik fejezet, melyben változó szerencsével dühöng a harc

A táborra vidáman sütött le a nap. Süthetett, könnyű volt neki. De bezzeg Rác parancsnok arcát sűrű felhők árnyékozták be. Öt perc múlva kezdődik az ütközet, a kis őrsizászló le van tűzve a nagy árboc közelében, a földérítő osztag már kilopódzott, hogy megpróbálja elfoglalni a kastélyt. Az őrszemek kint lapultak a tábor körül, csak éppen a legfontosabb dolog hiányzott: Faragó Pista jelentése. Parancs szerint ki kellett kémlelnie Margitfalvát és most már odafent kellene lennie a toronyban. Az ő jeladásai szerint csoportosul majd a főerő. Rác parancsnok jóformán le se vette távcsövét a szeméről, a lombok a toronyablakot is eltakarták, s a fehér kendő sem akart előbukkanni. Rác végre is határozott.

– A patak felől vagyunk legjobban védve, oda elég a hídőrség. Délen a tó felől sem igen támadhatnak. Nagyon sűrű a bozót. A főtámadás valószínűleg a kastély felől lesz.

Révész parancsnok úr mint legfőbb játékbíró, most adta ki a parancsot a két trombitásnak.

– Három óra, fújjátok meg a kürtöket. Kezdjük.

– Rác megcsóválta a fejét.

– Kezdjük, kezdjük. És a seregem még nem állt fel, – gondolta magában. – Így még nem jártam életemben. Azt a Pistát bizonyosan baj érte.

Aztán kiadta a parancsot.

– Két ember a patakhoz, egyik a hídra, a másik cirkáljon. Négy a déli vonalra, négy a kastély felé, nyolc az északi frontra.

A fiúk gyorsan és zajtalanul tűntek el a bokrokban. A versenybírák is elvonultak, a tábor főtere üresen maradt. Csak Bálint Peti, a kis ordonánc álldogált Rác parancsnok mellett. A parancsnok úr odaszólt neki. No, pajtás, a te barátodat úgy látszik, megskalpolták a komancsák, mert... Stop! – kiáltott egyszerre. – Jeladás, írd fel gyorsan. Pont, pont, vonal...

Peti éppen a bicskájával bajlódott, de azért egy szempillantás alatt előkapta a ceruzáját és a noteszát. A fehér zászló ki-ki villant a lombok közül, hosszabb, rövidebb ideig lebegett, aztán megint eltűnt. Bálint Peti abban a szempillantásban leolvasta a híradást.

– Vigyázz, támadás, innen biciklin.

– Ohó, ezek merészen támadnak, – mormogott Rác parancsnok. – Egyenesen az úton jönnek.

Egy pillanatig gondolkozott, aztán határozott hangon kiadta a parancsot.

– Szaladj Peti a csapat után. El kell állni az utat, és ha jönnek, bombazáporral kell fogadni őket. Ha a kastélynál sikerült a támadásunk, akkor lehetőleg mindjárt ott kell lefűlelni őket.

Petinek sem kellett kétszer mondani ezt a dolgot, Rác parancsnok jóformán még be sem fejezte a mondatot s Peti már útban volt a csapat felé. Ahogy kiért az útra, megnyugodva állapította meg, hogy egyelőre tiszta az út. Ameddig ellátni, nyoma sincs még biciklinek.

– Így hát legalább két percem mindenestre van, – gondolta magában, aztán egyszerre leadta a sípjelet. Gyülekező.

Amikor az első fej kikandikált az ágak közül, intett, hogy jöjjenek utána, beugrott a legközelebbi bokor mögé. Halk recsegés, ropogás hallatszott. Lassankint a többiek is odagyülekeztek köréje.

– Hol van Csaplár Gyuri, a hadtestparancsnok? – kérdezte Peti.

– Hat emberrel megtámadta a kastélyt. Ha fűtten, mi is utána megyünk, – súgta az egyik cserkész.

– Nini, ott jönnek, – mondta félhangon egy másik.

A kanyarodónál csakugyan négy fiú bukkant elő. Egymás után libasorban jöttek. Csaplár Gyuri vezette őket. Mind a négy kezében hozta a kalapját. Bálint Peti kiugrott eléjük az útra.

– Hallod-e Gyuri...

– Nem hallom, – vágott a szavába Gyurka síri hangon. – Halottak vagyunk, megyünk a temetőbe.

– Mind a négyen? Ez már baj. Nem láttátok a biciklistákat?

– Aki halott, az fogja be a száját, sajnos ez a törvény, – sóhajtott fel Gyurka nagy keservesen. – Mi többet nem mondhatunk. Ketten megmenekültek, majd talán azoktól többet tudsz meg.

Azzal a négy halott lehorgasztott fejjel ballagott tovább.

– Bosszú, fiúk, bosszú! – tüzelte Bálint Peti a csüggedőket. – Az ellenség biciklin támad. Parancsot kaptam, idehallgassatok.

A fiúk összedugták a fejüket, Peti gyorsan suttogva hadart egy pár mondatot, aztán mint a felriasztott madársereg, szétrebbentek a fiúk.

– Pompás! Lasszókat elő! – hallatszott itt is, ott is.

– Elevenen csípjük el őket. Mi ketten Vörös Imrével előre megyünk, – intézkedett még utoljára Peti.

Imre valódi angol hidegvérrel bölintott.

– All right! Nálam is van kötél. Nunc lódulandum est!

— — — — —

Pár pillanat múlva a biciklisták két gondtalan sápadtarcút láttak ballagni szembe az úton.

Ezeknek dunsztjuk sincs arról, hogy mi lesz itt mindjárt, – szólt oda Vastag Tibor a szomszédjának, aki mellette karikázott. – Tán még azon is csodálkoznak, hogy üres kézzel jövünk meg a bevásárlásból.

Elsuhantak a két fiú mellett. Bálint Peti még tisztelgett is nekik. Vastag Tibor nem állhatta meg, hogy fel ne kacagjon.

– Szervusztok! – kiáltott vissza. – Fél perc múlva mienk lesz a tábor.

Aztán válla közé kapta a fejét és ráhajolt a gépre. Nyílsebesen vágattak előre.

– Jó mulatást! – kiáltott utánuk Vörös Imre.

Azzal megkapta Bálint Peti kötelének az egyik végét és átfutott az erdei út túlsó felére. Úgy ügettek visszafelé a két szélén. Elöttük hirtelen kiáltozás hallatszott. Felharsant a sápadtarcúak csatakiáltása. A közeli fatörzsön elpuffant egy papirosbomba.

– Itt most megvetjük a lábunkat! – vezényelt Peti. – Vivivigyázz!

Ugyanis elöttük az úton már javában folyt a harc. A fehérek néhány erős ágat szúrtak le az út közepére barikádnak, alul-felül két erős kötél volt kifeszítve a rudak között, ezt az akadályt nem törhette át biciklista.

– Árulás! Kelepce! Vissza! Vissza! – hangzott a komancsák vészkiáltása.

Most már Vörös Imre is kijött egy kicsit a flegmájából.

– Szorítsd Peti, szorítsd! – kiáltotta.

Mind a ketten egy-egy vastagabb fához rohantak az út szélén, kifeszítették a kötelet. A biciklisták már megfordultak és most sebesen közeledtek feléjük. Peti meg Imre nagy sietve megkerülte háromszor a maga fáját a kötéllel.

– Állj!! Állj! Állj! – kiáltott a két cserkész egyszerre.

De a biciklisták leugráltak és egyenesen a kötelnek szaladtak. Megragadták a kötelet, hogy feltaszítsák és átbújjanak alatta.

– Piff, paff! Két bomba egyszerre csapott le és két komanca egyszerre dült ki a sorból.

Vastag Tibor még holtan is komandírozott.

– Guggoljatok le és védjetek magatokat. Ott jobbra...

Hanem akkor hirtelen egy kéz nehezedett a vállára. Török Gábor volt, az egyik játékbíró.

– Halottnak hallgass a neve.

Azzal galléron fogta az elesett harcost és elvezette. A megmaradt három biciklistának nem is volt szüksége parancsra. Leugráltak a bicikliről.

– Tűz! – vezényelt Peti, de a két bomba hatástalanul pattant vissza. A komancsák a három bicikliből három szöveget formáltak és e mögött a rögtönzött sánc mögött húzták meg magukat.

– Roham! Roham! Meg kell rohamozni őket! – kiáltott a tábor felőli torlaszoknál Sebestyén Karcsi és nehézkes ugrásokkal tört előre.

– Csak lassabban a testtel! – kiáltották a biciklivárból, és Karcsi egyszerre megnémult, mert egy jól célzott lövés súrolta a vállát.

– Talált! – hangzott Török Gábor ítélete a fák közül.

A bicikli mellől pedig éles sípszó kezdte hasogatni az erdő csöndjét.

– S. O. S! S. O. S! – süvöltött a síp.

– Nyugtával dicsérjétek a napot fehér kojóták! Végén csattan az ostor! – harsogott az egyik komancsa.

– Siessünk, rosszat sejtetek! – kiáltott át Bálint Peti Imrének. – Kösd meg jó szorosan a kötelet, aztán fel a fára!

Peti biztos ülésre helyezkedett a fán.

– Felváltva löni! – kiáltott át Imrének. – Jól célozni és spórolni a munícióval.

A következő pillanatban Biciklivár megszorult védői megdöbbenve néztek össze. A cserkészkalapjukon egy-egy koppanás hallatszott és mindannyiszor megszólalt Török Gábor nyugodt szava.

– Talált. Talált.

A két halott felnézett, és még mindig kétségbeesetten fogta a bicikli-pajzsát.

– Letenni a biciklit. A halott már nem védekezik, – protestált Imre.

– De Kállay Gábor átveheti, – mondta a bíró. Azonban az utolsó komancsának már nem volt ideje elsáncolni magát, egy éles bomba hátulról őt is leterítette.

– Győzelem! Győzelem! – hangzott a sápadtarcúak diadalordítása.

De még jóformán ki sem tört s már megszűnt, mintha elvágták volna.

A tábor felől a takarodó hangjait hozta a szél.

A győztes csapat megdöbbenve nézett össze.

Rácz parancsnok úr hazahív bennünket. Visszavonulás! – kiáltott Peti.

Lesiklott a fáról és futni kezdett a tábor felé. Vörös Imre néhányadmagával nyomon követte.

– Fiúk! A bicikli! Ne hagyjuk itt a hadizsákmányt, – csendült meg Barna Elek hangja.

Egy-két fiú megállt és visszafordult. De a trombita egyre sürgetőbben szólt.

– Hagyjátok ott! Utánam! – kiáltott még vissza Bálint Peti.

Egy bokor mellől hirtelen Rácz parancsnok emelkedett fel.

– Az ellenség felmentősereget küldött a biciklisták után. Pista már jelezte a toronyból, – súgta a parancsnok úr Bálint Petinek. – Rajvonalba fejlődni a legnagyobb csendben.

Peti azon nyomban zajtalanul lehasalt a bokor mellett, és suttogva tovább adta a parancsot. Az erdő elcsendesedett, csak a biciklik körül vitatkozott vagy három fiú az út közepén. Rácz parancsnok úr szólni akart nekik, de már késő volt. A bokrok mögül hirtelen ádáz bombaeső zúdult a vigyázatlan sápadtarcúakra, s egy pillanat alatt elintézte őket.

– Amit nyertünk a réven, azt elvesztettük a vámon, – súgta oda Vörös Imre Petinek.

Elhallgattak, mert új parancs jött.

– Sakkbán tartani az ellenséget, ütközetet kerülni! – adták suttogva szájról-szájra.

Azzal Rácz parancsnok visszasietett a táborba. A főtéren néhány „tartalék” ögyelgett, Fekete Laci, mint viceparancsnok messzilátóval kémlelte a tornyot. Pista még mindig hűségesen morsézott.

– Cseltámadás a kastély felől nyolc emberrel – jött a toronyból az üzenet.
 – Akkor a tartalékot nem kell mozgósítani – mondta Rácz parancsnok. – Egyelőre várjuk, hogy mi lesz.

Hosszú, kínos várakozás következett. A komancsák csakugyan nem jöttek komoly támadó szándékkal, csak néha-néha rezdítették meg egy kicsit a bokrokat. Valószínűleg azt hitték, hogy az ellenség főerejével állanak szemben. Félig-meddig el is találták az igazságot, csak hogy ezt a főerőt a két balsikerű küzdelem nagyon megtizedelte. A helyzet éppen nem volt rózsásnak nevezhető, de azért Rácz parancsnok úr bízott az embereiben.

Legfőképpen Faragó Pistába vetette minden reménységét. Minduntalan kérdő távcsőlencséket vetett a torony felé. A fehér kendő csakugyan megint libegni kezdett. A betűk szaporán villantak fel, Bálint Peti már akkor megint ott jegyeztetett a parancsnok mögött. Az üzenet csak folyt-folydogált, Rácz parancsnok úr alig győzte diktálni a sok pontot és vonást.

– Ejha! Egész regény lesz, olyan hosszú – súgott össze az álldogáló tartalékcsoport. – Mindent megtudunk.

Ki a kezét dörzsölte, ki a nyelvével csettintett halkán, szóval csendesen híztak örömlükben.

– Na, végre! – sóhajtott fel Peti. mikor a zászló utoljára tűnt el a lombok mögött.

– Halljuk!

Peti ugyanakkor belekezdett az olvasásba, először meglehetősen folyékonyan ment, aztán mindig lassabban és bizonytalanabban olvasott, végre aztán egészen elhallgatott és felnézett a parancsnok úrra. A többiek is megütközve hallgattak. A különös üzenet pedig szólt vala ilyenképpen:

– Vigyázz, nagyon fontos! Új csel. Ál mrcidsv vih k jelrzi mad ... rjiheró, bi... bi...

– Hibás – mondta végre Rácz parancsnok úr. – Hibásan vettük fel.

– Vagy a leadás volt rossz – jegyezte meg halkán Peti.

– Dehát eddig minden olyan jól sikerült. Hátha megismétli.

– Annyi bizonyos, hogy valami cseltámadás készül, – okoskodott a parancsnok úr. – Ál... ál... – hajtogatta magában az utolsó értelmes szótagot. Talán általános? ...

Átadta a távcsövet Fekete Lacinak és elsietett. Az egyik sátor mellett valami feketéllett a fák árnyékában. Egy emberi alak volt.

Az erdőőr csendesen pipázgatva nézelődött. Rácz barátságosan intett neki, aztán sietve ment tovább a tartaléksereggel. Négy fiút négyfelé küldött széjjel ezzel a figyelmeztetéssel:

– Légy résen, figyelj! Valami készül.

Mikor visszafelé indult, az erdőőr még mindig ugyanazon a helyen állt. Félig elfordulva szívtá a pipáját.

– Nem szelel a pipa? – kiáltott oda Rácz parancsnok úr. De az őr nem felelt.

Rácz parancsnok úr elküldte az alvezérét Csaplár Gyurka elárvult csapatához parancsnoknak. Ketten maradtak a kis zászló mellett. A toronyból eddig még nem jött újabb jelzés.

– Takács bácsi állva alszik – jegyezte meg halkán Bálint Peti, ahogy véletlenül visszanézett az erdőre. De a parancsnok intett, hogy hallgasson.

Délről, a tó felől kiáltások hallatszottak.

– Huszonegy! Harminc! Nem ér!

Rácz parancsnok úr zajtalanul suhant el abban az irányban. Északfelől ugyanakkor sípszó rezdült bele a levegőbe. Peti önkéntelenül arra felé tett néhány lépést. Egyszerre csak felkiáltott:

– Vigyázat, segítség!

Az erdőőr ugyanis hirtelen kiugrott az árnyékból, a cserkészkalapját fölcsapta a fejére, s a köpönyegét elhajította. Vas Géza volt.

Köponyege alatt készen tartotta a lasszót a kezében. A hurok félelmes biztossággal röpült ki a tisztás széléről egyenesen a kis zászló felé.

Bálint Peti szentül hitte, hogy az elébb torkaszakadtából kiáltott, pedig egy hang se jött ki a torkán. Hanem most, ebben a válságos pillanatban felébredt benne a futballkapus. Úgy ugrott előre, mint valami eleven bástya. Mind a négy égtáj felé volt egy keze, vagy lába. Még egyszer kiáltani akart, de valami súrolta az orrát. A hurok az ő fejére csapott le a zászló helyett, a következő pillanatban két karja a derekához szorult.

– Segítség! – kiáltott most már igazán. Közben hátranézett. A kis zászló sértetlenül libegett a szélben, Rácz parancsnok úr hatalmas ugrásokkal közeledett. Géza nagyot rántott a kötélen. Peti meglódult. Érezte, hogy állva nem tud ellenállni. Hirtelen a földre vetette magát.

– Pecch! – mormogott Vas Géza és egy pillanatig tanácstalanul állott. Petit nem bírta elhurcolni, a lasszóját meg sajnálta itt hagyni. Rácz parancsnok hirtelen eléje dobban.

A hurok félelmes biztossággal röpült ki...

– No, kedves Róka komám, hát ki a gyepre! Hadd lássuk, ki a legény a csárdában! Vas Géza egy pillanatra meghökkent, hanem aztán eldobta a kötelet.

– Nem bánom. Párbaj életre, halálra!

Azzal kiugrott a tábor közepére és farkasszemet nézett Ráczcal. Peti ezalatt feltápáskodott a földről és kiszabadította magát a hurokból. Egy pillanatra megvillant az eszében, hogy a parancsnoka segítségére siessen, de aztán belátta, hogy párbajban nincs helye harmadiknak. Hát csak odaállt a zászló mellé, és lélegzetviassafojtva leste, hogy mi lesz.

Rácz parancsnok nyugodtan állt a helyén. Tekintete állhatatosan az ellenfele szemébe fúródott. Géza a karszalag után kapott, Rácz nem mozdult ki a helyéről, csak könnyedén félrehajolt. Vass Géza már akkor az ellenkező oldalról csapott le rá, de Rácz még idejében

félreütötte a támadó karját. Géza félreugrott, jobb karja visszazuhant Rác parancsnok vállára. Megmarkolta és félrefordította. A két jobb kar egymásba fonódott, de egyik fél sem bírt a másikkal. Az erdő felől lépések közeledtek, néhány sápadtarcú jelent meg a tábor szélén. Gézának melege lett. Érezte, hogy így is, úgy is elveszett, hát legalább merész lépésre határozta el magát. Bal karjával hirtelen megmarkolta az ellenfele nyakát, és testének egész súlyával ránehezedett. Rác parancsnok meghajolt egy pillanatra a teher alatt, Villámsugár törzsfőnök pedig villámgyorsan kapott a bal karjához.

– Megvagy! – kiáltotta diadalmasan.

A következő pillanatban csakugyan valami szakadt, amint Rác parancsnok, mint valami kígyóember kisiklott Géza markából. De a győzelmi kiáltás a torkán akadt a komanicsa főnöknek. Karszalag helyett Rác parancsnok rangjelzését szakította le. Egy szempillantás múlva Vas Géza „élete”, a kék szalag ott fityegett tépetten Rác parancsnok markában, Géza pedig holtan távozott a csataterőről.

Huszonkettedik fejezet, melyből kitetszik, hogy nem minden győzelem, ami annak látszik

Pista odafent ült a toronyszobában és egyszerre kétfelé is figyelt. Kívül, a torony alól Tóth Vili emberei indultak támadásra. Bent, a kastély folyosóján még mindig futkosott az őrség. Úgy látszik, őt keresték, de a titkos ajtót még külön is bereteszelte az elébb. Így most biztonságban érezte magát. Csak a fákra nézett fel igen nyugtalanul.

– Hűű! – mondta egyszerre, – ha ez a szél kezd el morsézni az én zászlómmal! ...

Mert az ág, amelynek a végén a zsebkendő lengett, csakugyan erősen lobogott a feltámadó szélben. Pedig a haditerv második részét okvetlenül le kellett adnia. Izgatottan lapozott a noteszában.

– Új csel... álruhában zászlót lopnak, – olvasta el még egyszer Palika üzenetét.

– Hej, ezt azonnal meg kell táviratoznom.

Meghúzta a zsinórt, az ág engedelmeskedett, az első pár betű csak ment valahogy. Hanem egyszer csak heves szélroham süvített le a hegyek közül. Előrenyomta a faágat. Pista visszafelé rántott egyet. Aztán a zsinór egyik fele ott maradt a kezében. A másik fele ott röpdösött magasan az ágak között, a zászló pedig most már a maga felelősségére adta le a maga titokzatos jeleit a tábor felé. Pista az ajkát harapdálta.

– El kell csípnem újra azt a zsinórt mindenáron.

Óvatosan kinézett az ablakon. Az egyik ór odalent sétál föl-alá az úton. Ha Pista kihajol, megláthatják. Aztán meg egy darab vakolat is lezuhanhat a párkányról. Mindenféleképpen felfedezhetik. Pedig még egy jó pár sor leadnivalója volt. Megint a notesz után nyúlt. Ki akarta betűzni egészen Palika üzenetét, ami nem volt éppen könnyű dolog. A bokor alatt nincs kényelmes íróasztal. Hanem azért a kusza vonalak mégis összerakódtak.

– Ha ez nem sikerül, – olvasta le Pista az utolsó sorokat, – az utolsó támadás úgy lesz ...

– Ohó! – Pista megütközve bámult a papírra. – Hát a vége hiányzik? Persze, amikor hirtelen menekülnöm kellett.

Még egy darabig forgatta a noteszt ide-oda, aztán halkán füttyentett.

– Tyűha, ez már mégis cudar egy dolog. A java hiányzik ... meg aztán a zászló ...

Még egyszer kikukucskált az ablakon. Az ór még mindig ott volt. Pista megrázta kissé a fejét, mintha legyet kergetne az arcáról. Meg akarta figyelni alaposabban, hogy mit is csinál az a fiú odalent. De aztán megint csak le kellett hunynia a szemét. Aztán a fákra és a zsebkendőre nézett, de onnan is belenyilallott valami a szemébe. Napfény? Dehát a nap valahol a tábor mögötti domboknál járt és erősen közeledett a magas erdők felső szegélyéhez. Pista máshonnan kapta a fénynyilakat. Figyelni kezdett. Egyszer aztán úgy ugrott fel a fél térdéről, hogy csak úgy recsegett alatta a deszkapadló.

– Ez bizony Margitfalváról jön. Alighanem a Palkó kis tükre adja le a jelzéseket!

A félredobott notesz megint csak előkerült. Andor bácsi villájának egyik ablakából fel-felvillantak a fényjelek. Pista remegő kézzel jegyezgetett.

– Pont... pont... vonás ... pont... Ki tudja, nem mulasztottam-e el már megint a javát? – gondolta közben.

Még hozzá újabb veszedelem is fenyegette. A nap ugyanis erősen hajlott már a dombok vállára, s ahogy az egyik oldalon a nap ment lefelé, úgy kapaszkodott fel a túloldali lejtőn az árnyék. Margitfalva fehér házacskái egymásután süllyedtek bele a szürkességbe. Az árnyék már Andor bácsi verandalépcsőjén mászott felfelé.

– Vonás, vonás, pont – suttozta magában egyre Pista.

A ceruzája csak úgy találomra botorkált a papíron, mert szemét le nem vette Palika ablakáról. Pedig mindegyik betű után jókora szünet következett. Palkó lassan és gondosan

adogatta le jelzéseit. Pista ilyenkor mindig egyet lódított a felsőtestén, mintha Palikát noszogatná.

Mert hát a sietség ugyan elkelt volna. Az innenső hegyek árnyéka már Andor bácsiék ablakpárkányáig kúszott fel. Aztán egyszerre kettévágta a fényjeleket. Palkó szobájának ablaka, meg Pista képe egyszerre borult el.

Pista még egy darabig várt. Az ágon a kendő gúnyosan kalimpált. Pista szívét elöntötte a keserűség.

– Minden ellenünk van! – sóhajtott fel. Aztán betűzni kezdte az üzenetet. Elején is, végén is csonka volt bíz az: „... áztól lesz az igazi támadás, ott van a legtöbb fiú. A táma ...” Pista szíve olyan nagyokat dobant, hogy szinte a fülében érezte a vér lüktetését.

– Most szedd össze az eszedet – motyogta halkán.

– Ki kell találni, ki kell...

De hasztalan próbálta összeszedni a gondolatait. Távolról harci lárma ütötte meg a fülét. Egyszerre úgy érezte, hogy nagyon is szűk ez a toronyszoba. A szürkület lassan ráborult az erdőre. Talán ez a harci lárma a támadás kezdete? ... Talán már késő? ...

Pista maga sem tudta, hogyan történt, de egyszerre ott találta magát a szűk, nyikorgó lépcsőn. Idebent már egészen sötét volt és ugyancsak vigyáznia kellett, hogy el ne vesse a lépést. Leért a lépcső aljába, megállt és hallgatózott. Bent a kastélyban mélységes csönd volt.

– Hát, hogy is csak? – kérdezte magától. – Valamiféle haditervet próbált csinálni, aztán vállat vont.

– Ha igazi támadás lesz, ott akarok lenni. Ez a fő.

Óvatosan kinyitotta a rejtekajtót és kilépett a sötét folyosóra.

Kipp, kopp ... távol, a kastély földszintjén egyenletesen kopogtak az őrlépései. Pista bólíntott.

– Úgy látszik, csak egy van idebent.

Lassan, lábujjhegyen lesompolygott a lépcsőn. Az utolsó fordulónál hirtelen megállt. A lépcsőházban gyenge világosság derengett, az őrlépcső árnyéka ide-oda surrant a falon. Ahogy Pista óvatosan előre hajolt, egy félig elfödött lámpás körül öt guggoló alakot pillantott meg. Összedugták a fejüket és valamit vizsgáltak a lámpa mellett.

– Még három perc – mondta az egyik.

– Most negyedszer támadunk – mormogott a másik.

– Oda, vissza, előre, hátra. Furesza hadakozás – szólt bele egy harmadik. – Délután már ott hasaltunk egészen a tábor mellett, most meg újra az elején kezdjük a támadást.

Ezt már az őrlépcső sem hagyhatta szó nélkül. Fölényesen odaszólt:

– Látszik, hogy nem konyítasz a stratégiához. Hisz éppen ez a vicc. Tudja Tóth parancsnok úr, hogy mit csinál, így örökösen nyugtalanítja őket, szétszórjuk és elcsalogatjuk a haderejüket. Az elébb már itt bujkáltak a torony alatt. Legalább annál könnyebben végeznek azok ott a ...

– Pszt! – szólt közbe az első. – Már csak fél perc van.

Zsebre dugta az óráját, amit eddig a lámpa elé tartott, a többiek is megmozdultak. Az őrlépcső megállt.

– Ezen a vén bagolyváron sincs már mit őrizni – szólt rá az őrsvezető. – Ide úgyse jövünk vissza többet.

– Félóra múlva sötét lesz, akkor úgyis megkezdődik az utolsó támadás.

Közben a fiúk felálltak, mindenki készülődni kezdett.

– Lámpát eloltani, indulás! – hangzott a vezényszó.

– All right! – gondolta Pista, – eddig jól megy minden.

Mikor elaludt a lámpa, macskaüggyességgel sompolygott le, a kalapját mélyen a szemére húzta és elvegyült a többiek közt.

– Hátha még jobban is kihallgathatom őket – gondolta. De a fiúk szótlanul lépegettek.

Csak az őrsvezető jegyezte meg halkan:

– Addig bátran mehetünk, amíg a parancsnok úrral nem találkozunk.

A hosszú libasor kanyarogva vonult át az úton. Pista leghátul haladt.

Az egyik fa mögül Tóth Vili pattant eléjük.

– Stop! Éppen jókor jöttök. Rajvonal, aztán egy kis mozgalmat csinálunk. Csak legyen mentül több ágrecsegés, levélzörgés, aki legügyetlenebbül lopózkodik, az kap egy aranyérmet. Ha rátok támadnak, vissza gyorsan. Csalogassátok őket magatok után.

A fiúk egymásután tűntek el a bokrok között. Tóth Vili még gondolkozott valamin. Aztán odaszólt a legutolsó fiúnak:

– Hé, izé, te, úgy látom, nagyon óvatosan tudsz lépegetni, gyere csak velem. Fontos megbízatásom van a számodra.

A fiú szó nélkül elmaradt a többiektől és Tóth Vili után indult.

A komancsafőnök behúzta magával az erdő legfeketébb sűrűjébe.

– Hát gyere csak, te alakzat! Üzenetet kell vinned a második hadtesthez. Megértetted?

– Igen – mormogta a cserkész alig hallhatóan.

– Balázs Andor tábornok úrnak üzenem, hogy minden nélkülözhető embert küldjön azonnal a főszereghez.

Megértetted?

– Megértettem.

– A görbe tölgynél van a főhadiszállása. Ott megtalálod. Érted?

– Értem.

– Indulás!

– Bizony, kis híja volt, hogy a futár nem tánc lépésben indult neki az erdőnek. A kedve legalább is megvolt hozzá. Vágtatni szeretett volna, és hirtelen irányt változtatva, a legrövidebb úton indult el a tábor felé.

Tóth Vili azonban egy tisztás szélén utolérte.

– Megállj, te fülesbagoly, – szólt rá halkan. – Nem arra, hiszen így egyenesen az ellenség táborába rohansz.

A cserkész úgy tett, mintha nem hallaná, csak ment tovább. Tóth Vili meggyorsította a lépteit. Messze voltak már a komancsák táborától és éppen kiléptek megint egy tisztásra. Tóth Vili karon ragadta a cserkészt.

– Nem hallod? Állj meg! Mi a neved?

A hadifutár egyszerre fölegyenesedett.

– Faragó Pista vagyok, – mondta fojtott hangon, – a sápadtarcúak seregéből. Véd meg a komancsafőnök!

Tóth Vili hátraugrott.

– Ohó, vipera, kém, csúszómászó, hát megszöktél? – sziszegte mérgesen. – És én még magam árurom el a titkainkat! No, de várj csak!

Tóth Vili hosszú kezű, hosszú lábú fiú volt s éppen nem ügyetlen. Pista csak most látta át, hogy milyen veszedelmes kalandba sodródott. Mindegy, most már benne volt.

Összeszorította a fogát és éppen még idejében ugrott félre Tóth Vili támadása elől. A hosszú legény még egyszer feléje szökkent. Pista lebukott előle, aztán egy pillanat múlva az ellenség bal hóna alatt bukkant fel. Odakapott a félhomályban, egy rántás, egy kiáltás: Tóth Vili karszalagja ott volt a kezében.

– Ohó, árurom, – kiáltott Vili, – ez orgyilkosság!

De Pistának már nem volt ideje vitatkozni. A kiáltásra sötét alakok jelentek meg a bokrok szélén. Pista futásnak eredt és meg sem állt, amíg biztonságban nem érezte magát. Aztán lépésben haladt a tábor felé.

– Bárcsak minél hamarabb találkoznék az előőrseinkkel – gondolta magában.

Azonban az ember soh'se kíváncsi túlságosan hevesen valamit, mert aztán előbb be talál teljesedni, mint ahogy szeretné. Pista egyszerre csak azt érezte, hogy a lába alatt megindul a föld, megkapják a vállánál fogva és elrántják. Szélesre tátotta száját.

– Ohó, eresszetek! Jó barát! – kiáltotta, azaz csak kiáltotta volna, mert az első hangra mindjárt lecsapott egy gyors tenyér a sötétben.

Kendőt dugtak a torkába, a fejére pedig lódengallért csavartak. Érezte, hogy megkötözik és viszik valahova. Tompa suttogást is hallott, de becsavart fejjel nem értette tisztán.

– Nehéz ... nem muszáj ... táborig ... majd érte jövünk.

Pista néhány pillanat múlva lezötytyent egy fa tövébe. Az erős markok szorítása engedett. Ha most itthagyják megkötözve, sötétben, annak már a fele se tréfa. Kétségbeesetten kinyújtotta a két lábát. Sikerült megtalálnia a fa törzsét. Hirtelen összeszedte minden erejét és nagyokat rúgott a fán, mindig egyforma ritmusban: egy rövid, egy hosszú. Érezte, hogy az egész fiatal fa reng bele és tudta, hogy az a csendes erdőben elég lármát okoz.

Aztán szívdobogva várta a hatást. Jó tíz percnyi szünet következett. Pista legalább is meg volt győződve, hogy annyi volt.

Aztán egyszerre lekerült a köpönyeg a fejéről.

– A mi jelünket adta le, – suttogott mellette valaki.

– De lehet, hogy csak hadicsel, – ellenkezett egy másik. – Ezek a komancsák mindenre képesek. Mi a jelhang, te? De halkan felelj ám!

Ugyanakkor kiszedték a kendőt a szájából.

– Négy csé – felelt Pista és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– És a jelszó? – vallatták tovább.

– A cserkész csalogánya csattog a csaltiban.

A kötelek megtágtak kezén, lábán. Egy pillanat alatt talpra állították.

– Hej, akkor ugyancsak nagy bakot lőttünk! Ez a mi emberünk, nem a Tóth parancsnok úr.

– Persze, hogy nem, – erősködött Pista. – Az már az örök vadászmezőkön van. Itt a karszalagja, én téptem le.

– Te?

– Igen, én, Faragó Pista.

– Ejha, ez már aztán az újság. Az előbb még itt ólálkodott a Tóth parancsnok úr, ki akarta kémlelni az egész tábor. Minket küldtek ki, hogy fogjuk el.

Egy-két pillanat múlva Pista már ott volt a táborúznél. Rácz parancsnok úr a vállára ütött.

– Hohó, Pista, hát te hol kószálsz? Mondhatom, furcsa jelzéseket adtál le.

Pista feszesen tisztelgett és leadta a jelentését.

Palika még egy fontos morseüzenetet is adott le, de az csonka, – fejezte be. A főtámadás a ...

Reccs! Itt egy kis szünet következett, mert Rácz parancsnok úr véletlenül rá talált lépni valamire. Egy pipa volt. Olyanforma, mint amilyenből az öreg erdész szokott pipázgatni. Vass Géza vesztette el a délutáni küzdelemben. Rácz lehajolt és fölemelte. Amikor felnézett, Pista helyett egy másik Faragó Pistát látott maga előtt. A szomorúan lehorgasztott fej, elborult arc, földre süttöt szem egy pillanat alatt eltűnt. Pista szálegyenesen, villogó tekintettel állott szemben a tűzzel. A pipáról az erdész, az erdészről még valami jutott az eszébe. Az izgatottságtól szinte elfúlt a hangja.

– Az erdészház felől lesz a döntő támadás, ott van összevonva a főhaderő. Körülbelül tíz perc múlva kezdik.

A parancsnok úr jól szemügyre vette Pistát.

– Az előbb azt mondta, hogy csonka az üzenet.

– Már nem csonka, – felelt büszkén Pista, – kitaláltam.

Rác parancsnok urat meglehetősen készületlenül találta ez a hír. Nem hitte volna, hogy a patakon és a szakadékon keresztül ilyen merész támadásba fogjon az ellenség. Még hozzá este.

Azonban Vas Géza nem hiába volt műszaki biztos, még délután olyan pompás hordozható hidakat helyezett el, hogy a főszereg szürkület előtt átkelt észrevétlenül a patakon. A hídőrök nem jelentkeztek, s Rác vezér futárja, akit érték küldött, nem tért vissza. S a főtámadásig körülbelül tíz perc lehetett. A kis zászló, a győzelem záloga, nyugtalanul libegett, lobogott, mintha bizonyos kellemetlen előérzetek miatt fészkelődnék.

Akik ott voltak még a tűz körül, felugráltak. Mindenki futásra készen állt. Rác parancsnok úr azonban megszólalt.

– Maradjon mindenki a helyén. A tüzet mérsékelni kell. Csak egy kis lángot hagyjatok és azt is fedjétek el. Ti ketten velem jöttök.

Bálint Peti és Pista szívdobogva követték a parancsnokukat.

– Túlerőben vannak és kevés az idő – mondta Rác parancsnok. Itt csak hadicsel segít. Gyűjtsetek fát és rakjatok tüzet, amilyen gyorsan csak lehet. Te itt, te pedig ott a bozót túlsó oldalán.

Azzal a parancsnok úr eltűnt az erdőben. Néhány pillanat múlva felhangzott egy bagoly huhogása. Erre a jelre minden sápadtarcúnak a táborba kellett sietnie. Ahogy Peti elhaladt Pista mellett, csak halkan csettintett a nyelvével, mint aki pompás lakomára készül. A tábortűztől jobbra is, balra is két jókora tüzet gyújtottak. Közben a bagoly még vagy kettőt kiáltott. Aztán a parancsnok úr egyszerre ott termett Pista előtt.

– Tűzz le egy botot, rá egy kendőt, meg kell osztani az ellenség erejét.

Pista nem egészen értette az összefüggést, de azért rögtön engedelmeskedett.

– A csapataink már jönnek visszafelé. Ha még egy percnyi időnk marad...

– Vivivivivi! – hangzott fel a komancsák csatakiáltása ebben a pillanatban az erdőből.

– Félre! Vigyázz! – vezényelt a parancsnok úr és három-négy hatalmas szökkenéssel bent termett a sűrűségben. Pista követte a példáját. Éppen ideje volt, a hosszú lopózkodástól kifáradt komancsák most szinte vakon rohantak a tűz felé. Az élükön Andor bácsi suhogtatta vezéri pálcáját. Nem régen kapott üzenetet Tóth Vili seregétől, hogy Vas Géza csapatához csatlakozzék. Közben észrevették a tüzet. Mikor úgy ahogy megközelítették, megadta a jelet a rohamra.

Amennyire a tűz nyugtalan fényénél kivehette, legfeljebb egy-két ór lehetett a táborban, azokat most gyorsan leszerelik. A tíz fiú egészen a lángokig futott előre. Andor bácsi kinyújtotta a karját a zászló után.

– Győztünk fiúk! Benn vagyunk! Az ellenség pedig elmenekült. Mienk a zászló!

A kitörő győzelmi ordítást azonban kettévágta valami.

– Vivivivivi! – hangzott fel az indián csataüvöltés a bozót túlsó oldaláról is. Andor bácsi csendet intett, és ernyőt formált a két tenyeréből a szeme elé. Amennyire a vakító tűzfénytől kivehette, a bozót túl is világosság derengett. És ebben a pillanatban onnan is felhangzott a győzelmi kiáltás, Vas Géza elárvult seregének a kiáltása.

– Győztünk, komancsák, mienk a zászló!

A sápadtarcúak vezére Faragó Pistával és Bálint Petivel ott kuporgott a két „győztes” sereg közt, az igazi táborhelyen, az igazi zászlócska mellett, a valódi tábortűz mellett, mely alig pislákol.

Rác parancsnok úr feszülten figyelt. Tíz másodpercen belül el kellett dőlnie a csata sorsának. Ha a kétfelé csalogatott rézbőrű sereg észbe kap és egyesül, mielőtt a sápadtarcúak felmentőserege megérkezik, akkor övük az igazi zászló és elfoglalják a tábort is.

Pista meg Peti lélegzetvisszafojtva vártak. Rácz parancsnok úr karja egyszerre nagyot lendült.

– Kiáltsátok a csatakiáltást, teljes erővel!

Pista meghökkent erre a parancsra, de Peti rögtön eltátotta a száját. Szinte megijedt, mert vékony hangjának hirtelen dörgő visszhangja támadt: az ősmagyar csatakiáltás körös-körül az erdőben.

– Huj, huj, hajrá!

A tűzfényben álló komancsákra zápormódra hullott a papírbomba. Rövid néhány perc múlva csak három-négy komancsa küzdött már a sápadtarcúakkal. Köztük volt Andor bácsi is.

– Nem ér, nem gílt! – kiáltott harsányan – mi már elfoglaltuk a táborn, a zászló is a kezünkben volt...

– Zászló volt kettő is, de egyik sem az igazi! – kiáltott vissza Rácz. – Hej, fiúk, élesszétek fel az igazi tábornüzet.

A két áltábornüz gyorsan kialudt s a felcsapó igazi tűznél meglibbent a valódi zászlócska. Andor bácsi s az életben maradt egy-két komancsa megkövülve bámult maga elé.

– Ármányos imosztorok! – motyogott a bácsi. Azután már csak a szája mozgott. Minden beleveszett egy nagy, dörgő „hip, hip, hurrá!”-ba.

A temetők is megelevenedtek és a sápadtarcúak (élők és halottak vegyesen) vad győzelmi táncot lejtettek a tűz körül.

Rácz parancsnok úr intett Faragó Pistának.

– Vedd ki a zászlót a földből, és tedd a főparancsnok úr lábai elé.

A hadijáték bírái már akkor egy csoportban álltak a tűz körül.

Pista kemény tisztelegéssel teljesítette a parancsot. A lángok táncoltak, az árnyékok táncoltak és a cserkészek is táncoltak körülötte. Az erdő csak úgy zengett az éljenzéstől.

...vad győzelmi táncot lejtettek a tűz körül

Huszonharmadik fejezet, melyben Faragó mama szivárvány színben látja meg a világot

– Istenem, Istenem, hogy bírom ki azt az örökös gondot!

Faragó mama kinézett a vasútblakon. Azaz, hogy maga sem tudta, hogy melyik ablakon nézzen ki. Mert akármerre nézett, mindenütt nyugtalanító képek vették körül.

– Egészségtelen vidék. Borzasztóan egészségtelen – sóhajtott fel néha. Mert hát, amíg napszúrásig haladt a vonat, addig világos volt, hogy a szegény cserkészek okvetetlenül napszúrást kapnak. Nem is beszélve a borzasztó égési sebekről. Mikor pedig Faragó mama a nagy, árnyékos domboldalakra vetette a szemét, akkor már készen is volt a tüdőgyulladás valamennyi cserkész számára, legalább így, gondolatban.

Most, hogy szemtől-szembe látta mindazt a veszedelmet, ami a szabadban leselkedik az ő két szerencsétlen fiára, – mert Faragó mama meg volt győződve, hogy minden kártékony hatalom elsősorban erre a két áldozatra feni a fogát! – most látta csak egész nagyságában a maga végzetes mulasztását.

– Hogy is engedhettem, hogy is engedhettem? – hajtogatta egyre. – Dehát az az Andor is levett a lábamról.

Egyetlen vigasztalása Pistának agyonolvasott levele volt. Mindenféle megnyugtató hírek álltak benne. Azonban, ki tudja? ... Lehet, hogy csak gyengédségből szépíti a dolgokat az a szegény fiú. Az ember addig sohasem lehet nyugodt, amíg a maga szemével nem lát mindent. No, de legalább annyi bizonyos volt, hogy Pista életben van, sőt Palika görbe aláírása is ott ékeskedett a levél szélén.

A vonat fűtyült és lassított. Faragó mama gondjai egy csapásra elriadtak, de csak azért, hogy új, sürgősebb gondoknak adják át a helyüket.

– Megérkeztünk, jaj, Istenem! Ki tudja, milyen messze van az a tábor? És Margitfalva? Ha nem várnak a vonathoz, sohasem talállok oda. Aztán meg a poggyász.

Hát ez az utolsó aggodalom nem is volt éppen alaptalan. Faragó mamának az volt az elve, hogy ha az ember útra indul, készüljön el minden eshetőségre.

Hát, hiszen az elv ellen igazán nem lehet senkinek kifogása, sőt, határozottan cserkészies, csak hát a „minden” egy kicsit tág valami.

Faragó mama például arra is elkészült, hogy a cserkésztábor helyett valahol az északi sark közelében lyukad ki a vonat. Legalább is egy vastag gyapjútakaró erről az aggodalomról tanúskodott. Az élelmiszerek pedig úgy voltak kiszámítva, hogy egy egész északsarki napra (hat hónap) lett volna elég harapni való. Ha mindezekhez hozzászámítjuk még a házipatikát s a különböző kis és nagy csomagokat, hát Faragó mama helyzete csakugyan nem volt irigylésre méltó.

Pedig hát nem magamagáról gondoskodott ilyen nagyfokú előrelátással. A saját személyével ugyan nem sokat törődött. Dehát azok a szegény, kiéhezett, agyonpörkölt vagy didergő cserkészek!...

– Óh, a szerencsétlenek!

Ez a sóhajtás már valósággal ki is tört a szívéből. Ugyanis, ahogy a vonat lassított, lent az állomás mögött, a kocsúton sárga pont bukkant fel. Megismerte a kalapját, cserkész volt. Úgy látszik, el akarta érní a vonatot, mert ugyancsak szedte a lábát.

– Szent Isten, hát lám! Ilyeneket csinálnak ezek a cserkészek. Szegény Pistának elég volna a fele is, hogy tüdőgyulladást kapjon. Hogy is engedhetik az ilyen rettenetes nyargalászt. Vagy legalább is kellene valaki, aki ilyenkor kabátot vinne utánuk. Borzasztó!

Faragó mamának azonban nem volt sok ideje a szörnyűködésre. A vonat megállt, hordár után kellett nézni. A néni felkapta az esernyőjét, kezitáskáját és egyéb könnyen mozdítható holmiját, s kisietett a kocsijához.

– Hordáár!... hor ...

Ennél tovább azonban nem jutott, csak állt és szó nélkül rámeredt egy pontra. A cserkész ugyanis látta, hogy az úton nem éri el idejében a vonatot, hirtelen átvette magát egy alacsony kerítésen, s most éppen egy ároknak szaladt neki egyenesen. Két lába csak úgy röpítette előre.

Faragó mamának bizonyos dolgokhoz igen jó szeme volt. És ezek közé tartozott a „vádli” is. Különösen, mióta egy rosszakarója megjegyezte, hogy Pistának és Palikának egy kicsit gyengék a lábai. No, hát ennek a cserkésznek volt vádlija. Azt így futás közben is megállapította. Igaz, hogy idősebb is lehetett Pistánál.

– Hopp! – jajdult fel önkéntelenül.

Ugyanis a cserkész most röpült át az árkon. Az úton még három cserkész bukkant elő.

– Ezek talán én értem jönnek, jaj!

Mert bizony se szó, se beszéd, a csomagok és takarók egyszerre kiröptültek a kezéből. Szépen, gondosan le voltak rakva a földre. Azután a fiú fenn termett a vonaton. Le-föl, le-föl, kétszer, háromszor is. Mire Faragó mama leszállt, a többiek is odaértek. A vonat füttyült, a cserkész leugrott és tisztelgett. Telt barnapiros arca, ragyogó szeme csak úgy sugárzott az örömtől. Faragó mama összecsapta a két kezét. Észre se vette, hogy a többi cserkész felkapja a holmiját és viszi, csak ezt az egyet nézte.

– A cu a cu... – próbálta elhebegni. De nem, ez a fiú nem az volt, aki otthon a „cucus” névre hallgatott. Még csak bele sem izzadt a futásba, csak állt és mosolygott.

Faragó mama egyszerre kitérte a két karját. – Fiam, édes fiam, hogy megnőttél! Ahogy átölelte Pistát, két kemény, izmos kar kulcsolódott a nyakára.

A mama érezte a bátor, erős szív dobogását.

– Anyuskám, itt a kis pocok is, ott van!

Fent a domboldalon egy kocsijáról jókedvű sivalkodással integetett valaki. Az is piros volt, szép, egészséges, mint a bátyja.

Faragó mama lelkéről a rémlátások mázsás terhei szakadoztak le.

A nap olyan ragyogóan sütött, mintha ... mintha nem is volna ezer veszedelem mindenütt a világon.

A fiúk nótára gyújtottak, Faragó mama pedig szédülve kapaszkodott meg az ő nagy, erős cserkészfiának a karjában. Úgy hallgatta az éneket...

Táborban, zöld gyepen,ombok alatt

Égjen a munka az ujjad alatt.

Dolgozni, fáradni drága dolog,

Magyarok Istene rád mosolyog.

És Faragó mama könnyein át csakugyan szivárványszínben látta ragyogni a jó Isten mosolygó világát.